

My Love

Contents

My Love	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	17
17. Chương 17	18
18. Chương 18	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20	21
21. Chương 21	23
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25	27
26. Chương 26	29
27. Chương 27	30
28. Chương 28	31
29. Chương 29	32
30. Chương 30	33
31. Chương 31	34
32. Chương 32	35
33. Chương 33	37
34. Chương 34	37
35. Chương 35	38
36. Chương 36	39
37. Chương 37	41
38. Chương 38	42
39. Chương 39	43
40. Chương 40	44
41. Chương 41	45

42. Chương 42	46
43. Chương 43	47
44. Chương 44	48
45. Chương 45	49
46. Chương 46	50
47. Chương 47	51
48. Chương 48	52
49. Chương 49	52
50. Chương 50	53
51. Chương 51	55
52. Chương 52	56
53. Chương 53	57
54. Chương 54	58
55. Chương 55	59
56. Chương 56	60
57. Chương 57	61
58. Chương 58	61
59. Chương 59	62
60. Chương 60	63
61. Chương 61	64
62. Chương 62	65
63. Chương 63	66
64. Chương 64	68
65. Chương 65	69
66. Chương 66	69
67. Chương 67	71
68. Chương 68	71
69. Chương 69	72
70. Chương 70	74
71. Chương 71	75
72. Chương 72	76
73. Chương 73	77
74. Chương 74	78
75. Chương 75	79
76. Chương 76	80
77. Chương 77	81
78. Chương 78	81
79. Chương 79	83
80. Chương 80	83
81. Chương 81	84
82. Chương 82	86
83. Chương 83	87
84. Chương 84	88
85. Chương 85	89
86. Chương 86	90
87. Chương 87	91
88. Chương 88	92
89. Chương 89	94
90. Chương 90	95
91. Chương 91	97
92. Chương 92	97
93. Chương 93	99
94. Chương 94	100
95. Chương 95	101

96. Chương 96	102
97. Chương 97	103
98. Chương 98	105

My Love

Giới thiệu

Bác Sĩ Tô Ngọc Long trong một dịp. . . tình ngay ý gian gặp phải anh chàng thất giáo đầu của Tha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-love>

1. Chương 1

Hong Kong ngày 28 tháng 9 năm 2000, 12h đêm, bến cảng, kho hàng.

- Có mang “Thứ đó” tới không?
- Đương nhiên! Bộ các anh tưởng tôi đi chơi chác!
- Tốt lắm! Một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Sau khi kiểm kê lại những thứ nhận được, cả hai bên đều tỏ ra rất hài lòng :

- Giao dịch hoàn thành! Hy vọng lần sau chúng ta sẽ còn có dịp hợp tác với nhau một lần nữa. Đi thôi!

Hai phe áo đen đi về hai phía trái ngược nhau. Mọi sự vẫn tưởng chừng như yên ổn, nhưng một tình huống bất ngờ đã xảy ra.

- Đứng yên! Cảnh sát đây!

Tiếng súng đầu tiên nổ ra, rồi cùng lúc đó, hàng trăm tiếng súng khác nữa cũng nổi đuôi nhau, khuấy động sự yên tĩnh của cả bến cảng trong đêm.

1h sáng ngày 29 tháng 9, khu nhà ở thường dân....

- Con biết tự lo ình mà mẹ! Tiếng Phở Thông của con không tệ, nếu có từ nào không biết nói, con sẽ chuyển sang nói tiếng Anh. Con dù sao cũng là một Bác Sĩ.

Mái tóc dài rũ xuống che cả đôi mắt.

- Ah, mai con sẽ đi cắt tóc. Mẹ đừng la lối như vậy, con là một đứa con trai. Rất nhiều đồng nghiệp đã hiểu lầm con là con gái đấy. Được rồi....mẹ ngủ sớm nhé, bên này cũng 1h khuya rồi, con cũng phải nghỉ. Ừa, chúc mẹ ngủ ngon.

Máy điện thoại vừa đặt xuống chưa được 10 giây thì tiếng chuông cửa đã vang lên.

- Ai ya, ai còn tới chơi giờ này nhỉ? Vâng, tôi tới đây!

Ngay khi cánh cửa vừa được mở ra thì một họng súng đã kề sát trán cậu :

- Im lặng đi vào nhà nếu cô còn muốn sống.

Bất đắc dĩ, cậu đành làm theo. Tên đi sau cùng lập tức đóng sập cửa lại. Có tổng cộng 4 vị khách không mời mà đến, trong đó có một người đang bị thương.

2. Chương 2

- Chúng tôi cần cô chữa vết thương cho Đại Ca. Nhớ là đừng có đại mà la lớn cầu cứu.

- Anh không sao chứ? - Có vẻ như tình trạng của người bị thương cuốn hút cậu hơn là lời hăm dọa của người đang dí súng vào đầu cậu.

- Tôi bảo cô giữ im lặng cơ mà.

- Nè, anh có biết là anh làm mất rất nhiều thời gian cứu bạn anh không? Anh ấy bị thương không nặng, nhưng nếu anh cứ ngăn tôi chữa cho anh ấy thì vết thương sẽ bị hoại tử, vậy thì cái tay đó coi như là đồ bỏ đi.

- Cất....cất súng đi.

- Dạ, Đại Ca! - Tên đàn em răm rắp làm theo.

Cậu nhanh chóng đỡ lấy người bị thương :

- Anh vào đây với tôi. Còn các anh thì tốt nhất nên ở lại đây.

Cậu dìu anh ta ngồi xuống :

- Chờ tôi lấy dụng cụ.

Cậu trở lại ngay sau đó với các thứ.

- Bây giờ tôi sẽ tiêm thuốc giảm đau cho anh. À phải, anh bị trúng đạn phải không?

Anh chàng gật đầu. Cậu cố gắng làm thật nhẹ nhàng và tỉ mỉ. Viên đạn cuối cùng cũng được lấy ra, cậu rửa vết thương và may lại. Công đoạn cuối cùng là may.

- Xong rồi!

Chỉ chờ có thế, mấy tay đàn em lập tức xúm xít quanh Đại Ca của họ:

- Anh thấy thế nào?

Anh ta gật đầu thay cho câu trả lời.

- Đừng yên!

Họng súng đã quay lại vị trí ban đầu mà nó hướng tới.

- Vì cô đã nhìn thấy mặt chúng tôi cho nên tôi không thể để cho cô sống được, bác sĩ Tô Ngọc Lâm ạ.

Cậu nhìn lên thứ đang uy hiếp mình, rồi lại nhìn anh chàng mà mình vừa cứu. Cậu thở mạnh :

- Thôi được! Nhưng cho tôi 3 phút thôi được không?

Sau đó, cậu quay lưng vào lấy ra một cây bút và một mảnh giấy. cậu cúi xuống hí hoáy ghi chép. Xong đưa ột tên đang nhìn cậu chăm chăm như thể chờ xem cậu sẽ làm gì trong những giây phút cuối đời này.

- Cầm cái này ra nhà thuốc mua cho anh ta uống. Nhớ phân thuốc theo toa tôi ghi. Sau 2 tuần tìm tới một bác sĩ khác tháo băng. Xong rồi!

Cậu nhắm mắt lại và bình thản đón nhận cái chết. Cậu không hề biết là tất cả đang nhìn cậu bằng ánh mắt ngơ ngác. Tên đàn em ấn họng súng vào trán cậu, nhưng một tiếng nói đã ngăn lại :

- Khoan đã!

Là tay Đại Ca. Hấn tiến tới gần cậu :

- Cậu biết là chúng tôi sẽ giết cậu, tại sao vẫn cứu tôi?

Cậu mỉm cười :

3. Chương 3

- Anh chỉ muốn hỏi nhiều đó thôi hở? Dễ hiểu thôi! Nếu tôi không cứu anh, anh sẽ giết tôi và sau đó sẽ tìm một bác sĩ khác, rồi cũng giết người bác sĩ đó. Nghĩa là có hai người chết và một cánh tay bị hoại tử hết cứu nổi. Nhưng nếu tôi cứu anh, chỉ có một mình tôi chết, cũng không có cái tay nào tàn phế hết. Anh hiểu rồi chứ? Vậy thì làm đi.

Cậu lại nhắm mắt. Họng súng vội vàng quay trở lại nhưng anh ta đã gạt nó ra, ngăn đàn em của mình giết cậu một lần nữa. Anh ta cúi xuống và hôn nhẹ lên môi cậu. Giống như có một luồng điện chạy qua, cậu giật mình lui về sau.

- Anh....anh làm cái gì vậy?

Vừa nói, cậu vừa dùng tay chà sát môi mình liên tục. Anh ta cười :

- Đền ơn cô đã cứu tôi. Ái chà, làm gì mà cô khẩn trương quá vậy? Không phải đây là lần đầu cô hôn chứ?

Anh ta bước tới trong khi cậu ngày một lùi xa hơn.

- Anh....anh điên rồi! Tôi là một đứa con trai.

- Huh?!?! - Không riêng gì anh ta mà mấy aty đàn em còn lại cũng ngạc nhiên. Dường như sợ họ không tin, cậu liền cởi vội mấy cái nút áo ra. Quả nhiên là phần ngực hoàn toàn trống trải. Tuy nhiên, với thân hình mảnh mai, làn da trắng và mái tóc dài buông xõa ngang vai thì không ai dám tin cậu là con trai. Cậu đứng thẳng người lên và đồng dục tuyên bố :

- Tôi là con trai!

Im lặng kéo dài trong mấy mươi giây.

- Hực....hực....

Mấy tay đàn em lẫn anh ta đều không nhịn được cười. Cậu ngẩn người không hiểu tại sao họ lại cười. Nhưng nếu lúc này ở đây xuất hiện một chiếc gương và cậu có thể nhìn vào đó thì cậu đã biết rõ nguyên nhân. Cảnh tượng một người để tóc dài, gương mặt khả ái và chỉ cao có vồn vẹn 1m6 phải ngược lên để nói chuyện với một người cao hơn 1m7, mà cậu lại hùng hồn bảo mình là con trai nữa chứ.

- Anh....anh cười cái gì?

Anh ta chạm tay vào mặt cậu :

- Không hề gì! Tôi chấp nhận cậu cho dù cậu có là con trai.

Cậu tiếp tục lùi lại, điệu bộ còn tệ hơn hồi nãy :

- Anh....anh.....không được tới gần đây! Nếu không tôi sẽ set sạt đó.

Anh tỉnh bơ :

- Tùy cậu! Dù sao thì lúc đó, cảnh sát sẽ cho rằng cậu tự sát chứ không phải bị giết, vậy thì tội này không mang tội sát nhân.

- Nhưng....nhưng mà là anh ép tôi tự sát.

- Thế à? Có ai làm chứng không?

Vừa nói, anh vừa dồn cậu vào chân tường.

- Dừng lại!

Sau khi bảo anh như thế, cậu quay lưng lục trong tủ chén đĩa và lấy ra một con dao. Cậu hít một hơi thật sâu, rồi hường mũi dao vào ngực.

“KENG!” - Tiếng kim loại rơi xuống đất. Anh đang giữ chặt cổ tay cậu.

- Tôi chỉ đùa thôi, cậu thật không tiếc mạng sống của mình sao?

Rồi anh bỏ đi :

4. Chương 4

- Biến khỏi đây thôi!

- Đại Ca....

- Cảnh sát chưa thấy mặt tao. Tao nghĩ không cần thiết phải giết thêm người. À phải, hai tuần sau tôi sẽ quay lại tháo băng. Chào cậu nhóc!

Tụi đàn em cũng nói gót theo sau, không quên ném lại đằng sau lời bốn cột :

- Chúc ngủ ngon, nữ bác sĩ!

Cánh cửa đóng lại. cả bọn nghe tiếng mấy thứ ném lại sau lưng họ mà cánh cửa là thứ phải hứng chịu.

- Đáng ghét.....hức...hức.....

Anh ta cười :

- Cậu ấy cũng thiệt là dễ thương nhỉ! Cậu ấy tên gì vậy?

- Tô Ngọc Lâm! Cái bảng bên ngoài nhà cậu ta để như thế.

- Cũng rất thú vị!

Họ rời khỏi đó, tất cả lại chìm dần vào màn đêm, lặng yên tới nỗi dường như trước đó không có chuyện gì xảy ra.

5. Chương 5

- Trà của anh đây, bác sĩ Tô.

Cậu quay lại và mỉm cười với cô y tá mang trà.

- Cám ơn cô. Oái.....

Cậu phải chụp vội ly trà để nó không rơi xuống đất khi cô y tá đột ngột bỏ chạy⁵ ra ngoài. Cậu ngẩn ngơ nhìn theo.

- Cô ta bị làm sao vậy?

Mấy người đồng nghiệp không hện mà cũng thờ dài, đa số là nam bác sĩ.

- Ngọc Lâm à, cậu thiệt là làm chúng tôi đau lòng quá.

- Huh?

- Sao cậu lại cắt tóc đi? Cậu có biết là chúng tôi đã mất ngủ bao nhiêu đêm rồi không?

Nhưng cậu lại nở làm như thế, và càng khiến chúng tôi muốn chết đi khi cướp mất trái tim của bao nhiêu cô y tá xinh đẹp khác.

- Tôi không hiểu.

- Ủ, còn đôi mắt ngậy thơ này nữa. Cậu đúng là.....

- Ah, tới giờ tôi phải đi học võ rồi, chào mọi người!

Cậu chạy nhanh ra cửa, để lại đằng sau lưng là tiếng rên rỉ của các bạn đồng nghiệp :

- Trời ơi....tại sao cậu lại thay đổi như thế?

Hôm nay đã là ngày cuối cùng của thời hạn 2 tuần. từ sau cái đêm đó, cậu đã tự nhủ là phải mạnh mẽ lên, cậu không thể thua anh ta một lần nữa.

Cậu mở cửa bước vào căn hộ quen thuộc. Chắc hôm nay anh ta sẽ không đến đâu. Biết đâu anh ta đã bị cảnh sát tóm rồi cũng nên. Cậu Chúa là như thế!

Cậu cười một mình và lấy làm vui lắm. Cậu đi vào bếp và lôi một mớ trong tủ lạnh ra. Ngọc Lâm sống một mình, đó là lý do cậu phải tự lo lấy tất cả.

“Kính kông!”

Cậu khẽ nhú mày. Ai lại tới thăm vào giờ này nhỉ?

- Tôi tới liền!

Cậu mở cửa, và lùi về sau ngay lập tức. Anh ta thông thả bước vào.

- Chào! Tôi tới cắt chỉ theo lời hẹn đây.

- Anh....anh.....tôi hẹn với anh lúc nào?

- Thế ah? Vậy thì là tôi hẹn. Thật ra thì ai hẹn cũng như nhau cả thôi. Sao vậy? Cậu hình như không hoan nghênh tôi thì phải.

- Chờ một chút! Để coi....chương thứ hai, đòn phòng vệ số 6..Hãy!

Cậu bắt đầu thi triển những thứ mà mình học được trong suốt hai tuần qua. Cậu tấn công bên phải, anh nhẹ nhàng né sang trái. Cậu đá bên trái, anh ta né sang phải. Cậu tấn công trực diện, anh cúi người xuống và thừa cơ hội cậu sơ hở, anh liền vật cậu xuống. Đối với anh, chế ngự cậu là một chuyện quá dễ dàng.

- Cậu đón tiếp tôi nồng hậu quá đấy! Chắc, càng nhìn càng thấy cậu dễ thương. Nếu cậu không muốn tôi hôn cậu thì ngưng múa may trước mặt tôi đi nhé!

Anh buông tha cho cậu và đi vào trong nhà, ném lại sau lưng một tiếng cười khoái trá :

- Mấy chiêu đó đẹp lắm! Nhưng hông có thế thì làm sao có tác dụng được.

Cậu tức tối đứng dậy. Anh đã ngồi chờ sẵn trong phòng làm việc của cậu. Cậu tiến tới, lôi mấy cái khay đựng dụng cụ ra. Cậu bắt đầu cắt bỏ lớp vải băng trong tâm trạng hết sức không hài lòng.

- Cậu cắt tóc ngắn rồi à?

- Anh bảo dưỡng vết thương rất tốt!
- Nhưng có làm sao thì cậu vẫn rất dễ thương.
- Anh có uống thuốc theo chỉ định của tôi không?

Anh phì cười :

6. Chương 6

- Cậu đang cố ý đánh trống lảng với tôi à? Cậu không sợ tôi hôn cậu sao? Cự ly này thì dễ lắm đó.

Cậu bực dọc hét lớn :

- VẬNG! TÔI VỪA MỚI CẮT TÓC, VỪA MỚI HỌC VÕ, VỪA MỚI CẮT BĂNG CHO ANH. NGÀI CÒN GÌ ĐỂ HỎI NỮA KHÔNG, THƯA QUÝ NGÀI?

Anh lại cười. Không lúc nào anh có thể tỏ ra nghiêm nghị với cậu được hết.

- Được...hết rồi! Nhưng có cái này tôi không biết có nên nói hay không.
- Cái gì nữa? - Vừa hỏi, cậu vừa quăng mạnh cây kéo vào trong cái khay bên cạnh.
- Cậu đang nấu cái gì phải không? Khét rồi!

Cậu giật mình :

- Thôi chết!

Cậu bỏ anh lại để chạy vào bếp. Anh lấy nốt mấy thứ trên tay mình ra.

- “XOẢNG!” - Có tiếng vỡ vụn trong bếp. Anh đứng dậy đi vào trong.

Cậu đang hối hả thu dọn lại mấy mảnh vỡ của sứ, và cả thức ăn đã cháy đen nữa. Anh bóp trán :

- Cậu là một nội trợ tệ.
- Kệ tôi! Không liên quan gì anh.
- Có liên quan chứ! Cậu làm vậy thì tôi ăn cái gì?
- Tôi-không-nấu-cho-anh-ăn!
- Ah, tôi quên mất là mình không được đón tiếp ở đây. Nhưng để cảm ơn cậu đã chữa bệnh cho tôi, tôi có mang thức ăn tới nè.

- KHÔNG CẦN!

Anh phì cười :

- Cậu đâu cần cố chấp như vậy. Ăn thôi.

Đúng là cậu không thích thể này, nhưng đành phải ngoan ngoãn ngồi ăn với anh ta.

- Anh không cần ăn à?

Cậu nhìn lên và thấy anh ta chỉ nhìn mình chứ không ăn miếng nào. Anh mỉm cười :

- Nhìn cậu ăn dễ thương hơn.
- Hừ, anh là đồ khùng.

Anh mặc kệ cậu. Anh hỏi :

- Cậu không sợ à?

- Sợ cái gì?

- Tôi sẽ bỏ thuốc ngủ vào thức ăn.

Cậu ngừng ăn để nhìn lên :

- Không! Làm sao mà anh có thể.....Ồ...

Cậu gục xuống bàn. Anh đứng lên và đi về phía cậu.

- Tôi có đó, cậu nhóc ạ. Cậu thiệt là ngây thơ.

Anh ta cúi sát để có thể nhìn rõ mặt cậu hơn. Gương mặt cậu lúc nãy hết sức trong sáng. Anh đứng lên :

- Người ta nói bác sĩ là những Thiên Sứ Cánh Trắng, tôi rất muốn xem Thiên Sứ sẽ như thế nào khi sa xuống Địa Ngục....

7. Chương 7

Anh đặt cậu vào giường, đưa tay vuốt mái tóc ngắn óng như tờ và thì thầm vào tai cậu :

- Đừng bao giờ tin bất kì ai nhé, Tô Ngọc Lâm.

Gương mặt say ngủ của cậu làm anh phải lặng nhìn một hồi. Cậu thật là đẹp. Sao cậu không là một cô gái nhỉ? Như thế thì anh sẽ không phải cảm thấy tội lỗi khi làm cái-chuyện-này. Anh mỉm cười.

- Cậu thật là dễ thương!

Anh nhẹ nhàng cởi mấy cái nút áo của cậu ra. Phần ngực trống trải y như hôn đó cậu đã chứng minh cho anh và bọn đàn em của anh thấy rằng cậu thật sự là một đứa con trai. Anh cúi xuống sát mặt cậu, đến độ anh có thể thấy được lông mi cậu dài và cong ra sao.

“Anh...anh....không được tới gần đây! Nếu không tôi sẽ tự sát đó.”

Hình ảnh khấn trương của cậu bỗng thoáng qua đầu anh. Anh cố gắng xua đi và lại tiếp tục nhìn vào cậu. Anh lần nữa vùi mặt cổ cậu.

“KENG!” - Anh giật mình nhìn lên. Hình như anh vừa nghe thấy tiếng kim loại rơi xuống và nhìn thấy cậu đâm thẳng con dao làm bếp vào ngực mình. Anh cố gắng trấn tĩnh lại bản thân mình và cởi nốt mấy cái nút còn lại.

“Nếu tôi không cứu anh, anh sẽ giết tôi và sau đó sẽ tìm một bác sĩ khác, rồi cũng giết người bác sĩ đó. Nghĩa là có hai người chết và một cánh tay bị hoại tử hết cứu nổi. Nhưng nếu tôi cứu anh, chỉ có một mình tôi chết, cũng không có cái tay nào tàn phế hết. Anh hiểu rồi chứ? Vậy thì làm đi.”

Lại thêm một hình ảnh nữa về cậu hiện lên trong đầu anh. Anh bóp trán :

- Tệ thiệt! Thôi được....tôi chịu thua cậu rồi đó, Tô Ngọc Lâm!

Anh cài lại hết toàn bộ số nút mà anh vừa tháo ra. Xong, anh cúi xuống định hôn lên môi cậu, nhưng ngần ngại một hồi, anh chỉ khẽ chạm môi lên trán cậu.

Mấy tia nắng yếu ớt rọi qua khe hở của màn cửa sổ lọt tới mắt cậu. Cậu khẽ trở người để không bị quấy rầy. Cậu khẽ nhíu mày khi nhận ra mình đang dựa vào một cái gì đó âm ẩm, mềm mềm. Cậu nhớ là mình không hề nuôi một con vật cưng nào hết, cũng không có loại gối nào vừa mềm vừa ẩm được sản xuất trên thị trường. Cậu từ từ mở mắt ra.

- Á.....

Căn hộ màu trắng thiếu điều rung chuyển vì tiếng hét của cậu. Anh đang nằm ngủ kế bên cậu và cũng bị đánh thức. Anh lười biếng mở mắt nhìn đồng hồ trên tay.

- Mới có 6h à, còn sớm mà. Ngủ thêm một chút nữa đi.

Anh kéo cậu nằm xuống. Cậu vùng dậy và kéo cái gối khỏi đầu anh.

- Anh thức dậy cho tôi! Tại sao anh lại ở đây? Tại sao.....

8. Chương 8

Cậu khựng lại một lúc rồi giật mình.

- Anh....anh đã bỏ thứ gì vào thức ăn tối qua?

- Thuốc ngủ! - Anh vừa ngồi dậy vừa trả lời - Chẳng phải tối qua tôi đã cảnh báo với cậu trước rồi sao?

- Anh...anh.....

- Yên tâm đi! Tôi không làm gì cậu hết. Ai ya, không phải là cậu mong tôi làm “chuyện đó” chứ? Nếu như cậu muốn thì....

- Anh tránh ra cho tôi!

Cậu đã đạp anh rơi xuống giường. Anh cũng rời khỏi đó.

- Anh bỏ thuốc ngủ vào thức ăn là có ý gì?

Anh gãi đầu :

- Tìm một chỗ ngủ qua đêm thôi. Nếu như tôi không làm như vậy thì làm sao có thể ngủ lại đây. Nhưng ngủ với cậu ám thiệt đó.

Anh hốt hoảng khi cậu nhìn anh bằng đôi mắt đờ đờ sát khí :

- ANH CÚT KHỎI NHÀ TÔI NGAY!

- Chờ tôi rửa mặt ăn sáng rồi mình từ từ....

- BIẾN KHỎI ĐÂY NGAY!

Cánh cửa trắng đóng sập lại và anh đang ở ngoài đường. Anh cười :

- Cậu hung dữ quá đó. Nhưng không sao.....Ah, chúc cậu một ngày tốt lành! Tối nay tôi sẽ lại đến ngủ với cậu nữa.

- ANH CHẾT ĐI!

Một chậu hoa kiểng bị ném ra ngoài và anh phải nhảy sang một bên để tránh nó. Anh quay mặt bỏ đi.

- Cứ như thế đi! Tôi thích cậu như vậy lắm! Tối nấu sẵn cơm chờ tôi nhé!

Cậu đặt mạnh ly trà xuống bàn làm ai nấy đều ngược nhìn.

- Cậu không được vui à, Ngọc Lâm?

Các đồng nghiệp khác lập tức vây quanh cậu.

- Ah....không có gì hết!

- Cậu thấy không khỏe chỗ nào? Có cần tôi khám cho không? Tôi rất rành về.....

- Tránh ra! Ngọc Lâm à, tôi là bác sĩ khoa điều dưỡng đây. Cậu có cần.....

- Cởi áo ra cho tôi xem nào!

9. Chương 9

Cậu toát mồ hôi trước sự quan tâm nhiệt tình của các bạn đồng nghiệp. Cậu cười gượng :

- Tôi không sao thật mà. Tối giờ tôi phải đi coi bệnh nhân phòng số 18 rồi.

Cậu chuồn khỏi phòng thật nhanh. Để lại sau lưng là tiếng thờ dài của các đồng nghiệp :

- Các cậu có cảm thấy Ngọc Lâm dạo này rất lạ không?

- Ủa, cậu ấy thường xuyên tức giận.

- Có chuyện gì đã xảy ra với Ngọc Lâm của chúng ta nhỉ?

Cậu ngó đồng hồ trên tường. Đã 5h rồi. Cậu quay sang người trực chung với cậu :

- Anh có thể thay tôi trực ca này được không? Tôi có chuyện phải về nhà ngay.

- Chuyện vì vậy?

- Làm ơn đừng hỏi tôi mà. Anh trực thay tôi nhé!

Về khẩn khoản cùng thái độ xuống nước của cậu làm cho người bác sĩ trực chung đỏ mặt :

- À...tất nhiên là được. Nếu cậu thấy mệt. Ngọc Lâm à, cậu rất là....Ủa?!? Cậu ấy đâu rồi?

Cậu chạy thật nhanh về nhà, nhìn xung quanh coi có ai đang theo dõi không. Nhắm chùng an toàn, cậu mới lấy chìa khóa trong túi ra mở vội cửa và đi vào trong. Cậu khóa lại ngay lập tức và kéo thêm một lò mảy thứ nặng nề khác chắn ngang cửa ra vào. Cậu muốn chắc chắn là anh không thể vào được.

Cậu ngấm tác phẩm chất cao như núi của mình và tỏ ra rất hài lòng.

- Uống nước không? Cậu làm việc rất mệt mà.

- Cám ơn....Á.....sao...sao anh.....

Cậu giật mình khi anh xuất hiện từ sau lưng cậu và đưa cho cậu ly nước lọc. Anh mỉm cười :

- Tôi tới lâu rồi. Vừa kịp lúc thấy cậu xây....Kim Tự Pháp đó.

- Anh...anh.....làm sao anh có thể vào đây?

Anh giơ chùm chìa khóa lên :

- Tôi đã làm một chùm sơ cua nhà cậu rồi.

Cậu quay lưng ra sau định chạy ra ngoài, nhưng hình như không được với mảy thứ do chính tay cậu giăng ra. Anh tỏ ra tỉnh bơ :

- Tối giờ nấu cơm tối rồi đó.

Cậu nhìn ra sau lần nữa, rồi lại nhìn anh. Cậu đang cảm tức vô cùng và rất muốn giết chết anh. Mà giá như giết người mà không cần ra tòa thì cậu đã giết anh từ lâu rồi.

- Cậu còn làm gì ở đó nữa? Hay chờ tôi nấu?

- Không cần! Để đó cho tôi.

Cậu vùng vằng đi vào trong. Đêm nay hứa hẹn là một đêm mất ngủ đối với cậu....

10. Chương 10

Thêm một lần nữa, cậu và anh ta lại ngồi ăn chung với nhau. Nhưng hoàn toàn khác với lần trước, cậu để phòng anh ta tất cả mọi phương diện. Cậu không muốn bị đánh thuốc mê thêm một lần nữa.

- Gì nhìn tôi chăm chăm vậy? Mới phát hiện ra tôi đẹp trai à?

Cậu quay mặt đi chỗ khác thay cho câu trả lời. Anh phì cười :

- Cậu không nên quá lo như thế. Tôi không bao giờ dùng một cách hai lần với cùng một người đâu. Chà, cậu nấu ăn khá thật đó!

Vừa nói, anh vừa tọng vào họng một mớ rau cải xào. Cậu nhìn theo đầy hoài nghi.

- Không phải cậu cũng nghi ngờ thức ăn do chính tay mình nấu chứ?

Đúng là cậu không thể như thế được. Cho nên cậu bắt đầu cầm đũa lên. Cậu ăn với phần cơm của mình và dọn rửa thật nhanh. Xong, cậu nói :

- Phòng tôi, tôi ngủ. Còn anh thì làm ơn ngủ ngoài salong dùm tôi.

- Sao vậy?

- Nếu anh còn hỏi thêm gì hay không hài lòng thì anh có thể ra ngoài đường mà ngủ.

Anh nhún vai :

- Vậy thì cứ theo ý cậu.

- Tốt lắm! - Cậu tỏ ra hài lòng vì anh không chống lại lời cậu.

- À khoan! Đề nghị anh giao xâu chìa khóa “lậu” của anh cho tôi.

Anh xụi lơ :

- Cậu đang làm khổ tôi đó, cậu nhóc ạ.

- Có giao hay không?

Anh chán nản ném xâu chìa khóa về phía cậu. Cậu cười :

- Chúc ngủ ngon!

Cậu vào phòng và đóng sập cửa lại. Anh lăm bằm sau lưng cậu :

- Chỉ có cậu là ngủ ngon thôi.

Có cái gì đó không bình thường ở đây. Cậu khê hé mắt nhìn đồng hồ. Mới có 1h sáng thôi mà. Kì lạ thật! Sao cậu lại có cảm giác khó ngủ nhỉ? Đại loại là hơi chật chội và thời tiết dường như nóng lên một cách bất thường. Cậu nhớ là dự báo thời tiết không báo nhiệt độ sẽ tăng lên lúc về đêm.

Cậu đưa tay vuốt ngược mái tóc đang che phủ đôi mắt, để nó không làm cho cậu cảm thấy ngột. Cậu tự hỏi không biết mình có đang bị sốt hay không. Bàn tay đưa lên trán cậu để theo dõi thân nhiệt. Cậu nhíu mày vì cậu hoàn toàn không cảm thấy tahn6 nhiệt của mình, mà dùng hơn là tay cậu đâu có đang đặt ở trán, nó ở ngay bên đây, cạnh bàn tay vừa vuốt tóc của cậu mà. Ủa?!? Không lẽ cậu đang nằm mơ.

11. Chương 11

- Trán cậu hơi nóng đó. Cậu bị bệnh à?

Cậu nhìn ra sau lưng mình.

- Á.....

Cậu bật dậy thật nhanh. Anh ta đang nằm kế bên cậu và đương nhiên bàn tay vừa rồi là của anh.

- Anh....anh làm sao lại ở đây?

Anh giơ cao chùm chìa khóa lên :

- Thứ này tôi vớ được ở gần tủ điện thoại. Cậu lại sơ suất nữa rồi. Đây là chìa khóa chính của cậu.

Cậu tức giận rời khỏi giường, nhưng anh đã kéo cậu ngã trở lại vào vị trí cũ :

- Cậu tính đi đâu giờ này?

- Ra phòng khách! - Cậu không muốn ngồi dậy trả lời anh.

- Nhưng đâu có cái giường nào ngoài đó đâu.

- Còn cái Salong! Anh thích thì cứ ngủ ở đây, và để cho tôi yên!

Cậu voi65 vẫ đi ra ngoài, anh nhìn theo, rồi nằm xuống giường và mỉm cười :

- Cậu đang quan trọng hóa mọi chuyện đấy, Thiên Sứ Cánh Trắng ạ.

Anh nhắm mắt lại và cố bảo mình ngủ một giấc, nhưng mãi vẫn không tài nào mơ mộng được. Anh đừng dậy và vớ tay lấy cái mền, bước ra phòng khách.

Cậu đang ngủ ngon lành trên chiếc ghế Salong. Hình như không có anh quấy rối, giấc ngủ của cậu rất yên bình. Anh ngồi xuống đất cạnh cậu, kéo mấy sợi tóc đang rũ xuống trán cậu lên và đắp cái mền anh đã mang ra cho cậu. Anh ngồi đó là lặng nhìn cậu. Anh cứ cười một mình. Anh thích thấy cậu lúc này, một đứa trẻ ngoan ngoãn xinh đẹp. Anh thì thầm vào tai cậu :

- Ngủ ngon nhé, Thiên Thần của tôi.

Mấy tia sáng rọi qua phòng khách đã đánh thức cậu dậy vào sáng hôm sau. Cậu từ từ nhồm dậy, cái mền làm cậu khó chịu. Cậu đương nhiên không ngu đến nỗi nghĩ rằng nó tự bay đến với cậu. Cậu xé mảnh giấy dán trên đó ra.

“Cậu ngủ sướng lắm phải không? Tôi quan sát cậu cả đêm mà chẳng thấy cậu giật mình tỉnh giấc phút nào. Cứ yên tâm mà ăn sáng nhé, tôi nấu sẵn cho cậu rồi đó. Ah, tôi có một chút chuyện cần giải quyết nên sẽ không tới ngủ với cậu vài hôm. Cậu đừng có chờ tôi, cũng đừng có nhớ nhưng tới mức mất ngủ. Tôi hứa sẽ quay trở lại nhanh thôi.”

Cậu nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, bắt giấc hét lên :

- ANH TỐT NHẤT LÀ ĐI LUÔN ĐI, ĐỪNG CÓ TRỞ LẠI! AI MÀ THÈM NHỚ NHYUNG ANH TỚI MỨC MẤT NGỦ CHƯ? ĐỪNG CÓ MÀ ẢO TƯỢNG!

Cách đó không xa, anh đã nghe không sót một chữ nào. Anh mỉm cười :

- Nhưng tôi sẽ nhớ cậu như thế đó, bác sĩ Tô à.

12. Chương 12

Đã gần 1 tuần lễ từ sau cái ngày hôm đó, kể ra thì suốt một tuần qua, cậu đã rất yên lành sống-một cuộc-sống-bình-thường. Để đề phòng anh quay lại và đột nhập vào nhà, cậu đã cho thợ tới thay toàn bộ ổ khóa trong nhà. Cậu tự tin rằng phải là người có thể đi xuyên qua cửa, anh mới có thể vào nhà cậu được.

Cậu hít một hơi thật sâu, không khí về đêm hơi se lạnh một chút, nhưng được cái là rất trong lành và yên tĩnh. Cậu thích khí trời lập đông thế này. Cậu vui vẻ đi về nhà, không hề hay biết là có một mối nguy hiểm đang rình rập sau lưng cậu. Trong bóng tối, một góc tường cách đó không xa, có một bóng đen đang hết sức nhẹ nhàng giơ khẩu súng lên, hắn đang nhắm vào cậu.

“ĐOÀNG!” - Cậu hoảng hồn quay ra sau lưng, có một người đang nằm dài trên mặt đất, bên cạnh máu và một khẩu súng. Anh ta vừa mới bị bắn. Cậu vội vàng chạy lại gần :

- Anh không sao chứ?

- Tránh xa hắn ra, Ngọc Lâm!

Có một tiếng nói đã ngăn cậu lại. Anh ta xuất hiện với một khẩu súng còn nguyên mùi khét của thuốc súng trên tay.

- Anh.....anh vừa bắn người này à?

- Chỉ để bảo vệ cậu thôi! Chạy khỏi đây mau.

Vừa dứt lời, anh ta đã cầm tay cậu kéo đi thật nhanh, cậu vẫn còn bàng hoàng chưa biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là cậu đang bỏ chạy theo lời của anh ta. Dù sao thì cậu cũng không muốn rắc rối với cảnh sát.

Anh ta buông người trên chiếc ghế Salong rồi thở mạnh :

- May cho cậu mà tôi tới kịp.

Cậu cũng ngồi xuống một chiếc ghế khác, vẫn còn chưa hết ngạc nhiên :

- Có chuyện gì vậy? Sao anh lại giết người?

Anh bất chợt kéo sát cậu vào người anh, nếu nói nôm na thì đó là một cái ôm xúc động.

- Cậu bình yên với tôi là một may mắn. Họ đang truy sát tôi. Họ tìm thấy cậu, họ muốn giết cậu. Tôi đã chờ cậu ở nhà rất lâu nhưng không thấy cậu về. Tôi rất lo lắng, tôi biết là họ sẽ truy sát cậu trên đường.

Cậu không biết phản ứng thế nào với hành động này của anh. Cậu suy nghĩ một hồi rồi gỡ tay anh ra :

- Nhưng họ là ai?

13. Chương 13

- Kẻ thù của tôi. - Anh trả lời một cách nhanh chóng, và cũng đi đến quyết định y như thế - Chúng ta sẽ rời khỏi chỗ này. Tôi sẽ mang cậu theo.

Chân tình trong đôi mắt của anh làm cậu cảm động. Cậu quên mất luôn là cậu không thích anh. Nhưng rồi cậu cũng nhớ ra chuyện đó.

- Tôi...tôi có thể hỏi anh một câu được không?

Cậu đáp lại anh bằng ánh mắt ngây thơ dịu dàng. Anh vội vàng hỏi :

- Chuyện gì?

- Thật ra.....Ừm, cảm ơn đã cứu tôi. Nhưng mà.....NÓI TÔI NGHE XEM LÀM SAO ANH VÀO NHÀ TÔI ĐƯỢC? TÔI ĐÃ THAY TOÀN BỘ Ổ KHÓA RỒI MÀ? ANH BIẾT LÀ TÔI CÓ THỂ KIẾN ANH RA TÒA VÌ TÔI XÂM NHẬP GIA CƯ BẤT HỢP PHÁP KHÔNG? HẢ? HẢ? LẠI CÒN ĐÒI TÔI PHẢI ĐI VỚI ANH? ANH NGHĨ ANH LÀ CÁI GÌ? TẠI AI MÀ TÔI GẶP NGUY HIỂM? NẾU ANH KHÔNG XUẤT HIỆN VÀ THEO ÁM TÔI THÌ.....

“Kìng Kong!” - Tiếng chuông cửa đã ngăn cậu tiếp tục quát tháo. Anh đứng dậy ngay :

- Để tôi mở.

Anh tiến ra cửa, chờ ột chút rồi mở cửa ra. Một vòng tay khóa mạnh kéo anh vào lòng, kèm theo tiếng than thở :

- Ngọc Lâm! Anh nhớ em quá! Hức....anh mất mấy kí vì nhớ em đấy! Ồ....sao mới có nửa tháng mà chiều cao em phát triển vượt bậc vậy? Thân hình cũng khá hơn nữa. Em đã suy nghĩ lại và quyết định nối nghiệp anh phải không, em thân yêu?

- Anh đang nằm mơ đấy à? Em sẽ không bao giờ nối nghiệp anh đâu!

Nhìn qua vai người mình đang ôm và thấy cậu đứng đó, vẻ mặt hần học khó chịu, anh chàng vội bỏ người đang ôm ra để chuyển sang cậu :

- Ngọc Lâm....mới đó mà sao em ốm nhanh quá vậy? Hức....Mẹ gọi điện thoại nói với anh là em.....

- Anh không cần giả giọng cái lương đó với em đâu.

- Ôi....em nữ nói với anh trai em như thế à?

- Xin lỗi! - Anh ta ngăn lại - Anh là ai?

Người thanh niên nhíu mày nhìn anh :

- Tôi mới là người hỏi câu đó, cậu là ai?

Sau khi đặt tách cà phê xuống bàn, người thanh niên có gương mặt chững chạc, làn da rám nắng mỉm cười hài lòng :

- Thì ra cậu là bạn của Ngọc Lâm! Hiếm có ghê! Ngọc Lâm em gái tôi rất ít khi.....

- EM LÀ CON TRAI!

Tiếng hét của cậu từ trong bếp vọng ra, người thanh niên nuốt nước bọt :

- Ủ, anh biết rồi. À, thật ra bề ngoài thì nó hơi dữ một chút, nhưng kì thực Ngọc Lâm là một cô gái tốt.

“BỐP!” - Một cái chảo phang trúng đầu người thanh niên làm anh ngã khỏi ghế. Anh liền tránh xa chỗ đó ra theo phản xạ an toàn.

- Em là con trai, anh trai đáng kính ạ.

14. Chương 14

- O...Ồ....anh biết rồi, em yêu quý ạ.

Cậu hần học đi trở vào bếp. Người thanh niên cười nhẹ :

- Nó là vậy đó. À phải, tôi là Tô Gia Thành, anh trai của Ngọc Lâm. Cậu chắc chưa biết về tôi ha.

Anh lắc đầu :

- Không, tôi biết đó! Anh là người quản lý hệ thống sông bạc ở Ma Cao phải không? Tôi đã được nghe tên anh.

- Cậu cũng có chút hiểu biết đấy.

Anh lầm bầm ” Hèn gì mà cậu ta không sợ khi bị dí súng vào đầu”

- Cậu nói ai dí súng vào đầu ai?

- Ah, không có gì ạ.

Gia Thành thở dài :

- Mẹ tôi coi Ngọc Lâm là báu vật, bà cứ mong tôi trở thành kĩ sư hay bác sĩ gì đó, nhưng tôi lại không yêu thích nghề đó, bà không thích giới Xã Hội Đen, vậy là Ngọc Lâm thay tôi thực hiện nguyện vọng của mẹ. Nó cũng là đứa em duy nhất mà tôi có. Tôi rất muốn nó theo tôi, nó là một nhân tài hiếm có, tuy nhiên, đây là lựa chọn của nó và tôi tôn trọng nó. Cậu là Hoàng Long phải không? Hơn nữa, cậu còn là giáo đầu thứ 7 của Thanh Long Đảng.

Anh ta giật mình. Gia Thành nói tiếp :

- Ngay từ lúc cậu bước chân tới đây, thông tin về cậu đã được cập nhật trong đầu tôi. Nhân danh người anh trai, tôi xin cậu đừng lôi em tôi vào những ân oán của cậu, nếu như nó mà có bề gì thì dù cho lão đại của Thanh Long Đảng có ra mặt, tôi cũng sẽ không để yên đâu.

Sát khí bất ngờ xuất hiện. Không khí trở nên nặng nhọc lạ thường.

- Hai người tính không ăn cơm à?

- Đâu có! Anh về đây là vì muốn ăn cơm em nấu mà.

Sau khi Gia Thành đi vào bếp, anh ta mới tỏ ra bất an. Rõ ràng Gia Thành không hề dọa suông tí nào. Dựa vào địa vị và quyền lực hiện có của anh ta, việc nghiền anh thành cám là một chuyện rất dễ. Nhưng anh đã không còn đường lui nữa rồi, kẻ thù của anh đã biết tới cậu....

15. Chương 15

Gia Thành rời khỏi nhà từ lúc trời còn tối mịt, sau khi hôn từ biệt cậu em lúc cậu còn say ngủ. Cánh cửa màu trắng vừa khép lại, hai bóng đen đã lù lù xuất hiện.

- Giải quyết xong cái xác đó chưa?

Gia Thành quay sang hai bóng người cao lớn ấy. Một trong hai người trả lời :

- Xong rồi! Tụi em cũng có mặt lúc đó, nhưng người ra tay lại là cậu ta.

Gia Thành thờ ơ :

- Yên tâm đi, tôi biết chuyện đó. Thật ra thì ai bắn cũng được, quan trọng là Ngọc Lâm an toàn. Hai người xử lý nó như thế nào?

- Ném xuống biển.

Gia Thành gật đầu :

- Tốt! Tôi không muốn Cảnh Sát gõ cửa nhà em trai tôi. Còn về phe bên kia?

- Dạ.....tụi em vẫn chưa nói gì với họ hết. Nhưng em sẽ lập tức....

- Vậy thì không cần nói nữa! Tôi đã giao Ngọc Lâm cho hắn rồi.

- Đại ca.....

- Tôi muốn xem coi hắn có thể khắc phục được điểm yếu chết người của Ngọc Lâm hay không. Nếu có thể được, thử một lần cũng đáng chứ. À, cứ âm thầm cho người bảo vệ em tôi, nhưng nhớ là đừng có quá lộ liễu, hiểu chưa?

- Dạ.

Gia Thành nhìn ngôi nhà máu trắng lần cuối rồi mỉm cười :

- Em sớm muộn gì cũng giống như anh thôi, em không thể mãi là Thiên Thần trong khi người anh trai duy nhất của em là Ác Quỷ được.

Tiếng chim kêu buổi sáng đã đánh thức cậu dậy. Cậu khẽ trở người, đột ngột chạm phải một cánh tay. Cậu cầm cánh tay lên xem xét, tay của ai nhỉ?

- Anh? Anh ngủ ở chỗ em à?

Có tiếng đáp lại khe khẽ :

- Ủ, em thức rồi sao?

- Á.....

Tất cả giống như một trận động đất độ 2. Cậu bật dậy :

- Anh ở đâu ra vậy? Tôi khóa cửa phòng lại rồi mà.

Anh nhím người dậy, gấp dài một cái rồi chỉ tay ra cửa sổ :

- Nhưng cái đó thì chưa ha.

Cậu trừng mắt nhìn anh, rồi lại nhìn ra khoảng không đang tung bay bức màn hoa màu xanh biển nhạt.

- Nghĩa là anh leo vô từ đó?

- Ủa, hôm qua cũng vậy.

16. Chương 16

- Anh.....không chịu nổi nữa rồi. ANH CÚT KHỎI ĐÂY NHANH LÊN! TRƯỚC KHI TÔI MÀN THỊT ANH.

Anh chụp cái gối mà cậu kịp ném tới chỗ anh lại :

- Cậu càng như thế thì càng dễ thương đấy! Được, tôi sẽ rời khỏi đây. Bye bye....

Anh đứng dậy, uể oải đi ra ngoài. Cậu bực mình đứng lên, mở cửa phòng đột nhiên một bàn tay đã kéo cậu ngược trở vào trong. Anh làm ra vẻ khấn trương :

- Nằm xuống!

Tiếng súng sau đó vang lên và cánh cửa bị thủng một lỗ. Cậu vẫn còn hoang mang :

- Chuyện gì vậy?

- Mau rời khỏi đây trước đã!

Anh kéo cậu ra cửa sổ và nhìn xuống, nhưng ở dưới cũng đã có mấy người đứng chờ sẵn, anh vội kéo cậu quay vào trong.

- Xin lỗi! Nếu tôi biết họ sẽ tấn công sớm như vậy thì đã không đưa cậu về nhà tối qua.

- Làm sao đây? Chúng ta phải ở đây chờ họ vào giết à?

- Đương nhiên không!

Anh lấy từ túi ra một khẩu súng.

- Tôi sẽ đánh lạc hướng họ để cậu thoát ra ngoài. Nhớ là đừng quay lại dù cậu có nghe bất cứ tiếng gì.

- Nhưng còn anh?

- Tôi sẽ không sao đâu. À, tội yêu cậu!

Cậu lặng người, anh hôn nhẹ lên trán cậu :

- Hơi không bình thường, nhưng tôi thật sự yêu cậu. Nghe xúc động quá phải không? Vậy để tôi hôn cậu lần nữa nhé.

Trán cậu hơi nhăn lại, và sau đó là một loạt các thứ được ném ra ngoài :

- ANH ĐIÊN À? ANH MUỐN CHẾT KHÔNG? YÊU MỘT ĐỨA CON TRAI? ANH KHÔNG PHẢI LÀ CON NGƯỜI. CHẾT ĐI!

Sau cơn giận dữ của cậu, cả hai đã an toàn đi ra ngoài. Anh cười :

- Cảm ơn cậu nhiều lắm! Nhờ có cậu ném mấy thứ đó ra trúng đầu cho nên tụi nó không đánh mà xỉu hết.

Cậu nhìn xung quanh, đúng là cậu vừa ném ra mấy thứ đó, và mấy người lạ mặt cũng đang nằm sòng soài trên mặt đất.

- Thì ra anh chỉ muốn dùng mưu thôi à?

- Không! Tôi nói thật đấy chứ.

- Anh.....

17. Chương 17

“ĐOÀNG!” - Anh bất ngờ bắn một phát qua vai cậu. Một người ngã xuống.

- Nếu cậu còn muốn đáp lại tình cảm của tôi thì phải sống đã. Chạy thôi!

Mấy người nữa xuất hiện và độ súng với anh. Cậu tranh thủ họ bận bắn nhau, quơ mộ số thứ. Tuy nhiên, hai người đã không thoát, họ bị dồn vào một căn phòng nhỏ mà cậu hay dùng để tiếp bệnh nhân.

- Chúng ta không thoát được rồi. Tôi lại hai cậu.

- Anh biết như vậy thì tốt! Anh cứ....

“BÙM!” - Tiếng nổ, kèm theo đó là một đồng đồ nát. Im lặng kéo dài, có tiếng người nói chuyện với nhau :

- Tao nghĩ chắc tụi nó tiêu rồi. Tụi nó làm sao mà thoát được với trái bom tự chế của tao chứ.

- Nhưng cẩn thận vẫn hơn, mình nên kiểm tra lại.

- Không cần đâu! Mày định ở lại đây chờ tụi “Cóm” cho vô nhà đá hả? Đi thôi!

Lại im lặng.

- Anh không sao chứ?

- Ừ....không sao.

- Máu đang chảy ra kìa!

- Một chút ấy mà.

Bên dưới đồng đồ nát, anh đang dang lưng chống cho cậu.

- Tôi có mang theo một ít bông băng và thuốc tê. Anh sẽ thấy đỡ đau.

Anh phì cười :

- Đúng là bác sĩ, lúc nào cậu cũng có sẵn mấy thứ đó trong người.

- Anh mà không im thì tôi để mặc cho anh chết đó. Chờ người tới cứu thôi.

- Ủ. ư..... - Mặt anh nhăn lại vì đau, cậu lo lắng.

- Ráng cầm cự đi. Hya là buông tay ra đi, tôi không sao đâu.

- Không được! Tôi sẽ không để cậu bị thương đâu, ngốc ạ.

- Nhưng mà anh.....

- Tôi sẽ bảo vệ cậu. Tôi có trách nhiệm phải bảo vệ người mà tôi yêu chứ.

- Anh.....

- Nằm im đi, mặc kệ tôi. Cậu chỉ cần bình yên là đủ rồi.

Cậu tròn mắt nhìn anh. Chính bản thân cậu cũng không biết anh đang nói thật hay nói đùa nữa. Nhưng cậu biết là anh rất lo cho cậu. Vậy chẳng lẽ anh yêu cậu thật sao?

18. Chương 18

Chuyện đó có là sự thật hay không, với cậu lúc này không quan trọng. Cái đáng để cậu quan tâm hơn hết chính là mấy giọt máu đang nhỏ xuống người cậu, làm ướt và nhuộm đỏ cả cái áo sơ mi màu vàng nhạt của cậu, và còn tiếng rên của anh nữa.

- Ừ.....ư....

- Anh còn chịu nổi không? Nếu không được thì cứ buông tay ra đi. Anh mất nhiều máu quá rồi.

- Không sao.....

Anh mỉm cười với cậu, dùng sắc mặt xanh xao và những giọt mồ hôi đã trấn an cậu, tuy nhiên, anh không hề biết là anh đang làm cho cậu thêm lo lắng.

- Hết thuốc giảm đau rồi. Khỉ thật! Tôi chỉ kịp lấy hai ống. Tôi lại không thể cầm máu cho anh trong trường hợp này được.

- Cậu.....cậu không cần lo cho tôi. Cậu không bị thương chứ?

Cậu nhìn đi chỗ khác để tránh ánh mắt dịu dàng của anh.

- Ái....

Anh lại vừa rên lên, cậu tỏ ra hoang mang.

- Anh không sao thật chứ? Anh đừng có chết đó nha. Nếu anh chết thì lương tâm bác sĩ của tôi sẽ bị cắn rứt.

Anh bật cười :

- Cậu nhăn tâm thật đó. Trong trường hợp này mà chỉ nghĩ tới lý tưởng nghề nghiệp, cậu không thấy lo lắng cho tôi tí nào sao?

Cậu không trả lời. Anh nhùi mày :

- Có thứ gì giúp tôi giảm đau không? Tôi sắp chịu không nổi rồi.
- Anh cảm thấy thế nào?
- Đau lắm! Mau tiêm thuốc cho tôi đi.
- Nhưng hết thuốc rồi.
- Mau lên!
- Tôi....thôi được....

Cậu bất ngờ kéo tóc anh xuống và đặt môi mình vào môi anh. Một cái hôn khiến mắt anh mở to. Cậu chủ động hôn anh, một điều mà có mơ anh cũng không hề nghĩ tới. Anh cảm nhận được hơi ấm của cậu đang truyền sang anh, sự mềm mại của đôi môi cậu đang làm tê liệt cơ thể anh. Anh không biết là mình đang quên đi cả cơn đau.

- Anh thấy đỡ hơn chưa?

Cậu đã chấm dứt giây phút đó một cách lạnh lùng.

- Ủ, có một chút! Nhưng nếu cậu tiếp tục tiêm cho tôi kiểu đó thì chắc chắn là tôi sẽ không biết đau là gì đâu. Ái ya, tôi lại thấy đau nữa rồi nè.

Cậu đẩy người anh ra :

- Anh đừng có tham lam quá! Loại thuốc này tiêm nhiều lần sẽ bị lờ đờ, không còn tác dụng đâu.
- Tiêm có hai lần chứ mấy. Cậu....
- Đại ca? Anh còn sống thì lên tiếng đi! Anh đang ở đâu vậy?

Cậu nhận ra giọng nói này là của hai tên đàn em của anh.

- Có người tới cứu rồi.

Anh cười :

- Tiếc thật! Tôi cứ mong được thử một lần nữa...
- Nè, anh không sao chứ? Tỉnh lại đi! Chúng tôi ở dưới đây nè.

Chiếc băng ca cấp cứu được đẩy vội vàng qua hành lang khu phẫu thuật. Hai tên đàn em sốt sắn :

- Tại sao đại ca lại ra nông nỗi này? Lúc chúng tôi tới thì thấy tất cả toàn là thầy người, hầu như không có ai còn sống hết. Chúng tôi cứ nghĩ là đại ca thoát rồi chứ.

19. Chương 19

- Hai người có thôi la loổ được không?

Cậu quay sang cô y tá trực phiên :

- Mau chuẩn bị mổ cho anh ta ngay!

Cô y tá gật gù :

- Đó là chuyện của bác sĩ, cái anh cần làm là khai nhận hồ sơ nhập viện cho bệnh nhân kia.

Cậu nhìn cô gái hồi lâu rồi hỏi :

- Cô mới tới làm phải không?
- Phải thì sao? Chuyện đó không liên quan tới anh!

Cậu thở mạnh :

- Thôi được! Bệnh nhân tên Hoàng Long, tuổi là.....

Cậu ngưng lại để quay sang hai tên đàn em của anh, một trong hai lên tiếng :

- 27!

- Ủ, 27 tuổi. Còn nữa, cô cầm cái này và bảo y tá phụ trách phòng mổ chuẩn bị cho tôi đi.

Cậu đặt tấm thẻ nhân viên lên bàn rồi chạy theo hướng chiếc băng ca của anh đã đi qua. Cô y tá cầm tấm thẻ lên coi và giật mình :

- Bác sĩ Tô Ngọc Lâm, người đứng hàng thứ hai của bệnh viện à?

- Cô không biết cậu ấy là bác sĩ sao?

- Không....có chứ! Nhưng tôi không ngờ cậu ấy còn trẻ như thế.

Cậu kéo mạnh chiếc áo Blouse trắng, khoát vội lên người, rửa tay tẩy trùng rồi nói :

- Hai anh ở đây chờ tôi!

Đợi cậu đi khỏi, một trong hai mới hỏi :

- Giao đại ca cho cậu ấy liệu có ổn không? Vì tôi thấy...à.....hình như tình cảm của cả hai không được tốt cho lắm.

- Chắc không sao đâu. Dù sao thì cậu ấy cũng là một bác sĩ mà.

20. Chương 20

Cậu thở phào nhẹ nhõm sau hai tiếng đồng hồ tiến hành ca phẫu thuật cho anh. Hôm nay cậu sẽ ở lại xem xét tình trạng của anh, nói sao thì anh cũng vì cậu mới bị như vậy, cậu nghĩ mình nên có chút quan tâm dành cho anh.

- Bác Sĩ Tô!

Cậu ngược nhìn lên, là cô y tá lúc này.

- Xin lỗi đã không nhận ra anh.

Cậu rất thông cảm mấy trường hợp này, nói trắng ra thì có ai nhận ra cậu là một bác sĩ đâu.

- Cô có thể quên chuyện đó được rồi đó. Ah, tôi buồn ngủ quá, phiền cô trông nom giúp bệnh nhân phòng 702 nhé!

- Vâng, anh cứ ngủ một giấc đi. Trông anh có vẻ mệt mỏi.

Đợi cậu đi khỏi, cô y tá có gương mặt xinh đẹp mới mỉm cười bí hiểm :

- Ủ, cậu cứ ngủ ngon đi, Tô Ngọc Lâm, còn lại vốn là chuyện của tôi mà.

“Ngọc Lâm.....đừng qua đây! Chạy mau đi....”

Cậu giật mình tỉnh giấc khi nhìn thấy anh đang cố gắng xua cậu rời xa chỗ nguy hiểm, người anh đầy máu, cậu có cảm giác như anh sắp chết. Kì lạ, sao cậu lại mơ như vậy nhỉ? Có chết thì anh cũng không thể nào chết mau như vậy, cậu không cho phép anh chết trong khi người mổ cho anh là cậu, và ca mổ rất thành công. Cậu lau mồ hôi trên trán rồi nhìn đồng hồ treo trên tường, trời sáng rồi, cậu đã ngủ suốt 6 tiếng. Ảnh hưởng của giấc mơ đã thức giục cậu phải lập tức tới chỗ anh.

Cậu chạy đến bên giường của anh, anh vẫn còn ngủ, hay nói đúng hơn là còn đang trong tình trạng hôn mê. Cậu thờ phào nhẹ nhõm, anh không chết như trong giấc mơ của cậu. Chẳng biết từ lúc nào mà cậu lo lắng cho anh như vậy nữa. Thôi kệ, cậu đâu có dư thời gian mà nghĩ tới chuyện đó.

- Ahhhh....

Anh choàng tay qua vai cậu và kéo cậu xuống giường với anh. Anh làm cậu bị bất ngờ.

- May quá! Tôi vẫn còn sống để nhìn thấy cậu. Tôi muốn tiêm thêm một ít thuốc giảm đau nữa.

Cậu cười :

- Thế à? Đợi tôi một chút.

Cậu giơ cao ống tiêm lên với vẻ đàng đàng sát khí. Anh toát mồ hôi :

- Tôi đâu có nói thứ đó.

- Xin lỗi, ở bệnh viện chỉ có thứ này thôi. Anh dùng tạm nhé!

- Ai ya, tự nhiên tôi thấy hết đau rồi, không cần đâu.

Cậu đặt ống tiêm xuống, anh ngồi dậy :

- Cảm ơn cậu đã yêu tôi.

Cậu nhúm mày :

- Anh nói cái gì? Ai yêu anh?

Anh đặt ngón tay vào môi mình :

- Vẫn còn nguyên cảm giác đó.

Cậu giật mình. Mặt cậu bắt đầu nóng ran lên. Cậu nhớ lại hành động của cậu lúc đó. Sao cậu có thể bạo gan như vậy nhỉ?

- Dù sao thì.....cậu sớm muộn cũng phải yêu tôi thôi.

Vừa nói, anh vừa choàng tay qua cổ cậu.

- Anh.....ANH CHẾT ĐI! TÔI RẤT LẤY LÀM HỐI HẬN VÌ ĐÃ CỨU ANH!

Cậu đóng sập cánh cửa phòng lại. Anh nhìn theo :

- Không phải như vậy sao?

Cậu cảm thấy rất nóng nực trong người mặc dù bây giờ đã là đầu mùa mưa. Cái này có phải là do anh hưởng tâm trạng không nhỉ?

- Nguy rồi! Bác sĩ Tô à. - Một cô y tá chạy vào vội vã.

Cậu quay lại :

- Gì vậy?

- Bệnh nhân ở phòng 702.....

Cậu sốt sắn :

- Anh ta thế nào? Xuất hiện dị ứng hở? Thuốc dùng không đúng nên vết thương nhiễm trùng? Vết mổ có vấn đề? Hay là.....

- Không phải! Anh ta....trốn viện rồi!

Cậu ngã nhào khỏi ghế.

- Bác sĩ à, anh ta chưa đóng viện phí.

Cậu bóp trán :

- Thì ra là thế. Không sao, cô cứ tính vào tiền lương của tôi là được rồi.
- Bác sĩ.....

21. Chương 21

- Không có chuyện gì thì tôi về trước nhé!

Cậu ra đi sau khi ném lại đằng sau một nụ cười hiền lành. Cậu không biết là các cô y tá đang xao xuyến vì cậu :

- Bác sĩ Tô là một chàng trai tuyệt vời.
- Phải đó! Cậu ấy thật là giống thiên thần.

Tuy nhiên, Thiên Thần đó thật sự đang nén cơn giận trong lòng. Sau khi về tới khu nhà mình, vốn là khu dân cư rất thưa thớt, cậu mới hét lên :

- HOÀNG LONG! THÙ NÀY KHÔNG TRẢ, TA THỀ KHÔNG LÀM NGƯỜI! NGƯỜI LÀ MỘT KẺ VONG ON BỘI NGHĨA. ĐỪNG CÓ ĐỂ TA TÌM THẤY NGƯỜI, NẾU KHÔNG THÌ TA NHẤT ĐỊNH SẼ.....

Một bàn tay kéo cậu vào góc tường.

- Ừm....ừm....

Có tiếng sụt khế :

- Cậu muốn chết sao? Im lặng nào.

Là anh. Anh đang cầm súng. Có chuyện gì nhỉ?

- Tao biết mày đang ở đây mà, Hoàng Long! Ra đây đi! Mày không thể trốn tao cả đời đâu.

Một người đàn ông bị chốt một mắt đang tìm anh.

- Hắn là Lục Hùng, cựu thất giáo đầu của Thanh Long Đảng. Hắn hiểu lầm tôi đã phản bội hắn nên truy sát tôi. Nghe này, tôi sẽ đánh lạc hướng của hắn, cậu nhân cơ hội này chạy đi nhé. Nhớ là phải nhanh lên, súng tôi còn 2 viên đạn thôi.

Cậu gật đầu. Anh lao ra và bắn liên một phát súng, Lục Hùng nhanh nhẹn lách người sang một chỗ khác để tránh, hắn bắn trả lễ và chẳng may, viên đạn đã sượt qua vai anh. Anh ngã xuống đất, khẩu súng tuột khỏi tay đã bị hắn đá ra xa.

- Cuối cùng thì mày cũng đã ở ngay trước mặt tao. Mày có biết là tao mong đợi ngày này từ rất lâu rồi không? Tao mong muốn giết mày chết đi được. Mày đã cướp của tao tất cả. Sai lầm của mày là không giết chết tao, nhưng mày cũng đã lấy đi của tao một con mắt rồi mà. Mày nghĩ sao nếu tao lần lượt móc hết hai mắt của mày, hành hạ mày cho tới lúc chết nhỉ? À, không nên! Tao không nên tạo cơ hội ày sống thêm phút nào hết, nếu như vậy thì mày sẽ có thời gian phản công. Vậy thì tao nên giết mày ngay há.

Hắn giơ cao khẩu súng lên, nhắm ngay đầu anh từ một khoảng cách rất gần.

- “ĐOÀNG!” - Hắn lão đảo quay ra sau, hắn bị sốc khi người bắn hắn là cậu. Hắn không hề biết đến sự tồn tại của cậu ở đây. Hắn từ từ ngã xuống,

- “CẠCH!” - Cậu buông tọt khẩu súng trên tay xuống đất. Đây là khẩu súng của anh và hắn đã vô tình đá tới chỗ cậu. Đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng, cậu chỉ nhớ tới giấc mơ vừa rồi, và cậu đã bắn hắn. Toàn thân cậu run lên.

- Tôi....tôi.....tôi vừa bắn hắn.

Anh đã kịp thời xuất hiện bên cậu và đỡ lấy cậu khi cậu dường như không còn đủ sức lực để đứng.

- Tôi.....tôi giết người rồi. Tôi không muốn! Tôi thật sự không muốn như thế đâu.

Anh ôm cậu thật chặt, vùi đầu cậu vào ngực anh. Cậu đang khóc vì hoảng sợ. Anh vỗ về cậu :

- Không phải lỗi ở cậu. Hắn muốn giết tôi. Cậu chỉ muốn cứu tôi.

- Hức.....tôi không muốn giết hắn thật mà.....hức....

Anh ôm cậu chặt hơn một chút :

- Tôi biết điều đó! Chúng ta về nhà thôi.

Cậu đang nằm trên giường, trong phòng ngủ của mình, bên cạnh là anh. Cậu cần có một ai đó bên cạnh trong lúc này, để giúp cậu bớt hoảng loạn.

“RẦM.....RẦM....” - Tiếng sấm rền khiến cậu giật mình tỉnh giấc. Cậu lại vừa mơ thấy mình giết hắn. Cậu ôm chặt lấy anh theo phản xạ. Anh mở mắt ra nhìn cậu.

- Cậu vẫn còn nghĩ tới chuyện đó à? Không sao đâu. Tôi sẽ ở bên cậu mà.

Cậu lại khóc, lại run lên trong vòng tay của anh. Anh thở dài :

- Để tôi giúp cậu quên chuyện đó đi nhé

22. Chương 22

Nói rồi, anh vật cậu xuống. Anh nói :

- Sẽ không có chuyện gì xảy ra hết. Cậu sẽ không còn nhờ gì đâu. Tôi luôn luôn ở bên cậu. Bất cứ ai làm cậu sợ, tôi cũng sẽ không tha cho người đó.

Anh cúi sát xuống mặt cậu. Cậu dư biết là anh sắp làm gì. Cậu vội đẩy người anh ra. Nhưng sức lực của cậu không thể chống lại một người từng trải như anh. Anh nhẹ nhàng gỡ tay cậu ra và đan những ngón tay mình vào tay cậu. Anh ghì chúng xuống giường :

- Tôi đã cố gắng dặn bản thân mình không được yêu cậu, nhưng trái tim tôi lại muốn nghĩ về cậu. Tôi biết với cậu thì chuyện này là điên rồ. Tôi biết cậu không thể dễ dàng chấp nhận nó được. Nếu như cậu không không xuất hiện trong cuộc đời tôi thì hay biết mấy. Tôi đã gắng sức để không chạm vào cậu. Tôi sợ cậu sẽ tự tử như cậu đã từng làm. Sức chịu đựng của tôi có hạn, Tô Ngọc Lâm ạ. Tôi không còn chịu đựng nổi nữa rồi. Tôi yêu cậu. Tôi muốn có được cậu.

Môi anh đang giữ chặt lấy môi cậu, rất dịu dàng, anh đang cố gắng thuyết phục cậu là hãy tin anh. Cậu cảm thấy toàn thân tê dại. Cậu cố gắng giật tay ra, nhưng càng ngày thì sức cậu càng yếu, đến một lúc, cậu đã không còn chống cự lại anh nữa.

Lần thứ hai cậu cảm thấy người mình nóng lên. Bên ngoài trời đang mưa, nhưng không khí lạnh không hề tới được chỗ cậu và anh. Tay anh đang lần gỡ hết các nút áo trên người cậu. Cậu khẽ rung mình khi người anh chạm vào người cậu, một tấm thân hoàn toàn trần trụi và ấm áp. Người anh thật ấm. Môi anh vẫn còn trên môi cậu. Anh đang làm cậu cảm thấy hết sức mê dại. Cậu không còn biết là mình chính xác đang làm gì nữa. Cậu chỉ biết nhắm chặt mắt lại và để mặc anh muốn làm gì thì làm. Cuối cùng thì bờ môi mềm tham lam kia đã chịu rời khỏi miệng cậu, nhưng nó lại quay sang tấn công cổ cậu. Cảm giác nhồn nhột làm cậu khẽ nhúm mày. Bàn tay anh đang trườn qua hết mọi góc ngách trên cơ thể cậu, người cậu lại nóng lên, lại co lại.

Chiếc quần cuối cùng cũng đã rời khỏi cậu. Điều đó khiến cậu lo lắng và lần nữa đẩy người anh ra. Anh cũng lại gỡ tay cậu khỏi ngực anh. Anh hôn nhẹ lên tay cậu, rồi bắt đầu chuyển động trên cơ thể cậu. Ban

đầu là nhẹ nhàng, nhưng sau đó là nha dần và càng ngày càng như hồi thức. Cắm giác đau đớn đang xâm chiếm cơ thể cậu, buộc cậu phải lên tiếng :

- Không....đừng mà!

Anh ngưng lại một chút, rồi dùng sức tiếp tục đẩy mạnh người cậu lên, lần này không nhanh nhưng rõ ràng là mạnh hơn hẳn vừa rồi.

- Một khi đã bắt đầu chuyện gì thì tôi sẽ không bao giờ ngưng lại cho tới khi hoàn thành nó. Rồi mọi chuyện sẽ qua mà.

Nhanh hơn nữa, mạnh hơn nữa. Cậu đã không còn kêu la, thay vào đó là tiếng thờ dốc và những giọt nước mắt.

Anh đột ngột dừng lại và ngã lên người cậu. Anh đã kiệt sức. Anh hôn nhẹ lên trán cậu, môi cậu và những giọt nước mắt đang đọng trên gương mặt cậu. Anh thì thầm :

- Xin lỗi.....tôi không muốn làm cho cậu đau. Tôi chỉ muốn có được cậu.

Anh luồn tay qua lưng cậu, kéo cậu vào long anh.

- Tôi yêu cậu.

23. Chương 23

Một làn gió nhẹ mang hơi ấm của nắng sớm mai đã đánh thức anh dậy. Anh nhìn sang bên cạnh mình, cậu vẫn còn ngủ, thật yên bình. Đầu cậu tựa vào vai anh, gương mặt lúc ngủ của cậu y như một Thiên Thần. Anh chợt cảm thấy không khí hôm nay thật dễ chịu. Phải lâu lắm rồi anh mới thấy lòng mình tràn ngập một nỗi sung sướng như thế này. Chắc là vì anh có cậu bên cạnh. Anh tự thấy cuộc đời anh cũng chưa đến nỗi tệ hại. Ít ra là anh còn có cậu.

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cậu, hình như cậu cũng thấy nhồn nhột nên mới nhích người một chút, càng sát vào người anh hơn. Cậu là báu vật của đời anh. Cậu mang tới cho anh niềm vui, mang tới cho anh mục tiêu để sống. Giờ thì anh không còn tự hỏi mình tồn tại trên thế gian này để làm gì nữa rồi. Anh đã biết. Đó chính là ở bên cạnh cậu, bảo vệ và che chở cho cậu. Nghĩ tới đó, anh mỉm cười một mình. Anh lại nhìn cậu. Anh nghĩ là nếu như có thể nằm mãi như thế này thì thật là tốt. Chắc chắn khi thức dậy hôm nay, cậu sẽ không hét toáng lên, không la mắng anh, không tố cáo anh khỏi nhà cậu. Cậu đã biết là anh yêu cậu và cần có cậu. Nhưng cậu có yêu anh không? Anh không biết, mà cũng không cần biết. Tuy nhiên, nếu cậu nói với anh là cậu cũng yêu anh thì anh biết là mình sẵn sàng chết vì cậu.

Tiếng chim hót. Chưa bao giờ anh cảm thấy âm thanh đó hay như vậy. Cái này có được gọi là hạnh phúc không nhỉ? Nếu vậy thì hạnh phúc quả thật rất tuyệt vời. Hạnh phúc giống như một đôi cánh vậy. Nó sẵn sàng biến chúng ta thành Thiên Thần và đưa chúng ta bay lên cao, đến với Thiên đường, nơi chốn tuyệt nhất của cuộc sống. Mặc dù vậy, một khi hạnh phúc bị mất, nó sẽ ngay lập tức biến thành một đôi cánh đen và mang chúng ta đến nơi tận cùng của Địa Ngục. Hạnh Phúc, con dao hai mặt. Anh không biết tương lai sẽ như thế nào. Cái mà anh quan tâm bây giờ là cố gắng giữ lấy hạnh phúc của anh. Anh muốn mang đến cho cậu Hạnh Phúc.

Mi mắt cậu đang lay động, cậu sắp thức giấc rồi. Anh vội vàng nhắm mắt lại, vờ như đang ngủ. Cậu ngồi dậy, nhìn anh, rồi vỗ tay lấy mớ quần áo mặc vào. Đợi cậu đi khỏi đó, anh mới rời khỏi giường.

Cậu đang đứng bên cạnh kệ bếp, cố gắng nhón chân lên để lấy hộp ngũ cốc. Anh xuất hiện ngay sau lưng cậu và tiện tay lấy nó giúp cậu. Cậu xoay người lại. Anh hôn nhẹ lên trán cậu :

- Cậu cần uống thêm mấy chục lon sữa tăng chiều cao đó.

Cậu nhủ này. Anh biết là cậu quá 20 tuổi rồi, không thể cao hơn nữa. Anh xoa đầu cậu :

- Tôi đùa thôi! Đêm qua cậu ngủ ngon chứ?

Cậu gật đầu. Anh cúi xuống định hôn lên môi cậu nhưng cậu đã ngăn lại :

- Anh chưa đánh răng, rửa mặt à?

Anh lờ đi :

- Để sau đi.

- Không được! Anh phải đi làm vệ sinh ngay. Sau đó ăn sáng, nghe rõ chưa?

Anh phì cười, lúc nào cậu cũng là người ra lệnh hết.

- Thôi được.....

Đầu óc anh chỉ dành cho cậu, không có chuyện gì có thể làm anh lo lắng hơn là việc làm mọi chuyện cho cậu. Anh và cậu đi mua sắm ở khu chợ “Giao dịch tự do”, anh cũng lấy làm ngạc nhiên vì cậu là một bác sĩ mà lại biết tới khu vực mua bán bất hợp pháp này. Cậu cho biết là thường mua một số thứ ở đây với giá rất rẻ. Những người bán là những tên trộm, hoặc những gã nhận tiêu thụ hàng gian. Cậu cũng như anh, đều không quan tâm tới xuất xứ của các món hàng mà chỉ quan tâm tới chất lượng và độ quý giá của nó thôi. Thật là tiện khi người bán không biết giá trị của thứ mà họ đang rao bán với giá rẻ mạt. Cậu đã chọn được cho anh một cái khăn choàng cổ màu đen, mùa đông gần kề rồi, có lẽ hôm nay Tuyết sẽ rơi không chừng. Anh lặng lẽ tách khỏi cậu để tự đi tham quan khu chợ. Chỗ này thật là náo nhiệt.

24. Chương 24

- Mua một vài thứ đi quý khách! Hàng tốt đó!

Anh bị thu hút bởi một gian hàng bán đồ tạp nham tồi tàn, có một cây dao nhỏ trông rất đẹp. Anh cầm con dao lên ngắm nghía. Chuôi dao và vỏ dao được trạm trổ rất ấn tượng. Dựa theo kinh nghiệm của anh thì cây dao này có ít nhất là 300 năm tuổi. Anh chợt nghĩ tới cậu, nó kể ra cũng hợp với cậu đấy chứ.

- Cái này giá bao nhiêu?

- Anh cũng có hứng thú với mấy món này à?

Anh giật mình nhìn ra sau lưng, một cô gái mặc bộ cánh màu đen đang cười với anh :

- Lâu không gặp, Hoàng Long.

Trong khi đó thì cậu đã lựa chọn xong các thứ cần mua, chỉ vài cây dao nhỏ của Đức và mấy lọ thuốc hữu ích cho công tác cứu chữa. Cậu phải mua thật nhiều thứ để dùng cho anh. Cậu biết anh sẽ bị thương nhiều đấy. Cậu nhìn xung quanh, bắt đầu hoang mang khi anh không có bên cạnh cậu.

Một ngõ vắng gần khu “Giao dịch tự do”, cô gái có gương mặt sắc sảo nói :

- Tôi đã gặp Tô Ngọc Lâm rồi. Cậu ấy thiệt là dễ thương.

- Huh?!?

- Anh yên tâm, tôi gặp cậu ấy với thân phận chính đáng đó. Y tá trong bệnh viện dù sao cũng nghe cao quý hơn giáo đầu thứ 10 của Thanh Long Đảng chứ!

Ngưng lại một chút, cô ta tiếp :

- Anh có vẻ như đang làm rất tốt nhiệm vụ đó, Tô Ngọc Lâm rất tin tưởng anh.

Anh nhìn đi chỗ khác. Cô gái không chịu buông tha :

- Hai người dường như rất gần bó với nhau, phải không? Nhưng tôi nghĩ nên nhắc cho anh nhớ, cậu ta không phải là đối tượng để anh đặt tình cảm. Anh không biết rằng tất cả chỉ là nhiệm vụ thôi sao? Cậu ta chỉ là một con cò.
- Nếu cô còn tiếp tục nói như vậy nữa, tôi sẽ không coi cô là con gái đâu.
- Cô gái giật mình lùi xa anh. Anh quay đi :
- Tôi yêu cậu ấy. Không có nhiệm vụ gì ở đây hết.
- Anh không sợ sao? Anh và cậu ta hoàn toàn khác nhau. Anh là giáo đầu thứ 7 của Thanh Long Đảng, cậu ta là một bác sĩ, là em của Tô Gia Thành.
- Tôi không quan tâm tới chuyện đó. Quất Chi à, nhờ cô chuyển lời tới Đại giáo đầu, hãy tìm một thất giáo đầu khác.
- Anh.....anh cam tâm từ bỏ tất cả vì cậu ấy sao?
- Đúng vậy! Thậm chí có phải chết vì cậu ấy, tôi cũng không có gì ân hận.
- Anh quay mặt bỏ đi, để lại sau lưng là gương mặt bàng hoàng của Quất Chi.
- Anh nắm tay cậu trong đám đông, cậu nhìn lại :
- Tôi đang đi tìm anh. Anh đã đi đâu vậy?
- Anh cười với cậu :
- Chẳng lẽ cậu còn sợ tôi đi lạc sao? Chúng ta về thôi. À không, đi ăn cái gì nhé!
- Được!
- Quất Chi nhìn theo bóng cả hai, đôi bàn tay bóp chặt lại :
- Tại sao? Tại sao lại là một đứa con trai chứ? Tại sao không phải là tôi? Tô Ngọc Lâm, tôi sẽ không tha cho cậu đâu.

25. Chương 25

Cậu mở cửa phòng bước vào sau khi rời khỏi phòng tắm. Một bàn tay đã kéo cậu vào giường. Anh vùi mặt vào ngực cậu :

- Thơm quá! Người cậu thật là thơm.
- Cậu đẩy anh ra :
- Mùi xà bông đấy! Nếu anh muốn có thể đi tắm mà.
- Anh bật cười :
- Cậu vẫn còn lạnh lùng với tôi như thế à?
- Cậu quay mặt đi :
- Con người tôi vốn là như vậy mà. À, cầm lấy!
- Anh tròn mắt nhìn cậu :
- Gì vậy?
- Cậu tỉnh bơ :
- Anh không biết đây là cái gối sao?

Anh gạt đầu :

- Biết chứ. Nhưng để làm gì?

Cậu trả lời :

- Để anh ra phòng khách ngủ chứ làm gì. Như vậy không quá rõ ràng sao?

Anh ném cái gối qua một bên và vật cậu xuống giường :

- Tối nay trời sẽ lạnh lắm, tôi phải sưởi ấm cho cậu chứ.

- Không.....ừm.....

Anh đã khôn khéo cắt ngang câu nói của cậu bằng một nụ hôn. Anh luồng sâu lưỡi mình vào miệng cậu, cố ngăn cậu nói thêm bất cứ câu gì xua đuổi anh, và anh đã thành công. Anh tranh thủ sự lơ đãng của cậu để kéo tuột cái dây buộc của bộ áo ngủ được làm từ chất liệu của một thứ dùng may khăn tắm. Thật nhanh chóng, thân hình trần trụi của cậu đã hiện ra trước mặt anh. Anh cũng nhanh tay gỡ hết mấy cái nút áo của mình ra. Người anh chạm vào cậu, cảm nhận độ nóng của da người cọ sát vào nhau. Bên ngoài trời ngày một mỗi lạnh, chỉ duy ngôi nhà màu trắng và căn phòng nhỏ này là nóng bỏng và nồng ấm hơn bao giờ hết. Vì ở đó có hai con người đang trần ngáp trong cảm giác đam mê. Họ dùng dòng máu nóng bỏng để sưởi cho nhau, dùng trái tim và thân xác của mình để làm cho nhau cảm thấy khoái lạc.

Cậu đã không còn chống cự lại anh như lần đầu nữa. Không phải cậu không muốn, mà là không có sức để làm chuyện đó. Người cậu tê dại, cảm giác lạ đang chiếm lấy cậu, cậu không biết phải diễn tả nó như thế nào, nhưng rõ ràng là nó làm cho cậu cảm thấy khát khao hơn bao giờ hết, cậu không muốn anh dừng lại mặc dù cậu bắt đầu cảm thấy đau. Cậu nghĩ chắc mình phải mất nhiều thời gian và công sức để quen với nó, và rồi cậu sẽ không còn cảm thấy đau nữa.

Anh ghi chặt vai cậu để phòng cậu có bất cứ hành động gì phản kháng trong lúc anh đang làm “chuyện đó”. Suy nghĩ dở dang lúc chiều chợt thoáng qua trong đầu anh. Anh cất giọng hỏi khi vừa đẩy mạnh người cậu lên :

- Cậu có yêu tôi không?

- Không.....

Giống như một sự giận dữ của cậu khi anh làm cậu đau thêm.

- Không yêu tôi thật à?

- Không...Ahhhh.....

Anh cũng đưa ra hành động trả đũa cậu khi bất ngờ ép sát vào cậu hơn, anh đang cố gắng làm cho cậu phải khuất phục anh.

- Đủ....đủ rồi. Dừng lại đi...Ah.....

Có thể cậu là người ra lệnh cho anh trong mọi trường hợp, nhưng trừ lúc này ra. Anh hoàn toàn làm chủ cậu.

- Dừng la lên như thế. Cậu có thể làm ỉn bớt đau hơn một chút nếu thay đổi câu trả lời đó.

Cậu vẫn tỏ ra cứng đầu. Cậu nhắm chặt mắt lại và không thèm mở miệng, mặc cho anh tiếp tục thể hiện quá khích. Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của cả hai, còn bên ngoài vẫn là tiếng gió rít, ngày một càng mạnh hơn.....

Cái lạnh phà vào mặt làm anh thức giấc vào buổi sáng hôm sau, cậu còn nằm ngủ bên cạnh anh. Anh nhìn ra ngoài trời qua cửa kính, Tuyết đang ngự trị tất cả mọi nơi trên mặt đất. Vậy là đài khí tượng đã không nói sai, đêm qua đúng là có Tuyết rơi. Thật là đáng ngạc nhiên vì chỉ có vồn vện mấy tiếng đồng hồ mà chỗ này đã trắng toát, thế giới đang chìm trong màu trắng cầu Tuyết theo như cảm nhận của anh. Anh kéo tấm chăn sát lên để đắp cho cậu và anh, nhưng dường như bị nhiễu đó không đủ làm cho cậu cảm thấy đủ ấm, cậu lại rúc sâu vào người anh. Cậu là thứ duy nhất trên thế gian này mà anh không thể từ chối được. Anh xoay người ôm cậu vào lòng, cố ý đẩy đầu cậu áp vào ngực anh.

26. Chương 26

- Ừm....

Tiếng rên nhỏ của cậu. Anh mỉm cười :

- Ấm hơn không?

- Ừ.

- Hôm nay cậu không đi làm à?

- Không! Tuyết dày quá, không thể ra ngoài được.

Anh kéo cậu vào sát người anh hơn một chút.

- Vậy sáng nay cậu muốn ăn gì?

Cậu im lặng, được một hồi, cậu tiếp tục co người trong lòng anh :

- Lạnh quá! Lười bước xuống giường.

Anh phì cười, rồi cúi xuống hôn nhẹ lên môi cậu, nhưng cậu đã chủ động níu kéo môi anh bằng cách thọc lưỡi mình vào miệng anh và tấn công lưỡi anh. Anh phải mất một hồi lâu mới dứt ra khỏi cậu được, anh nằm đè lên người cậu :

- Cậu có biết là mình đang khiêu khích tôi không? Để tôi cho cậu biết hậu quả nhé.

Anh lại cúi xuống, mân mê bờ môi mềm mại của cậu. Anh để lưỡi mình nằm trong miệng cậu, anh muốn trả thù cũng như đáp lại cậu. Cậu cũng dùng nhiệt huyết của mình để đáp lại nụ hồng nồng nàn của anh. Hơi ấm lại quay trở về với cả hai. Anh thì thâm vào tai cậu :

- Cái này coi như câu trả lời cho tối qua nhé! Hai lần trước không tính.

Cậu vòng tay qua vai anh, kéo người anh sát vào người cậu. Trời hôm nay hứa hẹn sẽ rất lạnh, nhưng không biết với hai người đó thì như thế nào.

- Đại ca, có điện thoại gọi từ Hồng Kông sang.

Gia Thành đặt ly cà phê xuống :

- Nối máy cho tôi. Cậu cũng ra ngoài đi.

- Dạ.

Đợi cánh cửa phòng đóng lại, Gia Thành nhắc máy lên :

- Thế nào rồi?Huh?!? Vậy à? Tiến triển hơn ngoài mong đợi đó.Cứ tiến hành kế hoạch thứ hai đi, đã tới lúc tôi bay về Hồng Kông rồi.

Anh đặt máy điện thoại xuống, tiện tay vớ khung ảnh đặt trên bàn làm việc, hình chụp anh và cậu lúc cậu mới sang Hồng Kông. Anh để ngón tay mình vuốt ve ảnh của cậu.

- Em sắp trở về bên cạnh anh rồi, Ngọc Lâm ạ.

27. Chương 27

Mấy ngày qua sống chung với anh, cậu cảm thấy rất vui. Cậu không biết cảm giác này gọi là gì, nhưng thật sự nó khiến cậu phải mỉm cười một mình thường xuyên, phải nghĩ tới anh mọi lúc mọi nơi. Cậu bây giờ giống như một người vợ hiền, ngoan ngoãn ở nhà nấu cơm chờ anh về.

“CẠCH!” - Cậu xoay người lại, thì ra cậu vừa để tuột cây dao khỏi túi trong lúc cất cái nồi lên kệ. Cậu cúi xuống nhặt nó lên, cậu chưa vội cho nó vào túi ngay. Cây dao thật là đẹp. Nó là quà tặng từ anh.

“Cho cậu nè.”

” Huh?!? Làm gì? ”

“Để cậu có thể tự bảo vệ mình lúc không có tôi bên cạnh. Nó sẽ thay tôi, trở thành Thần Hộ Mệnh cho cậu.”

Cậu lại nhớ tới anh nữa rồi. Lúc nào nghĩ tới anh, cậu cũng cảm thấy rất sung sướng. Cậu cho cây dao vào túi, cạnh mấy cây dao mổ mà lúc nào cậu cũng mang theo bên người, để có thể cứu anh lúc cần thiết.

“Kính...Kong...”

Cậu chạy vội ra mở cửa :

- Hoàng Long! Anh về rồi à! Ồ...anh.....

Gia thành xoa đầu cậu :

- Sao vậy? Thất vọng vì người bấm chuông là anh à? Ai ya, em tính không mời anh vào trong thật sao?

Cậu tỏ ra lúng túng :

- Ah, anh vào đi.

Anh phì cười :

- Chỉ định trêu em một chút thôi. Ngọc Lâm à, chúng ta có thể ra ngoài ăn cái gì đó và nói chuyện với nhau không?

- Dạ?

- Sẽ nhanh thôi, anh hứa là em được thả về sớm với cậu ấy.

Cậu đỏ mặt. Gia Thành hỏi thúc :

- Đi thôi! Anh biết có một nhà hàng Nhật mới mở ngon lắm. Sao em còn đứng đó?

- Ồ...em vào trong nhà lấy áo khoác đã.

- Ừ, nhanh nhé!

Thật ra công việc chính không phải là áo khoác, mà là ghi lại một mảnh giấy nhắn với anh là cậu ra ngoài cùng Gia Thành. Cậu lo anh sẽ hốt hoảng đi tìm cậu.

Cậu đi chưa được 10 phút thì anh quay trở về. Anh khép cánh cửa sau lưng lại và cất tiếng gọi :

- Ngọc Lâm! Tôi về rồi đây. Ngọc Lâm?

Không có tiếng trả lời. Anh nhìn thấy một mảnh giấy trên bàn, nét chữ của cậu. Anh quăng mạnh chiếc áo khoác lông lên ghế Salong, có hơi thất vọng một chút. Anh đã cố tranh thủ về nhà thật nhanh để được ôm cậu, vậy mà bây giờ chỉ có mỗi mình anh ở nhà. Anh vớ tay lấy remote bật tivi, lại mấy cái tin nhảm nhí như : một người đàn ông vừa chinh phục đỉnh núi Tuyết cao nhất thế giới, một thằng bé có thể chơi với Bò Cạp mà không hề sợ hãi, nhãn hiệu thời trang vừa tung ra mẫu sản phẩm mới nhất ủa đồng năm nay.....những thứ đó không làm cho anh bớt chán nản chút nào.

“Kính...Kong...”

Anh chạy nhanh ra cửa.

- Ngọc Lâm!

Một người đàn ông mỉm cười :

- Tôi canh cậu ấy đi rồi mới tới tìm cậu đó.

Anh lặng người :

- Tứ Giáo Đầu.....

28. Chương 28

- Ra ngoài nói chuyện sẽ đỡ phiền phức hơn, phòng trường hợp Tô Ngọc Lâm quay về nữa chứ.

Trong khi đó thì tại nhà hàng Hanayuki, Gia Thành đang cố gắng thuyết phục cậu ăn thử món Sushi :

- Ngon lắm! Em không thử à?

Cậu lắc đầu. Cậu muốn về nhà hơn là ăn thử món này.

- À....anh có chuyện gì muốn nói với em?

Gia Thành đặt đĩa xuống :

- Em nhớ cậu ấy tới mức không thể ngồi ăn cùng anh à?

Cậu cúi mặt. Cậu không biết phải trả lời thế nào. Gia Thành đi thẳng vào vấn đề.

- Tất cả mọi chuyện về em và cậu ấy ở Hồng Kông, anh đều được nghe báo cáo lại hết.

Cậu cũng không lấy làm lạ gì chuyện này. Gia Thành là anh trai cậu, cho nên nếu anh ấy có cho người theo sát cậu như hình với bóng, cậu cũng không thấy phiền hà gì. Nhưng Gia Thành là một người anh trai tế nhị khi để cho cậu được tự do.

- Em yêu cậu ấy thật sao?

Cậu không trả lời, mà có lẽ Gia Thành cũng không cần cậu phải trả lời.

- Chà.....nếu chuyện này Mẹ mà biết chắc phát khóc lên quá! Nhưng anh tin là Mẹ sẽ hiểu và thông cảm cho em, không có cháu bồng nhưng sẽ có thêm một đứa con trai nữa, cũng đâu có gì thiệt hại. Với lại, Mẹ yêu em nhất mà. Ngọc Lâm à, em cũng biết là xưa nay anh chưa bao giờ phản đối em làm bất cứ chuyện gì cả. Trong chuyện này cũng vậy, anh không ngăn cấm em và cậu ấy có tình cảm với nhau. Anh là anh trai của em, nhiệm vụ của anh là phải luôn ủng hộ em và chúc phúc cho em. Em cứ làm tất cả những gì mà em muốn, nên nhớ là anh luôn bên cạnh em.

- Anh hai....

- Sao có cảm giác giống như sắp gả cô em gái yêu quý đi thế nhỉ? Ừm, nếu như cậu ta có ăn hiếp em, em phải nói cho anh biết nhé! Anh nhất định sẽ thay em nên cho cậu ta một trận. Em chỉ cần sống cho hạnh phúc là được, em không cần lo lắng gì hết, mọi chuyện hãy để người anh này làm thay em.

Cậu cảm thấy mình có lỗi vô cùng. Cậu không biết phải nói gì nữa. Gia Thành chăm sóc cậu suốt 24 năm kể từ lúc cậu chào đời. Nhưng cậu vẫn chưa làm gì được cho anh hết.

- Uống với nha một ly nhé.

- Hơ....

- Em uống rượu rất kém, anh biết mà. Chỉ một ly nhỏ thôi. Để anh rót!

Anh với người tới chỗ cậu để lấy bình rượu đang được ngâm trong nước nóng, vô ý làm đổ rượu vào người cậu :

- Chết! Anh xin lỗi! Để anh kêu tụi nó mua cho em bộ khác.

Cậu xua tay :

- Không cần đâu, em vào nhà vệ sinh một lát là xong thôi.

Cậu rời khỏi phòng. Anh đợi một lúc rồi nói :

- Vào đi!

Một người bước vào. Anh hỏi :

- Thế nào rồi?

Cậu quay trở lại, định mở cửa bước vào nhưng chợt khựng lại khi nghe mẩu đối thoại giữa anh với một người khác.

- Thì ra là vậy. Đúng như tôi dự đoán, Hoàng Long tiếp cận Ngọc Lâm nhằm mục đích lôi kéo tôi vào Thanh Long Đảng.

- Dạ. Cậu Ngọc Lâm đã hoàn toàn bị lợi dụng trong chuyện này. Có cần nói cho cậu ấy biết không?

- Tuyệt đối không được! Chuyện này chỉ có tôi với cậu biết thôi, rõ chưa?

- Vâng! Vậy.....em có nên cho người khử Hoàng Long không?

- Không được! Hoàng Long là người mà Ngọc Lâm yêu nhất, nếu cậu ấy chết, nó sẽ rất đau khổ. Hãy để tụi tôi giải quyết chuyện này.

- Đại ca định.....

29. Chương 29

- Ủ, tôi sẽ tìm cậu ấy và van xin cậu ấy rời bỏ Thanh Long Đảng, chỉ nên đặt hết tình cảm cho Ngọc Lâm thôi.

- Nhưng hần sẽ không dễ dàng chấp nhận. Nué hần bắt anh phải chết thì sao?

Im lặng kéo dài, sau đó là tiếng thờ dài của Gia Thành :

- Vậy thì tôi sẽ chết! Chỉ cần Ngọc Lâm được sống vui vẻ, tôi tình nguyện làm tất cả.

Cánh cửa đột ngột được kéo ra, cậu xộc vào :

- Anh.....chuyện đó....chuyện Hoàng Long chỉ lợi dụng em có thật không?

Gia Thành lúng túng :

- Ồ....cái đó.....

- Đúng là thật, thưa cậu Ngọc Lâm.

- Im ngay! Ai cho phép cậu lên tiếng.

Người con trai nọ khép người lui ra sau. Cậu cảm thấy người mình đang run lên. Cậu trời cho những gì cậu vừa nghe được là giả.

- Em phải đi tìm anh ấy hỏi cho ra lẽ chuyện này.

- Khoan đã! Ngọc Lâm.....

Nhưng cậu đã chạy khỏi đó. Gia Thành quay lại hỏi tay thuộc hạ :

- Cậu đã lo xong chưa?

- Em đã sắp xếp rất tỉ mỉ, tỉ lệ thất bại hầu như không có. Người của chúng ta theo sát Tứ Giáo Đầu ngay từ lúc hắn đặt chân lên Hồng Kông, và cũng vừa có tin báo hắn đang nói chuyện với Hoàng Long. Dự tính cậu Ngọc Lâm sẽ được thấy tận mắt, nghe tận tai.

Anh cười nhẹ :

- Làm tốt lắm! Đoạn kịch vừa rồi cậu cũng diễn rất đạt. À, truyền lệnh tôi, báo cho đám đàn em của Lục Hùng biết hành tung của hắn, đồng thời cho rút hết mấy đứa đang theo bảo vệ Ngọc Lâm luôn.

- Đại ca.....

- Ngọc Lâm sẽ không sao đâu. Tôi từng nói với cậu, Ngọc Lâm là một nhân tài. Nếu cậu muốn tận mắt chứng kiến tài năng của nó thì cứ theo sau, cũng sắp sửa có một cảnh phim hay rồi đấy.

- Dạ.

- Cứ theo Ngọc Lâm đi! Cậu nhớ chỉ nhìn thôi, đừng nhúng tay vào nhé.

30. Chương 30

Anh đang đứng trong khu nhà chung cư bỏ hoang, trước đây chỗ này từng xây ra sụp lở nên chính phủ tạm thời đóng cửa chờ thi công. Cậu chạy nhanh đến chỗ anh, cậu không chờ thêm được, cậu phải hỏi anh thật rõ chuyện này. Cậu muốn nghe anh nói rằng tất cả chỉ là bịa đặt.

- Nghĩa là cậu vẫn chưa lôi kéo được Tô Gia Thành?

Anh đang nói chuyện với một người lạ. Cậu đứng nép vào góc tường.

- Cậu chậm trễ trong nhiệm vụ lần này quá đấy. Tôi có thể biết lý do không? Rõ ràng tôi đã nghe Quát Chi báo lại là quan hệ giữa cậu và Tô Ngọc Lâm rất tốt kia mà.

Cậu nghe tim mình đập mạnh qua từng lời nói của người lạ mặt.

- Dù sao thì chuyện này cũng không thể kéo dài được. Chúng ta cần sự giúp sức của Tô Gia Thành để đối phó với Hắc Long Đảng, cậu hiểu chứ?

- Vâng.

Cuối cùng thì anh cũng chịu lên tiếng, nhưng không phải là phủ nhận, mà là tuân lệnh.

- Ai đó?

Cậu bước ra từ vách tường cũ kĩ bám đầy rêu, người lạ mặt nhú mào :

- Tô Ngọc Lâm à?

Anh mở to mắt nhìn cậu, anh không ngờ là cậu đã nghe hết tất cả.

- Hừ, kế hoạch hỏng hết rồi.

- Đùng.....

Anh vội ngăn người lạ mặt hướng mũi súng về phía cậu.

- Không giết nó thì Thanh Long Đảng sẽ có chuyện không lành! Nó đã biết hết mọi thứ, nếu để nó thông báo với Tô Gia Thành chuyện này thì....

- Hãy để tôi tự tay làm điều này! Hành tung của anh bị bại lộ rồi, anh nên rời khỏi đây đi.

Người lạ mặt ngần ngừ một hồi rồi cất súng vào :

- Thôi được.....nhưng mà cậu nên nhớ rằng nó đã không còn giá trị lợi dụng nữa.

- Vâng!

Người lạ mặt biến mất thật nhanh trong bóng đêm, chỉ còn lại anh với cậu.

- Ngọc Lâm....

- Đừng bước tới đây!

Anh đứng im theo yêu cầu của cậu. Cậu ngược nhìn anh :

- Chỉ có vậy thôi phải không? Tôi đối với anh chỉ như một con cờ thôi phải không?

- Không phải! Thật ra tôi....

- Anh không cần giải thích, chỉ cần nói cho tôi biết, anh tiếp cận tôi là vì anh trai tôi, chuyện đó là thật?

Anh cúi mặt, sự im lặng của anh đã trả lời cậu. Cậu cười nhạt :

- Được rồi....dù sao thì tôi chỉ muốn biết có bấy nhiêu đó thôi. Giờ thì anh hãy giết tôi đi. Chẳng phải tôi là mối hại sau khi kế hoạch thất bại sao?

- Tôi.....

- Hoàng Long, tội tao tìm ra mày rồi!

Một nhóm người xuất hiện từ hai hường, bao vây cậu và anh. Họ mang theo vũ khí, không phải súng nhưng cũng dư sức để giết anh và cậu.

- Tội tao tới trả thù. Mày biết quy tắc giang hồ mà.

Anh đứng ra che chắn cho cậu :

31. Chương 31

- Tôi sẽ giải quyết tội bên này trước, cậu tranh thủ chạy khỏi đây nhé!

Cậu không trả lời. Anh giơ súng lên :

- Người giết Lục Hùng là tao, tội bây chắc không muốn làm hại người vô can chứ? Cậu ấy không liên quan gì tới chuyện này.

- Nhưng nó đi chung với mày.

- Chính tôi đã bắn Lục Hùng!

Cậu đột ngột lên tiếng. Anh giật mình nhìn cậu.

- Tôi đã bắn hắn!

Đám người kia tức giận :

- Thì ra là vậy, mần thịt cả hai đứa nó.

Họ xông vào, anh phải rất khó khăn để chống đỡ từ nhiều phía. Anh không ngờ cậu lại tự đào mồ chôn mình như vậy.

- Ngọc Lâm!

Anh gọi lớn tên cậu thay ột lời cảnh báo rằng cậu đang gặp nguy hiểm từ phía sau.

“PHẬP! PHẬP!”

Anh nhìn cậu trân trân khi hai tên tấn công cậu ngã xuống với cây dao cắm ngay giữa lòng bàn tay cầm vũ khí của chúng. Đó chính là những cây dao mổ mà cậu thường mang theo bên mình. Cậu nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng :

- Nếu bảo vệ tôi vì mục đích đó thì anh không cần phải tiếp tục bảo vệ nữa. Tôi nghĩ là mình tự lo được.

Nhiều tiếng động y như thế nẫu vang lên, chỉ chưa đầy 20 giây, tất cả đều đang nằm la liệt trên mặt đất, đều là cây dao xuyên qua lòng bàn tay. Cậu làm anh bàng hoàng vô cùng. Cậu cười nhạt :

- Tôi cho anh thêm một cơ hội nữa để giết tôi. Bây giờ tôi sẽ quay lưng lại và rời khỏi đây, anh có thể bắn tôi bất cứ lúc nào. Nếu anh không giết tôi, anh sẽ phải hối hận đó.

Cậu quay lưng đi thật, cố gắng tỏ ra hết sức từ tốn, cậu bước đi thật chậm. Cậu đang khóc. Trước mặt anh thì không, nhưng khi quay mặt đi thì nước mắt đã tự động trào ra. Cậu không muốn anh nhìn thấy thứ này, cậu không muốn tỏ ra yếu đuối sau khi bị lừa như một tên ngốc. Cậu thật sự mong muốn anh sẽ nổ súng giết cậu, rất mong như thế. Cậu cảm thấy tim mình đau nhói, tưởng chừng như có thể nổ tung bây giờ và cướp đi sinh mạng của cậu. Cậu không muốn tiếp tục đau thế này, cậu hy vọng anh sẽ giải thoát cậu. Cậu ước anh sẽ làm điều đó, sẽ giết cậu để diệt khẩu theo lệnh.

Cậu không biết rằng anh cũng như cậu, cũng đang rất đau. Có ai đó đang bóp nát trái tim anh. Không phải! Nói đúng hơn là một sức mạnh vô hình đang khuấy động nội tạng của anh. Anh chỉ đứng lặng nhìn theo. Anh cũng khóc, đau khổ không kém gì cậu. Anh quỳ xuống Tuyết. Anh thì thầm : “Tại sao? Tại sao lại như vậy? Người phải chết đáng ra phải là tôi chứ. Xin lỗi cậu, Ngọc Lâm...”

Cậu biết là mình đã đi được một quãng khá xa rồi, sao anh chưa ra tay nhỉ? Anh không nỡ giết cậu à? Hay là anh đang thương hại một đứa ngốc như cậu? Cậu mặc kệ, cậu đang chờ anh thay đổi ý định, đuổi theo giết cậu. Nhưng phải chờ cho anh có thể đuổi kịp chứ. Vậy là cậu đứng lại. Cậu ngồi xuống bên một vĩa hè vắng ngắt. Xung quanh cậu bây giờ chỉ có Tuyết. Lặng lẽ và vô tình. Chỉ có máu trắng tang thương. À không, chút nữa thôi, sắc trắng sẽ nhuộm đỏ, một màu đỏ thắm, màu máu của cậu, máu của kẻ ngu ngốc nhất thế gian.

Một bông Tuyết rơi nhẹ vào tay cậu, cậu ngước nhìn lên cao, hàng ngàn bông Tuyết khác cũng thi nhau rơi xuống, cậu nak81 chặt bông Tuyết trên tay mình, nó sẽ bị cậu làm cho tan ra thành nước. Trời đang đổ xuống cái lạnh khủng khiếp. Cũng tốt, vậy thì Tuyết sẽ chôn cất cậu khi cậu chết. Cậu tiếp tục nhìn lên cao, Tuyết đang bị nhoe đi vì nước mắt của cậu, cậu đang khóc. Nếu như anh không tới thì sao? Chắc cậu sẽ đứng như thế này cho đến chết.

Cậu ngã lên Tuyết, cậu đang áp mặt vào Tuyết. Lạnh quá! Nhưng lại không muốn dừng lên tí nào. Thôi thì cứ nằm như vậy. Cậu không cảm thấy đau khi ngã. Chắc tại Tuyết êm ái quá. À, còn một khả năng nữa, đó là tại vì lạnh quá, da thịt cũng không còn cảm giác nữa. Cậu không biết là mình đang mất dần ý thức, đến lúc chung quanh cậu tối sầm lại. Ừ, cậu sẽ ngủ, một giấc ngủ vĩnh viễn để quên đi nỗi đau mà anh gây ra cho cậu.....

32. Chương 32

Gia Thành đưa tay hất mái tóc đang rũ xuống mắt cho cậu. Cậu vẫn còn đang ngủ, nhưng không phải là vĩnh viễn như cậu đã mong muốn.

- Đại ca.....

- Suyt.....cậu làm Ngọc Lâm thức giấc đó.

Im lặng lại tiếng tục vấy lầy căn phòng này, Gia Thành đứng lên sau khi đã kéo tấm chăn lên sát cổ cậu :

- Ra ngoài hãy nói!

Trong khi đó thì ở ngôi nhà màu trắng, anh đang ngoi62 chờ cậu về. Anh cũng cậu nguyên rằng đây chỉ là một giấc mơ thôi, cậu sẽ quay trở về nhà, mà cậu còn nơi nào để đi trừ nơi này chứ? Anh muốn giải thích. Anh muốn cậu biết rằng anh không cố ý dối gạt cậu. À, anh có làm chuyện đó, có tiếp cận cậu vì nhiệm vụ, nhưng mà.....

Nghĩ kĩ lại một chút, có gì để dính chính nào? Đúng là không có gì hết. Thật tệ! Tất cả mọi chuyện đều diễn biến theo chiều hướng xấu đi. Chỉ trong phút chốc, anh và cậu chẳng còn là gì của nhau nữa. Tuyệt đang rơi ngày càng nhiều. Cậu đang ở đâu giờ này nhỉ?

- Có chuyện gì?

Gia Thành đang đứng trong phòng làm việc của mình cùng với thủ hạ, tay chấp ra sau lưng.

- Chuyện tiếp theo cần làm là.....

- Vậy theo kế hoạch đã đề ra, chuyện phải làm tiếp theo là gì?

- Dạ, đó là....hạ sát thất giáo đầu Thanh Long Đẳng Hoàng Long.

Gia Thành quay mặt lại :

- Vậy thì làm đi, cậu còn muốn hỏi tôi thêm gì nữa? Nhớ là phải gọn gàng sạch sẽ một chút. À, nên lên kế hoạch cụ thể đi. Tôi sẽ giám sát chuyện này.

- Dạ.

- Gọi Tiểu Thành về đây! Tôi muốn nó theo bảo vệ Ngọc Lâm.

- Dạ?!? Nhưng nó chỉ mới 16 tuổi.

- Cậu thường có những đánh giá qua bề ngoài hơn là thực tài nhỉ? Cậu thấy tài năng của Ngọc Lâm rồi đây, một xạ thủ có một không hai trên thế gian, còn Tiểu Thành là sát thủ do tôi đào tạo, cậu còn nghi ngờ sao?

- Dạ, em sẽ làm ngay.

Cánh cửa phòng khép lại, Gia Thành ngã người xuống ghế, tay đang mân mê con dao của cậu :

- Kẻ có thể ngăn cản Ngọc Lâm trở về bên là cậu, cậu phải chết!

Tuyệt đang chiếm lĩnh cả mặt đất lẫn màn đêm, có hai người đang đau khổ, một âm mưu đen tối đang được triển khai. Tất cả đều được che đậy bởi bóng đêm....

Hôm sau vẫn do Tuyệt làm chủ, cứ rơi, cứ nhuộm trắng tất cả mọi thứ mà nó có thể. Cậu đang ngồi bên một băng ghế đá, không để làm gì cả. Cậu đang nghĩ gì, không ai biết. Cậu không nói, không cười, không thờ dài, không khóc. Đây có phải là dấu hiệu của đau khổ cực độ không? Cũng không biết. Nhưng cậu không biết là có một mối nguy hiểm đang rình rập cậu từ bên kia, cách đó chừng 10m, một họng súng đang nhắm về phía cậu, rất nhẹ nhàng và kín đáo.

“SET....PHỤC....”

Khẩu súng rơi xuống Tuyệt, có thêm mấy giọt máu nữa, một cô gái rời khỏi chỗ nấp, một cậu bé đáng người nhỏ xuất hiện. Cô gái nhú mày, rõ ràng thứ vầu tấn công cô chính là con thoi bằng kim loại được nối với sợi dây thép, và chủ nhân của thứ vũ khí đó chính là cậu nhóc này. Cậu nhóc cũng có gương mặt lạnh lùng vô cảm y như cậu bây giờ. Con thoi lần nữa gơ lên, cô gái vội vàng xoay người chạy đi thật nhanh. Cậu nhóc cũng không thêm đuổi theo, nó tiến tới chỗ cậu, phủi mấy bông Tuyết đang bám trên áo cậu, rồi ngồi xuống cạnh cậu. Cậu không có bất cứ hành động hay lời nói gì hết. Có lẽ cậu hiện nay cũng không ý thức được là chuyện gì đang diễn ra trước mắt mình nữa.

33. Chương 33

- Ah.....

Anh nhìn lên, là Quất Chi với vết thương trên tay. Cô nàng đang cố gắng kiềm cơn đau và tự chăm sóc vết thương ỉnh. Anh nhận thấy mình cũng nên hỏi thăm vài câu, nói sao thì cả hai cũng làm việc ột tổ chức :

- Cô bị sao vậy?

Quất Chi không trả lời, cô hỏi ngược lại :

- Anh đoán xem tôi vừa đi đâu?

Anh không hứng thú chuyện đó. Anh quay mặt đi.

- Tôi vừa ở chỗ Tô Ngọc Lâm về, tôi tới giết cậu ấy.

Bàn tay anh túm chặt cổ áo của Quất Chi, anh gầm gừ :

- Đừng có làm cái gì ngu ngốc! Nếu cậu ấy bị mất một cọng tóc, tôi cũng sẽ không tha cho cô đâu.

Quất Chi bật cười :

- Anh vẫn còn quan tâm đến cậu ta như thế à? Anh cứ yên tâm, tôi vẫn chưa chạm gì được tới cậu ta đâu. Tô Gia Thành đã phái một cao thủ theo bảo vệ cậu ta, tôi bị thương đây này. Nhưng mà.....anh và cậu ta thật giống nhau, đều là những cái xác không hồn.

Anh mở to mắt nhìn Quất Chi. Cô nói tiếp :

- Nếu anh thật sự yêu cậu ta thì nên đi tìm cậu ta chứ, phải không?

Anh chạy ra ngoài, Quất Chi nhìn theo :

- Cần phải làm cho anh tỉnh táo hơn một chút, mặc dù sẽ nguy hiểm đấy. Rồi anh sẽ chỉ còn có tôi thôi, Hoàng Long ạ.

34. Chương 34

2 năm sau, Hong Kong, ngày 13 tháng 1 năm 2002, 9h tối.

- Cứ ngỡ là anh không tới chứ!

Gia Thành kéo ghế ngồi xuống :

- Tới chứ! Người của Thanh Long Đảng hẹn, làm sao tôi dám không tới. Có chuyện gì cần nói à?

Người đàn ông gác tay lên bàn.

- Về vụ mấy sòng bạc của chúng tôi ở Ma Cao.

Gia Thành nhìn đi chỗ khác :

- Vậy thì không cần nói nữa. Cái này vốn không phải lỗi của tôi. Nếu có trách thì trách cách hành xử của mấy người kia.

- Ra đời làm ăn, mình sống cũng phải để cho người ta sống chứ.

- Không có gì để bàn hết! Tôi xin phép cáo từ.

Ngay khi anh vừa đứng lên, từ bốn phía đã xuất hiện rất nhiều người với mấy họng súng nhắm vào đầu anh.

- Anh ngây thơ thật đó. Anh không nghĩ là mình sẽ không toàn mạng trở ra nếu cuộc thương thuyết này không thành công sao?

Gia Thành mỉm cười :

- Có chứ! Cho nên tôi mới mang một thuộc hạ theo.

- Chỉ dựa vào một người à? Anh coi thường Thanh Long Đảng quá đấy. Ra tay!

“PHẬP!PHẬP!PHẬP.....”

Vang lên cùng một lúc và tất cả đều đáng rơi vũ khí của mình để lo cho vết thương ở tay. Người đàn ông lo sợ lùi về sau.

- Thế nào? Không tệ chứ? À, đáng lý ra tôi phải giết ông, nhưng xét thấy mạng ông cũng chẳng đáng giá xu nào cho nên không muốn tổn công. Hãy quay về bảo với họ, lần sau có muốn làm như vậy nữa thì nên cử những người giỏi hơn. Chúng ta đi thôi.

Hia người lặng lẽ bước đi, để lại đằng sau là cái nhìn bàng hoàng của những kẻ thất bại.

- Em làm tốt lắm, Ngọc Lâm ạ.

Gia Thành nhìn sang cậu. Từ khi rời khỏi chỗ này, cậu đã thay đổi khá nhiều, cậu đi theo làm việc cho anh trai, cậu muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

- Em sao vậy?

Cậu không trả lời. Hong Kong có quá nhiều kí ức đối với cậu. Cậu đã không muốn quay về đây, nhưng Gia Thành cứ ép cậu phải theo cùng. Chắc anh ấy muốn cậu phải đối mặt với quá khứ.

- Ủ, lâu lắm không về nhà rồi, em về thăm nhà đi.

Gia Thành cởi chiếc áo lông thú choàng vào người cậu :

- Cứ đi đi. Anh về một mình được rồi. Nhưng nhớ là về sớm nhé.

35. Chương 35

Anh đang lang thang trên đường phố để tìm cậu. Cậu cũng giống như anh bây giờ, đều mong chờ một phép lạ cho thời gian quay trở ngược, để có thể sửa chữa những lỗi lầm. Vậy thì tại sao người tạo ra phép lạ ấy lại không phải anh và cậu? Như vậy không phải tốt hơn sao? Anh và cậu sẽ ngồi vào bàn nói chuyện với nhau. Anh sẽ giải thích với cậu, anh đúng là đã không chân thật với cậu từ lúc bắt đầu, nhưng không có nghĩa là bây giờ và sau này, anh không yêu cậu. Đúng vậy, anh đã yêu cậu. Anh yêu cậu thật lòng và chấp nhận vứt bỏ tất cả chỉ vì cậu. Như vậy đáng để giải thích chứ? Đáng để kéo cậu quay về với anh chứ?

Không biết tình yêu là gì, nhưng nó khiến cho con người ta đau khổ tột cùng, và cũng sung sướng không thể tả nữa. Yêu một người cùng phái, cái đó có đáng được công nhận hay không? Chỉ có Thượng Đế mới có thể trả lời được. Nhưng anh cũng là một thằng ngốc. Hơn ai hết, anh biết mối quan hệ của anh và cậu sẽ không có kết quả. Anh biết, biết chứ. Vậy có ai đó có thể làm cho anh không yêu cậu được không? Ai cũng được, chỉ cần giúp anh không nghĩ tới cậu, không nhớ tới cậu là đủ rồi. Bởi vì anh không mang đến cho cậu hạnh phúc, khôn làm cho cậu cảm thấy được che chở, cho nên cơ bản mà nói, anh không đủ tư cách yêu cậu.

Một dáng người quen thuộc lướt qua mắt anh. Là cậu, anh chắc như thế. Sao cậu đi nhanh thế nhỉ? Hay là cậu đã nhìn thấy anh và đang cố gắng tìm cách lẩn tránh anh? Anh không cho phép cậu phải bỏ mọi thứ như thế. Cậu cần phải hiểu được suy nghĩ và cảm nhận của anh.

- Ngọc Lâm!

Cậu đã chịu dừng lại. Chỉ có anh với cậu ở đây, kể ra cũng là một nơi lý tưởng để nói chuyện. Anh tiến đến gần, vòng tay qua eo cậu từ sau lưng :

- Tôi đang đi tìm cậu. Tôi muốn giải thích. Cho tôi 1 phút thôi, được không? Chỉ để nói với cậu rằng tôi thật sự rất yêu cậu.

“PHẬP!”

Máu bắt đầu chảy ra cùng lúc với cây dao cắm vào bụng anh. Anh giữ vết thương bằng bàn tay run rẩy :

- Ngọc Lâm.....cậu.....

Không phải là cậu. Đúng là vóc dáng ấy, nhưng khuôn mặt thì không phải. Anh ngã xuống Tuyết, quặng đau vì vết đâm khá sâu.

“KENG!” - Thứ vũ khí dùng để sát thương anh rơi xuống đất, chính là nó, cây dao mà nha đã tặng cho cậu.

- Thế nào? Bị chính vật mà mình tặng cho người yêu quý giết, cảm giác tuyệt chứ?

Gia Thành bước ra, cùng với một đám người khác. Anh ta đâm thêm một nhát nữa vào ngực cậu :

- Ngọc Lâm vĩnh viễn là của tôi. Kể như cậu không xứng đáng để có được tình yêu của Ngọc Lâm.

Thêm một vết thương chí mạng nữa.

- Tại sao....tại sao.....

- Cậu còn chưa hiểu à? Ngay thơ hơn tôi tưởng đó. Cậu chỉ là một con cờ trong kế hoạch của tôi thôi, cảm ơn cậu đã làm cho Ngọc Lâm đau khổ, rồi nó sẽ trở thành một sát thủ bậc nhất đấy. À, có một chuyện tôi cần phải cho cậu biết, dù sao thì cậu cũng chết mà. Tôi và Ngọc Lâm....không phải là anh em ruột. Tôi yêu Ngọc Lâm, thêm một lý do để cậu phải chết đấy, Thất giáo đầu.

Gia Thành đứng lên :

- Quảng cái xác này xuống biển đi! Dù cho không chết vì vết thương thì cũng chết vì lạnh.

Mọi vật từ từ chìm vào khoảng không, anh bắt đầu cảm thấy vết thương đau nhói, có nước đang xộc vào mũi, không còn thở được nữa.....

Một cái ly nữa bị ném vào tường. Gia Thành bắt đầu kích động như thế sau khi quay về nhà, vào phòng thăm cậu và toàn nghe cậu gọi tên Hoàng Long trong giấc mơ. Anh đã nốc khá nhiều rượu. Giống như một sự sỉ nhục, Hoàng Long đã chết rồi nhưng cậu cứ luôn nghĩ về hắn. Cậu không biết là mình đang ở chung nhà với ai? Đang chịu sự chăm sóc của ai à? Chẳng lẽ cậu không biết là Gia Thành cũng rất yêu cậu sao?

Cuối cùng là chai rượu bị ném mạnh xuống đất. Gia Thành lao đảo bước lên phòng cậu, có một ánh mắt đang trộm dõi theo từng bước chân loạn xạ choạng đó.....

36. Chương 36

Cậu có cảm giác rất khó chịu, vị đắng xộc vào cổ họng, có cái gì đó không được ổn cho lắm. Mùi rượu, rõ ràng là như thế. Cậu mở mắt ra, không khỏi giật mình khi thấy Gia Thành đang hôn cậu. Cậu hốt hoảng đẩy anh ra :

- Anh....anh làm gì vậy?

Bàn tay cậu ngay lập tức bị anh dẫn xuống giường. Anh tiếp tục thọc sâu đầu lưỡi của mình vào miệng cậu. Cậu cố vùng thoát khỏi anh nhưng càng dùng sức, cậu càng bị anh đè chặt hơn. Anh đang say và anh không biết mình đang làm gì. Cậu hiểu điều đó, nhưng không có nghĩa là anh được phép làm chuyện này với cậu.

- Đừng...đừng làm như thế. Em xin anh. Đừng làm như thế.

Mặc cho cậu kêu la van xin, anh ghì chặt hai tay cậu lên đầu, giữ chúng chỉ bằng một tay của anh. Tay còn lại, anh giật mạnh mấy cái nút áo của cậu ra. Cậu trườn người tránh xa anh, anh lại kéo cậu quay trở lại chỗ cũ. Mỗi anh lướt nhanh trên cổ cậu, rồi xuống ngực. Anh bây giờ giống như một con thú hoang vừa vồ được con mồi khoái khẩu, anh không muốn biết con mồi đang kêu la thảm thiết như thế nào, điều anh cần biết là anh có cảm thấy thỏa mãn hay không. Cậu không còn chịu đựng được nữa khi chiếc quần bật khỏi người cậu.

- ĐỪNG! XIN ANH ĐỪNG LÀM NHƯ THẾ MÀ ANH HAI!

Tiếng hét bất ngờ của cậu đã làm thức tỉnh anh khỏi cơn mê. Anh nhìn cậu. Anh tự hỏi không biết mình đang làm gì, anh đã làm cho cậu khóc, sao anh lại có thể làm như thế đối với cậu chứ? Anh buông cậu ra và rời khỏi giường. Anh kéo tấm chăn lên sát cơ thể cậu. Cậu vẫn khóc mặc dù mọi chuyện đã qua.

- Anh xin lỗi!

Anh gạt những giọt nước mắt cho cậu.

- Anh....anh không biết nữa. Nhưng anh không muốn làm chuyện này với em. Hãy tha lỗi cho anh....

Cánh cửa phòng vừa khép lại, anh dựa lưng vào tường, từ từ quy xuống đất. Anh cũng khóc, vì hối hận. Anh sẽ phải giải quyết như thế nào khi gặp cậu sáng mai đây? Anh cảm thấy mình là một kẻ đáng chết. Một kẻ mất trí vì yêu.

Anh lê bước vào phòng phòng tắm, mở nước và mặc cho thứ chất lỏng lạnh ngắt đó chảy như điên xuống đầu anh. Anh bật khóc thật lớn. Có lẽ anh cho rằng sẽ không có ai nghe thấy tiếng anh khóc giờ này, nhưng anh đã lầm, có một bóng người nhỏ thó đang đứng sau bức tường chờ anh. Bóng người đó đã theo anh từ lúc anh bước vào phòng cậu cho tới bây giờ, nó không dám ra mặt, chỉ lặng lẽ nhìn anh và chờ cho anh bớt đau khổ một chút.

Không còn tiếng tức tưởi nữa, nó đi vào trong. Anh đã thiếp đi vì say, hay vì lạnh cũng nên. Nó tiến tới, dìu anh về phòng của anh.

Người anh ướt sũng. Nó biết là phải tìm cho anh một bộ đồ khô ráo. Trong bóng tối, phải khó khăn lắm, nó mới vớ được một bộ đồ khô ráo, tiếp theo là thay cho anh. Nhưng làm sao để anh không thức giấc nhỉ? Nó phải suy nghĩ. Nó quyết định làm thật nhanh, vậy thì có thể giảm thiểu khả năng làm anh thức giấc. Khoan đã....bộ đồ nó mới để gần đây đâu rồi nhỉ? Khỉ thật! Nó lại không thể mở đèn trong lúc này được. Nó lặn mò trong bóng đêm, tay nó chạm vào thành giường và vô ý bị trượt. Nó ngã vào người anh. Mặt nó đang áp vào ngực anh, nó nghe rõ nỗi nhịp từng nhịp đập của trái tim anh. Nó giật mình vội ngồi dậy, nhưng tay anh đã choàng qua vai nó và vật nó xuống giường.

Chắc, sao tự nhiên cảm thấy tội lỗi thế nhỉ? Mức độ cảnh báo lần này mạnh hơn lần trước đó, đề nghị....

Anh đang nhìn nó. Nó cũng hoảng hồn nhìn anh. Nó sẽ giải thích thế nào khi có mặt trong này mà không được sự cho phép của anh? Nó chỉ là một người được anh cử sang bảo vệ cậu, nhiệm vụ lo cho anh không phải của nó. Nó nhắm chặt mắt lại, chờ đợi anh giáng ấy cú. Nhưng không có gì hết. Anh cúi xuống hôn nó. Đôi mắt nó mở to nhìn anh trân trối. Anh đang làm gì vậy?

Anh tiếp tục ngẫu nhiên hôn nó. Đáng quá! Cái này là rượu phải không? Nó chưa uống thứ đó bao giờ. Nhưng nó làm cho cậu choáng. Nó cầu mong anh sẽ buông tha nó sau khi hôn kiểu này. Tuy nhiên, mong đợi không được hoàn thành khi anh giật chiếc áo khỏi người nó. Nó đã 16 tuổi, nó biết anh sẽ làm gì. Đây là lần đầu tiên đối với nó, nhất là làn da nóng bừng của anh chạm vào ngực nó, cảm giác khiến nó tê dại và khẽ rùng mình. Nó không biết phải phản kháng như thế nào, nó cũng không kêu lên được tiếng nào. Trận cháy chung cư cách đây 5 năm đã biến nó thành một đứa vừa căm, vừa vô cảm. Nó được anh nhặt về trong lúc lang thang đói rách trên đường. Anh đã làm thay đổi cuộc đời nó. Anh đã cho nó ăn, dạy cho nó cách tự bảo vệ mình và giết những ai muốn làm hại nó. Vì vậy, nếu nói không thích anh là nói dối.

37. Chương 37

Nó còn rùng mình thêm nhiều lần nữa khi tay anh vòng qua eo nó, rồi lướt xuống phần dưới, chỗ mà nó cảm thấy nhạy cảm nhất. Anh đang ngồi thẳng lên nửa thân người của nó. Cảm giác đau đớn bắt đầu cùng lúc với những chuyển động của anh trên người nó. Đau quá! Nó không la, không than vãn, không có ý kiến gì chống lại anh. Nó sợ anh sẽ bất chợt dừng lại. Khoan đã. Chẳng lẽ đó là cái mà nó đang quan tâm sao? Nó bị làm sau vậy? Hành động của anh lại làm cho nó đam mê và khát khao như thế à? Nhưng đau quá. Nó có thể kiềm nén bản thân bao lâu để không kêu lên? Anh bất chợt dừng lại để hôn nó. Anh biết nó đang đau à? Rồi lại tiếp tục công việc bỏ dở, mỗi lúc một nhanh và mạnh hơn.....

Nó thức dậy, lập tức rời khỏi giường anh. Trời đã sáng rồi à? Nó không biết đêm qua nó ngủ thiếp đi khi nào nữa, nhưng bây giờ người nó hoàn toàn trần trụi, và trên giường chỉ còn mỗi mình nó. Nó mặc vội áo quần vào và chạy xuống nhà. Cuê đang ngồi trên ghế, bên ngoài Tuyết đã ngừng rơi. Cạnh bên cậu là nah. Anh đang quỳ dưới chân cậu. Nó đến gần một chút để có thể nghe thấy tiếng nói của anh.

- Hãy quên đi tất cả! Chúng ta hãy làm lại từ đầu như những người anh em thật sự nhé, Ngọc Lâm. Rồi em sẽ không còn nhớ gì về hấn nữa, rồi thời gian sẽ không còn hành hạ em nữa. Hãy theo anh về Ma Cao, chúng ta sẽ làm lại từ đầu, được không?

Anh cầm tay cậu :

- Hãy tin anh! Hãy để anh đượ ở bên cạnh chăm sóc em. Hãy để anh làm như thế.

Gia Thành vui mặt vào bàn tay cậu mà khóc, cậu nắm chặt tay anh thay cho câu trả lời.

- Cảm ơn em.....cảm ơn...

Nó cảm thấy tim mình đau nhói. Không biết tại sao nữa. Cả ngày hôm đó, nó để mình ngồi trong một góc khuất của vườn hoa trụi lá. Nó bận suy nghĩ về từng hành động và lời nói của anh lúc này, đêm qua và sắp tới.

- Thì ra cậu ở đây!

Anh đã tìm thấy nó. Nó đứng lên.

- Chuyện tối qua.....tôi xin lỗi. Tôi hành động y như một tên mất trí vậy. Tôi không muốn như thế, cậu biết mà.

Nó gật đầu.

- Cậu không giận tôi chứ?

Nó lắc đầu. Làm sao mà nó có thể trách anh được. Anh là chủ nhân của nó. Nếu nói một cách công bằng theo ý của nó thì việc giúp anh khuây khoả cũng là một dạng của “phục vụ”.

- Cảm ơn....cậu sẽ tiếp tục theo bảo vệ Ngọc Lâm, phải không?

Anh mỉm cười với nó, anh không biết là nó cảm thấy đau tới chừng nào vì nụ cười của anh. Nó gật đầu.

Trong khi đó thì ở ngôi nhà màu trắng, Quất Chi cười :

- Anh có hai may mắn, một là tôi có mặt kịp thời, hai là chỉ lệch 0,5 cm là anh hết cứu.

Hoàng Long nhìn lên trần nhà.

- Sao cô lại cứu tôi?

Quất Chi quay đi :

Có không ít lý do đâu. Nhưng nguyên nhân chính là anh không được chết. Còn nhiều chuyện quan trọng cần anh làm mà.

Anh không trả lời.

- Thôi ngay tình trạng chán sống ấy đi. Tôi có một tin làm anh thiết sống hơn đây. Có liên quan đến người đã giết cả gia đình anh hơn 20 năm về trước.

Hoàng Long chồm người dậy nhìn Quất Chi, đôi mắt của anh rõ ràng là đang se lại....

38. Chương 38

Gia Thành bỏ đi. Cậu nhìn theo bằng ánh mắt mơ hồ. Với cậu, Gia Thành là người anh tốt nhất thế gian này. Cậu bước chậm rãi qua từng con phố quen thuộc, trời mùa này vẫn còn Tuyết. Khắp nơi đều bị Tuyết bao phủ, tuy nhiên, cậu vẫn nhận ra rằng chỗ này không có gì thay đổi hết, ngoại trừ ngôi nhà đằng kia đã có người dọn tới ở. Đi đâu bây giờ nhỉ? Cậu chưa muốn về thăm nhà lúc này. Cậu đứng lại, ngược nhìn lên cao để tìm một vì sao hiếm hoi.

- Mày giải quyết xong con nhỏ đó chưa?

- Dạ, rất gọn gàng thưa cậu chủ.

- Tốt! Tao bắt đầu thấy ngán mấy đứa con gái rồi đó. Bám dai như đĩa. Tao muốn tìm một cảm giác mới. Đại loại là một đứa con trai....À...chính là đây!

Người con trai đang được vây quanh bởi đám người bảo vệ đã nhìn thấy cậu.

- Tới đi! Nhưng tao không muốn nó bị thương.

- Dạ?!?

- Tao nói tới-bắt-thằng-nhóc-đó-đi!

Không dám cãi lời chủ nhân, chúng hầm hầm tiến tới gần.

“SET!”

- Ahhhhhh.....

Ngã xuống Tuyết, máu rỉ ra từ vết thương sau lưng, con thoi nhuộm màu đỏ được nối với một sợi dây sắt và một thẳng góc khác đang cầm nó.

- Khốn khiếp! Mày dám phá hư chuyện của tao.

“PHẬP!” - Hình ảnh cây dao cắm vào gấu lòng bàn tay, rất quen thuộc để biết người ta tay là cậu, khẩu súng rơi xuống đất, máu nhỏ giọt. Tuyết chuyển sang màu đỏ.

- Còn chưa chịu rời khỏi đây? - Cậu đã chịu quay lại nhìn họ.

Tất cả tháo chạy. Cậu bước đến chỗ nó :

- Về chỗ anh tôi đi, Tiểu Thành.

Nó lắc đầu lia lịa.

- Tôi tự đi một mình được rồi. À, mang cái này về cho anh tôi.

Cậu đưa cái áo khoát cho nó.

- Cậu nghe lệnh tôi chứ?

Nó gật đầu. Cậu mỉm cười :

- Tốt lắm!

Rời lại đi. Bóng cậu khuất dần ở cuối con phố. Nó nhìn theo cậu, nhìn chiếc áo lông, nó biết phải quay trở về theo ý cậu.

Trong khi đó thì ở một nơi khác không xa.....

- Thật à? Tô Gia Thành đã nói như thế? - Quất Chi xấp chéo chân lại và tỏ ra ngạc nhiên.

- Vâng, thưa Thập Giáo đầu. Sát thủ bên cạnh Tô Gia Thành rất lợi hại, vì vẻ ngoài thư sinh nên chúng tôi đã không đề phòng. Hắn phóng dao rất nhanh và chuẩn xác.

Anh bật dậy :

- Phóng dao? Có phải là dao mổ?

- Vâng! Ngài biết hắn sao, Thập Giáo đầu?

- Không còn chuyện của ông nữa, công có thể lui được rồi!

- Dạ....

39. Chương 39

Quất Chi đã rất khôn khéo đuổi ông ta ra ngoài. Cô cười nhạt :

- Chính là Tô Ngọc Lâm! Sao? Anh xúc động khi nghe đến tên cậu ấy à?

Anh không trả lời, bàn tay nắm chặt lại thành một khối.

- Anh muốn đi gặp cậu ta? Chẳng lẽ bài học hai năm trước chưa đủ làm anh tỉnh ra à?

Anh cúi mặt.

- Thôi được, vậy chỉ cần trả lời câu hỏi này của tôi nữa thôi. Anh sẽ làm gì nếu gặp lại cậu ấy?

Anh sững người. Ừ nhỉ, anh sẽ làm gì khi gặp lại cậu đây? Ôm cậu vào lòng, giải thích với cậu.....không phải! Anh còn gì để giải thích chứ? Vậy anh sẽ làm gì? Làm gì đây?

Tay anh vô tình chạm phải con dao mà anh đã tặng cho cậu. Anh đã giữ nó, luôn mang theo bên mình trong suốt thời gian qua.

- Tôi sẽ trả lại cậu ấy thứ này.

Quất Chi nhú mày :

- Đây không phải thứ anh đã tặng cho cậu ấy à? Đừng quên là anh suýt chết vì nó.

Anh cần chặt con dao trong tay.

- Thôi được! Anh cứ đi gặp cậu ấy, tôi không ngăn cản nữa.

Chỉ chờ có thế, anh chạy nhanh ra ngoài. Quất Chi không thèm nhìn theo, cô buông một tiếng thở dài.

- Thật muốn biết là có chuyện gì làm cho thập giáo đầu Quất Chi phải than ngắn thở dài đó.

Đôi mắt cô sắc lại.

- Hạ Nguyên.....sao cậu lại ở đây?

Một người con trai có dáng người nhỏ bước ra :

- Chủ nhân đã tới đây rồi, Đại Giáo đầu phái tôi theo bảo vệ.

Quất Chi vờ mở to mắt :

- Ai ya, đường đường là chủ nhân Thanh Long Đẳng mà chỉ phái Thập Tam giáo đầu theo hộ vệ thôi sao? Đại Giáo đầu đang nghĩ gì nhỉ?

Hạ Nguyên nhăn mặt :

- Chuyện này bà chị phải rõ hơn ai hết chứ. Ah, lúc này tôi nghe nói đến sát thủ....
- Tô Ngọc Lâm, tay thiện xạ đáng gờm. Sao? Cậu có hứng thú với người ấy à?
- Một chút thôi....
- Cứ đi thử một lần. Chủ nhân cứ giao cho tôi. Nhưng cậu phải cẩn thận với một người.
- Ai?
- Thất giáo đầu Hoàng Long!
- Huh?!?

Cậu đang đứng trước ngôi nhà màu trắng, nơi mà trước kia cậu và anh từng sống chung với nhau. Cậu mở cửa bước vào, bên trong tối om. Vẫn nguyên vẹn như ngày nào. Cậu đi vào trong phòng ngủ, cũng như vậy. Cậu sờ tay vào giường, chỗ này quá nhiều hồi ức đối với cậu. Cậu nhìn lại tay mình, không có bụi. Cậu nhận ra là chỗ này có người ở, và không quá khó khăn để biết người đó là ai. Cậu lập tức quay đầu đi ra, nhưng đã quá muộn, anh đang đứng trước mặt cậu.....

40. Chương 40

Anh và cậu đứng im nhìn nhau như thế ít nhất là 15 phút, sau đó, cậu cũng bình tĩnh và quyết định phải rời khỏi nơi này, rời khỏi ánh mắt của anh. Cậu thật sự không biết phải làm gì khi phải đối mặt với anh. Cậu tiến nhanh ra cửa, nhưng anh đã nhanh hơn cậu để đứng chắn ngang lối ra vào. Cậu nhìn anh bằng đôi mắt khó chịu, cậu có cảm hận anh không? Chắc là có. Cậu cũng chẳng biết nữa. Cậu rút nhanh ra một con dao mổ và ném về phía anh, cậu muốn anh phải tránh nó, rồi nhân cơ hội anh sơ xuất, cậu sẽ chạy thật nhanh ra ngoài.

“KENG!”

Cậu sững sờ mở to mắt nhìn anh khi cây dao mổ của cậu bị thân khẩu súng anh hất ra, anh là người đầu tiên có khả năng đánh bại nó, hay tại cậu chưa ra tay thật lòng? Cậu tìm thêm một con dao nữa, nhưng trống rỗng. Hôm nay cậu đã dùng khá nhiều, và bây giờ thì túi áo khoát của cậu chẳng còn gì để làm vũ khí. Không có dao mổ, cậu chỉ là một người bình thường. Cậu chợt nhớ ra mình có họ võ, cậu có thể dùng nó để đánh bại anh.

Trở trẻ thay, nhiều năm không dùng đến, cậu không còn nhớ bất cứ chiêu nào hết, vậy là cậu đánh đấm loạn xạ. Anh vẫn đứng yên mà không hề phản kháng. Anh cũng cảm thấy mình có lỗi à? Bất ngờ, anh chụp tay cậu lại, chắc là anh đã bắt đầu thấy đau, hoặc anh sợ cậu đau. Bàn tay cậu đã đỏ ửng lên, nếu so ra thì cậu có ít kinh nghiệm thực chiến hơn anh, cho nên sức của cậu chẳng làm gì được anh cả. Tay anh lớn hơn tay cậu, không nhiều lắm, nhưng đủ để bao bọc lấy nó. Tay cậu vẫn mềm mại như ngày nào, cứ y như một đứa con gái. Cậu giật tay ra và lùi về sau, sức kéo đã làm cậu mất thăng bằng, cậu vấp phải cái chân ghế cạnh đó và ngã xuống đất. Anh rời khỏi chỗ đứng hướng về phía cậu.

- Đứng im đó!

Anh đứng lại theo lời cậu. Anh đưa bàn tay về phía cậu.

- Cũng đừng chạm vào tôi!

Tay anh dừng lại giữa khoảng không, rồi anh thu tay về.

- Tôi....

- Để cho tôi đi! Nếu anh muốn tôi không ghét anh thêm, hãy để tôi đi.

Anh nhìn xuống đất :

- Cậu ghét tôi tới như vậy à?

Cậu không trả lời, cậu đứng lên và chạy ra cửa, anh luôn nhanh hơn cậu, anh đã đè cậu xuống giường. Cậu vùng thoát khỏi anh nhưng không được. Anh đặt tay vào mặt cậu, vuốt ve làn da trắng đầy monh nhớ bằng mấy ngón tay.

- Đúng là cậu thật rồi. Tôi không phải đang nằm mơ. Cậu vẫn như ngày nào.

- Không như ngày nào đâu! Tô Ngọc Lâm gốc ghếch của 2 năm trước đã chết rồi.

- Cậu vẫn còn căm hận tôi? Tại sao không cho tôi cơ hội giải thích với cậu?

- Thế anh còn gì để giải thích?

Cậu vừa nói vừa cố gắng đẩy người anh ra, anh cũng đã tính trước chuyện này nên cậu không tài nào hạ gục anh được.

- Có chứ! Tôi có rất nhiều thứ muốn cho cậu biết. Tôi....tôi đúng thật đã lừa cậu, tôi tiếp cận cậu cũng vì nhiệm vụ. Nhưng sau đó, tôi đã yêu cậu. Thậm chí tôi còn muốn từ bỏ Thanh Long Đảng để ở bên cạnh cậu. Bao nhiêu năm nay tôi vẫn đi tìm cậu. Tôi muốn cậu biết, tất cả có thể là giả, chỉ duy có tình yêu của tôi dành cho cậu là hoàn toàn thật. Tôi yêu cậu.

41. Chương 41

Cậu chớp mắt nhìn anh :

- Có thể thôi phải không? Anh nói xong rồi, bây giờ để tôi đi được chứ?

Anh nhìn cậu bằng đôi mắt đờm buồn pha chút triu mến.

- Tại sao cậu lại có thể tỏ ra thản nhiên như thế trước tình cảm của tôi?

- Vậy anh bảo tôi phải làm gì đây, thừa thất giáo đầu? Với tôi thì mọi cái đã chấm dứt, tôi không muốn nhớ lại những chuyện đó nữa. Nếu muốn, anh có thể giữ lại cái tình cảm cao quý đó, tôi không cần.

Anh chuyển sang giữa cả hai tay cậu chỉ bằng một tay của anh trên đầu cậu, tay còn lại anh nắm chặt cằm cậu, một hành động khá là thô bạo mà anh chưa bao giờ làm đối với cậu :

- Cậu đang trả thù tôi à? Cậu đang cố ý bóp nát trái tim tôi à?

- Đúng vậy! Tôi là con người như vậy đó. Ai bảo anh yêu tôi. Tôi đâu có ép anh phải yêu tôi đâu.

- Vậy cậu có yêu tôi không?

- Không! Tôi không ngờ đến nỗi yêu một người cùng phái. Từ đầu tới giờ toàn do anh tự biên tự diễn, không liên quan tới tôi.

- Cậu.....được....vậy tôi sẽ làm cho cậu phải yêu tôi.

Theo quy định thì phải cảnh báo nhưng thật ra đây là một đoạn rất cảm động ^^

Anh áp môi mình vào môi cậu, luồn sâu lưỡi mình vào miệng cậu một cách vội vàng. Anh muốn cậu nhớ ra tất cả những giây phút hạnh phúc mà anh và cậu từng có. Anh muốn cậu cũng thừa nhận là cậu cũng yêu anh. Vì chỉ có yêu nhau, con người ta mới có thể căm hận nhau tới mức này.

Suốt hai năm qua sống một mình trong ngôi nhà này, anh luôn luôn nghĩ tới cậu. Cứ mỗi khi màn đêm buông xuống, anh lại nằm trên chính chiếc giường này, và nhiều lần mơ thấy cậu. Có lẽ anh đã yêu cậu đến phát điên. Anh mong muốn cậu sẽ trở lại, mong muốn được ôm cậu vào lòng như thế này.

Bàn tay anh giật tung mấy cái nút áo trên người cậu, người cậu thật là ấm, anh ao ước được gần gũi cái hơi ấm này từ rất lâu, rất lâu rồi. Cậu sẽ nhớ ra mà, phải không Ngọc Lâm? Cậu có yêu anh mà, đúng không?

Chống cự! Toàn là chống cự. Cậu càng chống cự, anh càng mạnh tay hơn với cậu. Anh đang chờ cậu thôi chống cự và dịu dàng với anh như ngày xưa. Nhưng tại sao lại không như thế? Cậu thật sự không yêu anh à? Cậu trốn người ra khỏi người anh. Anh kéo cậu vào trở lại. Cậu đang khóc, và luôn miệng hét lên ra lệnh cho anh dừng lại nữa. Anh không cần biết! Cái anh cần làm bây giờ là có được cậu.

- Dừng.....nếu anh còn làm như vậy nữa, tôi sẽ lập tức tự sát trước mặt anh.

Môi anh dừng lại ở ngực cậu. Bất cứ ai nói với anh cậu này, anh cũng mặc kệ và cho rằng đó chỉ là lời hù dọa. Với cậu thì không. Tô Ngọc Lâm sẽ làm như thế. Tô Ngọc Lâm không tiếc hành hạ bản thân mình một khi bất lực trước một chuyện gì đó. Anh ngược lên nhìn cậu và đưa tay gạt những giọt nước mắt cho cậu. Mắt anh bây giờ cũng đang đọng đầy nước.

- Xin lỗi.....tôi không muốn làm cho cậu khó chịu như vậy đâu.

Anh buông tay ra, cổ tay cậu bầm tím, là tại anh.

- Nếu như cậu muốn chết.....

Anh rút con dao ra khỏi vỏ, đó là thứ mà anh đã tặng cho cậu :

-thì hãy giết tôi trước đi.

Anh đặt con dao vào tay cậu, rồi hướng thẳng vào cổ họng anh với một khoảng cách rất gần.

- Giết tôi đi. Nếu cậu không giết tôi thì tôi sẽ còn tiếp tục làm như vậy với cậu nữa. Tôi không biết tại sao bản thân mình lại thay đổi như vậy nữa. Cậu đã hại tôi. Cậu chiếm mất trái tim tôi, làm tôi hành động như một tên mất trí. Tới khi nào tôi chưa chết thì tôi sẽ còn nghĩ tới cậu, còn khao khát được ở bên cạnh cậu, còn làm tổn thương cậu. Vậy thì xin cậu, hãy giết tôi bằng chính thứ này. Nếu tôi chết, sẽ không còn ai ám ảnh đời cậu, không còn ai yêu cậu đến phát rồ như tôi. Van xin cậu, coi như là một sự giải thoát dành cho tôi, hãy giết tôi đi.

42. Chương 42

“KENG!” - Con dao rơi xuống đất. Anh gục mặt vào vai cậu. Anh đang khóc. Những giọt nước mắt đang làm vai cậu nóng lên. Cậu và anh cùng khóc. Anh ngược mặt lên nhìn cậu.

- Tại sao Thượng Đế lại khiến cho chúng ta đau khổ như thế? Có phải ngài đang cố ý trừng phạt hai người cùng giới yêu nhau không? Chúng ta không được phép yêu nhau à? Cậu nói đi, chúng ta có được phép yêu nhau không?

Cậu không trả lời, còn bật khóc. Chính cậu cũng không biết phải trả lời như thế nào nữa. Cũng không biết ai có thể trả lời cho cậu và anh. Anh cúi xuống hôn cậu, cái hôn thật ngọt ngào. Cậu cũng đáp lại anh, cậu vòng tay qua lưng anh đã kéo người anh sát vào người cậu, cậu cũng muốn cảm nhận được hơi ấm của anh, cảm nhận tình yêu nguyên rửa này. Anh lún tay ra sau lưng cậu. Đây là một cuộc ân ái mang vị mặn của nước mắt. Nước mắt của hai người yêu nhau đầy tội lỗi? Hay hoàn toàn vô tội?

Cậu mở cửa phòng bước vào. Cậu đã quay trở về chỗ của Gia Thành, đương nhiên không tránh khỏi mấy câu tra hỏi, đại loại như : Em đã đi đâu tới qua? Em không sao chứ? Em ngủ ở đâu?.....

Gia Thành rất quan tâm cậu, cậu biết chứ. Nhưng sau những gì vừa xảy ra, cậu cảm thấy mệt mỏi và kiệt quệ. Cuội vào nhà tắm, mở nước và đứng im như thế. Cậu hy vọng nước có thể rửa sạch những vết nhơ nhuốt trên người cậu. Cậu lại khóc.

Cậu ngã người vào giường, tay cậu đang cầm chặt con dao mà anh đã tặng cho cậu. Cậu muốn giữ nó. Cậu chìm sâu vào giấc ngủ, không hề hay biết rằng đằng sau cánh cửa phòng, có một ánh

mắt đánh nhìn cậu.....

43. Chương 43

“CẠCH” - Bóng người đáp xuống đất rất nhẹ nhàng.

- Vào được tới đây mà không bị phát hiện, cậu cũng không phải tay vừa nhỉ!

Bóng người giật mình, đằng sau lưng là hai người không biết xuất hiện từ lúc nào.

- Coi ra lũ bảo vệ nhà tôi hơi bị kém để đánh hơi thấy cậu.

“SET.....PHỤC!”

Sợi dây bạc bị cắt đứt bởi con thoi. Bóng người mau chóng chuồn mất.

- Không cần đuổi theo đâu, Tiểu Thành.

Gia Thành đã ngăn nó lại :

- Thằng nhóc đó sử dụng vũ khí giống cậu.

Gia Thành nhặt một chiếc huy hiệu bị rơi trên mặt đất lên :

- Huy hiệu hình Rồng màu xanh, phía sau có khắc XIII. Hừ, thập tam giáo đầu Thanh Long Đẳng à? Nếu Thanh Long đẳng đã bắt đầu hành động, cũng đã tới lúc chúng ta ra tay rồi đó.

Đôi mắt Gia Thành bắt chợt se lại, một sự quyết tâm đang trở dậy trong cái nhìn cương nghị ấy....

Anh đã thức dậy từ rất sớm, cùng lúc với lúc cậu tỉnh giấc và vợ vội đóng áo quần trên sàn và rời khỏi nhà. Anh biết cậu đi, nhưng anh không biết phải làm cách nào để ngăn cậu. Anh không có quyền bắt cậu phải ở bên cạnh người mà cậu ghét, không muốn nhìn thấy cậu đau khổ. Anh chưa chịu rời khỏi giường, mặt trời đã lên cao rồi. Anh sẽ nằm ở đây thôi một chút nữa, như một sự vương vấn dành cho cuộc ân ái mang vị mặn của nước mắt vừa qua. Chiếc giường này vẫn còn in lại hơi ấm của cậu, mùi thơm của cơ thể cậu. Anh áp mặt lên chỗ cậu đã nằm, anh mong có thể mãi giữ được mùi hương quen thuộc đầy quyến rũ này. Nếu như có thể ở bên cậu....

À, nếu như có thể ở bên cậu thì sẽ tốt biết chừng nào. Cậu thật là tàn nhẫn. Cậu không chấp nhận giải thoát cho anh. Cậu muốn anh tiếp tục sống, tiếp tục vì cậu và dày vò bản thân mình. Tô Ngọc Lâm à, cậu là một con quỷ hút máu gian xảo. Cậu không muốn con mồi của mình chết ngay. Cậu muốn nó sống, ngày ngày cung cấp máu cho cậu. Cậu đang hút cạn dần máu của anh, nhưng không làm anh cảm thấy ghét cậu, ghê tởm cậu, trái lại, cậu làm anh càng thêm yêu cậu tha thiết. Vậy thì chỉ uống máu của mỗi mình anh thôi nhé, đừng dùng thêm máu của bất kì ai nữa. Nếu cậu không phải là của anh, thì anh sẽ là của cậu. Anh chấp nhận làm nô lệ của cậu, quỳ dưới chân cậu và sẵn sàng nghe theo mọi mệnh lệnh của cậu.

- Anh còn tình nằm ăn vạ ở đó tới lúc nào đây? Chủ nhân đã tới Hong Kong rồi.

Anh bật dậy khi nghe Quát Chi nói ra điều này. Anh không buồn trách cô về việc cô tự ý mở cửa bước vào mà không gõ cửa. Chủ nhân làm anh quan tâm hơn nhiều.

- Chủ nhân đã tới đây?

- Ừ. - Quát Chi gạt đầu - Người đang nổi đình nổi đám ở sở chi nhánh. Anh nên mặc đồ vào nhanh đi.

Cánh cửa đóng lại, anh ngần ngừ một chút rồi với tay lấy mớ áo quần bên cạnh....

- Tệ hại! Tại sao Thanh Long Đẳng lại có những tên ăn hại như thế chứ?

Quát Chi nhẹ giọng, nói đúng hơn là cố gắng tỏ ra dịu dàng :

- Thưa chủ nhân, ngài đừng quá nóng nảy như vậy, không khéo thì vết thương lại toát ra.

Người con trai được gọi là chủ nhân vẫn tiếp tục hần học :

- Thử hỏi tại sao tôi lại bị thương? Nói xem, Thập Tam giáo đầu Hạ Nguyên, cậu đã ở đâu tối qua?

Hạ Nguyên cúi đầu :

- Thuộc hạ đã không hoàn thành nhiệm vụ, thuộc hạ xin chịu phạt. Nhưng đêm qua, chính chủ nhân đã ra lệnh cho thuộc hạ không được theo mà.

Hắn gằn giọng :

- Vậy là cậu bỏ rơi tôi thật?

- Thưa chủ nhân, mệnh lệnh của người là tất cả, Hạ Nguyên không trể trái lời được.

- Không phải chuyện của cô, Quất Chi!

- Ai là kẻ đã tấn công ngài?

Mãi mới thấy Hoàng Long lên tiếng.

44. Chương 44

- Hai thằng nhóc, một đứa dùng con thoi, một đứa dùng dao mổ.

Anh giết mình. Dùng dao mổ à? Chỉ có thể là cậu.

- Dù sao thì tôi sẽ không để cho chuyện này qua dễ dàng đâu. Hong Kong là nơi đặt trụ sở chính của Thanh Long đảng, và địa bản này thuộc quyền quản lý của anh, tôi muốn anh phải làm cho ra lẽ chuyện này, Thất giáo đầu Hoàng Long.

Anh cúi đầu :

- Thuộc hạ biết, thưa chủ nhân.

- Được rồi...cho người gọi Cửu giáo đầu tới đây cho tôi.

Quất Chi tỏ ra ngạc nhiên :

- Tại sao lại mời ông ấy đến? Ngài có đau ốm gì, tôi sẽ chữa trị. Sở trường của Cửu giáo đầu Hạo Vân chỉ có độc được.

- Đây là chuyện của tôi, cô không cần thắc mắc làm gì. Giờ thì ra ngoài hết đi, tôi muốn một mình.

- Vâng!

Tất cả đều lẳng lặng đi ra ngoài. Chỉ còn lại một mình, hắn nắm chặt bàn tay bị băng bó :

- Tôi sẽ không tha cho cậu đâu.

Ở phía ngoài, 3 vị giáo đầu cũng ngồi vào bàn cùng nhau. Hạ Nguyên đập mạnh ly cà phê lên bàn :

- Chết tiệt! Thằng nhóc đó nghĩ mình là ai chứ?

- Là chủ nhân. - Quất Chi trả lời thay. Trái với Hạ Nguyên, cô nhẹ nhàng hơn nhiều với tách trà của mình

- Chủ nhân nổi giận không phải là khôn có lý do. Nhưng mà....hai người đó ra tay hơi nặng đó, phải không Hoàng Long?

Anh khẽ nhích người trên ghế. Anh còn đang bận suy nghĩ xem tại sao cậu lại tấn công chủ nhân của Thanh Long Đảng.

- Dùng con thoi...tôi biết gã ấy.

- Huh? Cậu cũng biết?
 - Uh. Tôi đã giao đấu với hắn, không tồi đâu.
 - Vậy mà cậu vẫn bình yên à? Tôi thì từng bị cậu nhóc ấy đả thương. Ai ya, ai bảo kĩ năng chiến đấu của tôi không giỏi như hai người.
 - Nhưng nếu chúng tôi ngắc ngoải, không có chị, đệ nhất danh y thì có 10 mạng, tụi này cũng không đủ chết. Không bàn chuyện này nữa! Về việc Đại Giáo đầu đã giao cho chúng ta.....
- Mọi lời bán tán của cả hai đều không lọt được tới tai anh. Tại sao cậu lại tấn công chủ nhân? Đó chính là vấn đề làm anh quan tâm nhất. Vì cậu sắp gặp nguy hiểm...

45. Chương 45

Cậu đang dạo bước trên con đường vắng đầy Tuyết. Cậu đang định đi đâu? Chính cậu cũng không biết. Cậu cứ lặng lẽ bước đi. Cậu đang nghĩ về anh và chuyện tối qua. Cậu nhớ đến những lời anh đã nói. Anh yêu cậu. Cậu biết điều đó. Cậu cũng không muốn phải cư xử với anh như thế này. Chỉ vì cậu biết rằng giữa hai người sẽ không có kết quả tốt. Gia Thành đã kể với cậu về mối thù giết cả gia đình, cậu cũng hứa sẽ giúp anh trai trả thù. Thật trở trêu, thủ phạm lại chính là Thanh Long Đẳng. Anh là người của Thanh Long Đẳng, là thất giáo đầu Hoàng Long. Vậy thì anh sẽ lựa chọn cậu hay chủ nhân của mình? Chắc không phải là cậu rồi. Nhưng nếu thật là cậu thì sao? À, vậy thì anh sẽ gặp nguy hiểm. Không chừng Thanh Long Đẳng sẽ truy sát cả anh. Làm thế nào đây? Cách duy nhất là làm cho anh căm ghét cậu. Chỉ có thể thôi. Nhưng sao việc này lại khó khăn như thế nhỉ?

Cậu dừng lại để ngược nhìn lên cao. Giá như bây giờ mà có Tuyết rơi nhỉ? Bởi vì như thế sẽ làm giảm cái không khí tẻ nhạt của màu nhung đen này. Cơn gió lạnh thoáng qua, vuốt ve khuôn mặt u buồn và hất tung mái tóc ngắn mềm mại của cậu. Cậu chợt nghĩ tới Tuyết. Tuyết.....

- Là nó à, thưa chủ nhân?
 - Đúng vậy, chính là nó. Cứu giáo đầu, tôi muốn ông nhẹ nhàng với nó thôi. Tôi còn muốn hành hạ trả thù nó thêm một chút.
 - Vậy thì xong rồi! - Hạo Vân quay mặt đi - Tưởng gì quan trọng, chứ chuyện đó thì xong lâu rồi.
 - Ông đi đâu vậy?
 - Đương nhiên là quay về khu chi nhánh, thưa chủ nhân.
 - Nhưng mà ông chưa.....hả??? Nó....nó sao vậy?
- Cậu đang nằm trên Tuyết. Khởi nói cũng biết là cậu đang bất tỉnh.
- Ông đã làm gì?

Hạo Vân tỉnh bơ :

- Hướng gió Tây Nam, cấp SS! Thuộc hạ thích nhất là độ gió này, rất dễ hạ độ. Thuộc hạ xin phép cáo lui trước.

Hắn đang ngồi trên ghế, trong một quán trọ bình dân mà hắn vừa thuê. Hắn đưa mắt nhìn cậu. Hắn có thể làm bất cứ chuyện gì trong lúc cậu mê man, nhưng như thế sẽ làm hắn không cảm thấy hứng thú. Hắn muốn cậu tỉnh lại, muốn cậu la hét giãy giụa. Y như một con cá vùng vẫy một cách vô vọng trên tấm thảm.

46. Chương 46

- Ừm.....

Hắn đứng lên, quăng mạnh chiếc áo khoát qua một bên, khấn gần như không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi nữa. Hắn muốn bắt đầu ngay khi cậu có dấu hiệu tỉnh giấc. Hắn cởi vội mấy cái nút áo trên người cậu ra và đặt môi hắn vào môi cậu. Cảm giác lạnh buốt làm cậu rùng mình. Cậu quay mặt đi chỗ khác để thoát khỏi bờ môi đó.

- Anh....anh là ai? Anh muốn làm gì?

- Nhớ cái này chứ? - Hắn giơ bàn tay còn băng bó lên trước mặt cậu - Một dấu ấn khá dễ thương mà cậu để lại cho tôi đó.

- Anh muốn gì? Cứ giết tôi đi.

- Giết cậu à? Tất nhiên là tôi sẽ làm thế. Nhưng trước hết, tôi cũng muốn ném thử cảm giác khoái lạc một chút với cậu.

- Anh.....

Cậu muốn cho hắn một đấm, nhưng bất thành linh, cậu nhận ra hai tay mình đang bị giam giữ bởi một chiếc còng trên đầu giường. Cậu giật mạnh, không có kết quả. Nó chỉ làm cho cậu thêm đau đớn.

- Làm gì khấn trương vậy? Cứ từ từ....

Hắn xé rách những mảnh vải còn lại chưa gỡ được trên người cậu, cậu đang trần trụi trước mặt hắn. Cậu bắt đầu sợ hãi. Chưa bao giờ sợ như lúc này. Cậu nẩy người lên đẩy hắn ra, hắn ghì cậu xuống giường trở lại. Hắn thô bạo lướt môi trên người cậu. Lạnh quá! Tại sao bàn tay và làn môi của hắn lại lạnh như thế? Hắn làm cậu cảm thấy ghê tởm, cứ như trước mặt cậu là một con quái vật.

- Không....đừng làm như vậy....ĐỪNG!

“RẦM!” - Cánh cửa phòng bật mở, một cú đấm giáng vào mặt hắn làm hắn ngã sòng soài trên sàn nhà.

“ĐOÀNG!” - Phát súng đã giải thoát cậu khỏi bị giam cầm. Cậu đã ngất đi. Anh kéo mạnh tấm chăn phủ lên người cậu, rồi quay sang chĩa súng vào hắn :

- Tại sao lại làm như vậy?

Hắn nhìn lên, cười. Anh không biết tại sao hắn lại cười.

- Hay thật! Cậu có biết mình đang làm gì không hả Hoàng Long? Cuộc vừa đánh chủ nhân của mình, sau đó là muốn giết cả chủ nhân. Cậu có phải là thất giáo đầu của Thanh Long Đảng không vậy?

Anh lạnh lùng dí sát mũi súng vào đầu hắn :

- Bất cứ ai làm tổn hại đến cậu ấy....tôi cũng sẽ không để yên. Chủ nhân, người đang làm cho tôi cảm thấy khó xử đó. Tôi không muốn bắn người. Coi như tôi chưa từng thấy người ở đây. Tôi sẽ mang Ngọc Lâm đi.

Anh tiến tới quần tằm chăn quang tằm thân trần của cậu và bế cậu lên.

- Nếu mày rời khỏi đây.....từ nay trở đi, mày sẽ không còn là thất giáo đầu nữa.

Anh ngần ngại một chút rồi đặt mạnh chiếc huy hiệu hình Rồng lên bàn. Xong, anh đi ra ngoài cùng với cậu trên tay. Cánh cửa đóng lại. Hắn ngồi dậy :

- Và mày cũng sẽ phải chết! Mày tưởng sau khi đánh tao, phá hư chuyện của tao là có thể tự do ra đi à? Mày ngây thơ quá, Hoàng Long ạ. Mày không giết tao. Tao sẽ làm ày hối tiếc về chuyện này.

“CỘC! CỘC!”

Hắn gầm gừ :

47. Chương 47

- Hừ, đứa bào lại tới phá rối ta nữa?

“BUP!” - Hấn ngã xuống đất với một vết đạn trên trán. Gia Thành cùng đám thuộc hạ bước vào.

- Súng giảm thanh có hiệu quả chứ! Rất êm....

Gia Thành nhìn xác người nằm trước mặt anh :

- Chủ nhân Thanh Long Đẳng.....thằng ngu này không biết rằng nó chỉ là một con cờ trong tay đại giáo đầu sao? Cha hấn thông minh như thế mà lại sinh ra hấn, kể ra cũng là một điều bất hạnh.

- Đại ca, không tìm thấy cậu Ngọc Lâm!

Gia Thành nhíu mày :

- Cái gì? Rõ ràng người của chúng ta nhìn thấy NGọc Lâm bị bắt vào đây mà. À, khoan đã....

Gia Thành đã nhìn thấy chiếc huy hiệu trên bàn, đằng sau là kí hiệu VII mạ vàng. Gia Thành đặt nó xuống bàn trở lại :

- Thất giáo đầu Hoàng Long! Hấn chưa chết! Không sao.....thế thì tôi sẽ làm cho người của Thanh Long Đẳng phải truy sát Thất giáo đầu vậy.

Cậu tỉnh dậy trong một ngôi nhà bỏ hoang, trên người cậu là tấm chăn, bên cạnh là bộ áo mới được đặt sẵn. Cậu lơ mơ nhớ ra chuyện tối qua. Hình như người cứu cậu là anh. Cậu thay áo quần rồi bước ra cửa. Đôi tay cậu nhẹ nhàng mở hai cánh cửa ra. Dải sáng đã nhân lúc cậu sơ ý đã lọt vào trong qua khe cửa, mấy bông Tuyết cũng vậy. Tuyết....vậy là trời đang đổ Tuyết. Cậu mở rộng cửa ra. Đúng vậy! Tuyết đang rơi. Khắp nơi toàn là Tuyết, Mái nhà cũng đang phủ một màu trắng như thể bọc một lớp xốp. Cậu bước ra ngoài. Trời lạnh quá. Tuyết đang rơi. Anh ở đâu nhỉ? Anh không có ở bên cạnh cậu. Anh đã bỏ rơi cậu ở đây à?

Không! Anh không hề bỏ rơi cậu. Anh đang ở đó, dưới gốc một cây Anh Đào lớn đã trụi lá vì Tuyết. Anh đang dựa người vào đó ngủ. Anh thật là ngốc. Sao anh lại có thể ngủ ở đây? Giữa một trời đầy Tuyết như thế này? Anh không cảm thấy lạnh sao?

Cậu đưa tay ra, cậu muốn chạm vào anh, muốn xem anh có lạnh không. Nhưng bàn tay cậu dừng lại nửa chừng ở khoảng không. Chạm vào anh.....cậu có nên chạm vào anh hay không? Cậu thu tay lại. Cậu nhìn vào lòng bàn tay của mình, có mấy bông Tuyết đang đậu trên đó. Chạm vào anh....

Cậu nhìn lên trời. Chỉ có Tuyết. Thượng Đế có chấp nhận tình yêu giữa anh và cậu hay không? Rõ ràng là người đang nổi giận với cả hai. Người luôn làm cho anh và cậu phải đau khổ. Chạm vào anh...như thế có làm cho tai hoạ giáng xuống đầu cả hai nữa không? Tình yêu giữa hai người con trai. Chuyện này vốn đã bị mọi người khinh thường rồi. Nhưng tại sao anh và cậu lại yêu nhau? Tại sao anh lại gặp cậu? Tại sao anh lại chấp nhận vì cậu mà làm tất cả?

Cầu xin Thượng Đế hãy tha tội cho hai kẻ tội nghiệp đang yêu nhau này. Xin hãy ban cho họ một chút đặc ân để họ được ở bên nhau.

Anh vừa cử động. Cậu không muốn gặp anh. Cậu không muốn anh nhìn thấy cậu. Cậu sẽ khóc nếu nghe thấy giọng nói của anh. Cậu sẽ không khóc nữa.

- Ngọc Lâm....

Cậu đứng lại, nhưng không nhìn anh. Cậu đang quay lưng lại với bản thân mình.

- Tại sao cậu lại bỏ đi?

- Không tại sao cả! Tôi chỉ muốn về nhà. Hay là anh đang tính ngăn cản tôi quay về nhà?

- Xin cậu....đừng dùng những lời đó xuyên thủng trái tim tôi nữa. Hãy nghe tôi nói....tôi muốn nói với cậu rất nhiều, rất nhiều thứ. Tôi....Ừ....

Cậu quay lại và chạy tới đỡ anh khi anh kịp ngã. Anh bất ngờ kéo cậu vào lòng anh. Anh giữ chặt cậu bằng một bàn tay ở đầu và một bàn tay ở vai. Tay anh lạnh quá.

- Tôi sai rồi! Tôi đã sai khi lừa dối cậu. Nhưng cậu hãy tin tôi. Tất cả có thể là giả dối trừ tình yêu của tôi dành cho cậu. Tôi yêu cậu. Tôi sẵn sàng từ bỏ tất cả mọi thứ vì cậu. Thanh Long Đăng, chúc vị thất giáo đầu, mối thù gia đình, cuộc sống trốn tránh. Tôi đều sẽ từ bỏ hết. Chúng ta hãy làm lại từ đầu có được không? Tôi sẽ đưa cậu rời khỏi chỗ này. Mình sẽ đến một nơi thật xa, không ai biết chúng ta là ai, tôi sẽ xây cho cậu một ngôi nhà màu trắng khác giống như ngôi nhà trước đây của cậu. Chúng ta sẽ sống ở đó với nhau. Tôi ra ngoài làm việc, cậu ở nhà đợi tôi về. Chúng ta sẽ sống như thế, có được không?

48. Chương 48

Những giọt nước mắt mà cậu cố kìm nén một cách vô vọng đã tràn ra. Cậu đang khóc trên vai anh.

- Đừng khóc....tôi không muốn cậu phải khóc nữa. À, cậu thích nhà ở biển hay trên thảo nguyên? Ở biển thì chúng ta có thể ngày ngày cùng ngắm mặt trời mọc và lặn, còn nếu trên thảo nguyên, chúng ta sẽ có thể cưỡi ngựa cùng nhau mỗi buổi sáng. Tôi muốn mỗi sáng khi thức dậy, người đầu tiên tôi trông thấy là cậu, và cậu cũng thế. Cậu có thích như thế không?

Cậu vòng tay qua lưng anh. Anh sẽ vì cậu mà làm tất cả. Anh sẽ cho cậu bất cứ thứ gì cậu muốn. Anh muốn làm cho cậu được hạnh phúc. Vậy thì tại sao họ lại không được phép ở bên nhau?

Tuyết đang rơi không ngừng xuống đầu cả hai. Có lẽ Tuyết sẽ chôn vùi họ. Thượng Đế đang nổi giận với họ vì họ không được phép ở bên nhau? Chuyện đó không còn quan trọng nữa. Ừ, cứ như thế đi. Cứ lấp luôn cả hai người đi. Như thế thì trên bia mộ sẽ cùng lúc khắc tên anh và cậu. Được chết trong vòng tay anh, với cậu như thế là quá đủ. Cậu vùi mặt vào ngực anh. Sẽ là hơi ấm cuối cùng mà cậu cảm nhận được, nhưng rất hạnh phúc và bình yên....

Hồi những người đã và đang xem My Love, đang theo dõi câu chuyện của Tô Ngọc Lâm và Hoàng Long, với thân phận và tư cách là những Thượng Đế, hãy dành cho họ một phán quyết. Họ có được phép ở bên nhau hay không? Hoặc là họ đáng phải chịu sự nguyên rủa của thần linh? Hãy đưa ra ý kiến của bạn dành cho số phận của họ.

49. Chương 49

” Đoàn ”- Cậu giật mình rời khỏi vòng tay của anh . Phát súng vừa rồi suýt phát từ anh . Anh kéo tay cậu sang một bên :

- Chúng ta đang bị bao vây !!!

Thật vậy, có hơn chục người xuất hiện từ mọi phía mà cả hai có thể chạy thoát .

- Thất giáo đầu Hoàng Long , chúng tôi không muốn làm ngài bị thương . Mong ngài hãy tự nguyện bỏ súng xuống và theo chúng tôi về trụ sở chính của Thanh Long Đăng .

Cậu nhiều mày , đây đúng là một chuyện hơi khó hiểu đối với cậu :

- Họ là người của Thanh Long Đăng ? Tại sao họ lại tấn công anh ?

Anh ném câu trả lời qua vai mình :

- Tôi cũng mù mờ như cậu vậy . Chắc chắn là chủ nhân ra lệnh . Ngọc Lâm à , tôi sẽ lo phía bên này , cậu nhân cơ hội chạy thoát đi nhé !

Mấy phát súng nữa nổ ra , cậu cũng rút những cây dao mổ từ túi mình . Nhưng có cái gì đó không ổn đã dồn cậu và anh vào tình huống khó khăn hơn . Đại loại là mặt cậu đột ngột có một vết cắt , rất nhanh và gọn , đến nỗi cậu còn không biết chính xác nó là cái gì .

- Tốt hơn hết là anh đừng cử động , Tô Ngọc Lâm !

Cậu liếc nhìn lên cao, một đứa trẻ chừng 16 tuổi . Điều làm cậu chú ý hơn cả là thằng nhóc này đang đứng trên không khí . Nó biết bay à ?

- " Mạng nhện " của tôi xưa nay chưa bao giờ để cho con mồi thoát cả . Anh mà động đậy thì không chỉ khuôn mặt ăn ảnh này , cả thân thể của anh sẽ bị hàng ngàn vết cắt nhỏ , không chết vì mất máu cũng chết vì đau đó .

Cậu tập trung nhìn về phía thằng nhóc :

- Cậu là ai ?

- Thập tam giáo đầu của Thanh Long Đảng - Hạ Nguyên .

Cậu nhắm mắt lại , nhếch mép để lộ nụ cười bí ẩn :

- Thanh Long Đảng thiếu người đến mức tuyển dụng cả trẻ em cơ à ?

Thằng nhóc nổi sùng :

- Cái gì trẻ em ??? Tôi ghét nhất là bị người ta coi thường . Anh dám

" Sệt Phực ! "

Thằng nhóc rơi tự do xuống đất . Cậu phóng thêm mấy cây dao nữa vào thân cây Anh Đào nhiều năm tuổi.

- Con nít vẫn là con nít !! Dễ dụ chưa từng thấy .

Thằng nhóc mở to mắt nhìn cậu , rõ ràng là nó vẫn chưa hiểu tại sao mình thua .

- Anh ... làm sao ... tôi ...

Cậu mỉm cười:

- " Mạng nhện " là do một con nhện xây nên , sợi tơ chính đương nhiên là ở chỗ con nhện ấy rồi . Chỉ cần cắt đứt sợi tơ đó thì tự động cả một cái lưới lớn tự động sẽ sụp đổ thôi . Chà ... Cảm ơn nhóc đã lung lay sợi dây bạc đó . Nhờ vậy mà tôi mới biết vị trí của nó .

- Anh - Mặt thằng bé tối sầm lại - Ăn gian !!! Không tính !!! Anh chơi ăn gian ! Tôi không chịu thua đâu .

Cậu quay đi :

50. Chương 50

- Tùy cậu nhóc !! Cứ ở đó một lúc nhé !!!

Cậu rời khỏi chạy đi thật nhanh tìm anh , để lại sau lưng tiếng la hét chửi rủa của Hạ Nguyên .

Trong khi đó thì ở một nơi khác ...

- Nói cho tôi nghe xem anh nghĩ gì mà lại làm như thế ??

Anh tỏ ra ngạc nhiên :

- Gì cơ ? Đánh chủ nhân à ?? Vì tôi xúc động quá mức . Thử hỏi khi chứng kiến người mình yêu quý nhất bị cưỡng bức , liệu cô có làm như tôi không ??

Quất Chi thở mạnh :

- Anh vừa gây ra một chuyện động trời đó , Hoàng Long ạ. Cả chủ nhân mà anh cũng giết .

Anh bàng hoàng :

- Giết chủ nhân ? Có lầm lẫn gì không vậy ?Tôi không hề giết chủ nhân .

- Tội này tới nơi thì thất chủ nhân đã chết , trên tay còn nắm chặt huy hiệu của anh . Ai cũng nghĩ là anh nổi giận nên đã làm như thế .

- Tôi không có ! Tôi không giết chủ nhân .

- Vậy là ai ??

- Tôi !

Cả hai lập tức nhìn về phía bên kia . Gia Thành đã có mặt ở đây không biết từ lúc nào , bên cạnh là Tiểu Thành . Gia Thành vẫn tỉnh bơ :

- Là tôi giết gã bù nhìn đó . Không tốt sao ? Hắn chỉ là tấm phông che đậy quyền lực của Đại giáo đầu Triệu Chính thôi , chủ nhân thật sự của Thanh Long Đảng chỉ có một , đó là người cha quá cố của hắn .

Quất Chi và Hoàng Long không hẹn mà cùng tránh xa Gia Thành .

- Sao vậy ?? Gặp người quen không mừng sao ?? Kể ra thì mạng cậu cũng lớn lắm , hay là nhờ có cô bên cạnh đây đề nhất danh y ,thập giáo đầu ??

Quất Chi lùi về phía sau một chút , kỹ năng chiến đấu của cô không được tốt và cô biết là mình sẽ dễ dàng bị giết chỉ với một cái nhích người của đối thủ .

- Chạy trước đi Quất Chi !!

- " Đoàn! " - Một phát súng khiến cho Gia Thành và Tiểu Thành phải nhảy sang chỗ khác , Quất Chi thừa dịp chạy thật nhanh . Tiểu Thành định chạy theo nhưng Gia Thành đã đưa tay ra ngăn lại :

- Cứ để cho cô ta đi . Dù sao thì tôi cũng cần có người chuyển lời tuyên truyền tới Thanh Long Đảng . Hơn nữa kẻ mà tôi muốn giết hiện giờ đã ở ngay trước mặt rồi .

Cả hai lập tức nhìn về phía bên kia . Gia Thành đã có mặt ở đây không biết từ lúc nào , bên cạnh là Tiểu Thành . Gia Thành vẫn tỉnh bơ :

- Là tôi giết gã bù nhìn đó . Không tốt sao ? Hắn chỉ là tấm phông che đậy quyền lực của Đại giáo đầu Triệu Chính thôi , chủ nhân thật sự của Thanh Long Đảng chỉ có một , đó là người cha quá cố của hắn .

Quất Chi và Hoàng Long không hẹn mà cùng tránh xa Gia Thành .

- Sao vậy ?? Gặp người quen không mừng sao ?? Kể ra thì mạng cậu cũng lớn lắm , hay là nhờ có cô bên cạnh đây đề nhất danh y ,thập giáo đầu ??

Quất Chi lùi về phía sau một chút , kỹ năng chiến đấu của cô không được tốt và cô biết là mình sẽ dễ dàng bị giết chỉ với một cái nhích người của đối thủ .

- Chạy trước đi Quất Chi !!

- " Đoàn! " - Một phát súng khiến cho Gia Thành và Tiểu Thành phải nhảy sang chỗ khác , Quất Chi thừa dịp chạy thật nhanh . Tiểu Thành định chạy theo nhưng Gia Thành đã đưa tay ra ngăn lại :

- Cứ để cho cô ta đi . Dù sao thì tôi cũng cần có người chuyển lời tuyên truyền tới Thanh Long Đảng . Hơn nữa kẻ mà tôi muốn giết hiện giờ đã ở ngay trước mặt rồi .

Anh nắm chặt khẩu súng trên tay mình :

51. Chương 51

- Tại sao ?? Anh làm mọi chuyện chỉ vì muốn tôi chết thôi sao ??
- Đúng vậy !! Tất cả dành cho Ngọc Lâm
- Nhưng người cậu ấy yêu là tôi .
- Nó chưa bảo là chọn cậu !! Trước khi Ngọc Lâm làm một sự lựa chọn , cậu nghĩ tôi sẽ để yên cho cậu sống à ??
- Được... -Anh quăng khẩu súng sang một bên- Giết tôi đi !

Đôi mắt Gia Thành se lại :

- Cậu làm như vậy là có ý gì ?? Cậu thách thức tôi ?? Cậu nghĩ tôi sẽ không dám ra tay giết cậu ? Tiểu Thành !

Con thoi lao nhanh về phía anh . Anh vẫn đứng yên đó và không có dấu hiệu gì cho thấy là anh sẽ lẩn tránh nó .

” Keng ! ” - Con thoi bị đẩy lùi , một cây dao mổ rơi trên mặt đất .

- Anh hai

Gia Thành nhìn đi chỗ khác :

- Em có căm ghét anh cũng không sao . Tuy nhiên thời gian sau này , em sẽ thấy là anh đã làm đúng . Anh bất ngờ ôm lấy cậu từ sau lưng , hành động này làm cơ thể cậu tê cứng lại . Anh thì thào vào tai cậu :
- Hãy để cho tôi tự giải quyết chuyện của mình . Dù kết quả có như thế nào đi nữa , tôi tuyệt đối không hối hận .

Xong anh đẩy cậu ra , lại đối mặt với Gia Thành :

- Anh có thể hứa với tôi một chuyện được không ??

Gia Thành nhướn miệng cười .

- Đặc ân dành cho người sắp chết !
- Sau khi tôi chết , hãy thay tôi giết chết Đại giáo đầu và san bằng Thanh Long Đẳng .

Gia Thành thì hai cánh tay lên ngực mình:

- Là chưa !! Đường đường là Thất giáo đầu mà muốn tiêu diệt tổ chức của mình. Có thể nói rõ nguyên nhân là gì không ??

Anh cười nhạt :

- Vì chính hắn đã giết cả gia đình tôi . Vào ngày 25-12 của hơn 20 năm trước , tại một chung cư bình dân , có một gia đình nọ đang rất hân hoan đón Giáng Sinh. Gia đình đó gồm có bốn người : Hai vợ chồng và hai người con trai . Mặc dù lũ trẻ không biết ba chúng làm nghề gì , mẹ chúng luôn lắng sang vấn đề khác mỗi khi chúng đề cập đến chuyện đó , nhưng cả hai đều rất yêu và ủng hộ ba . Vì chúng biết ba chúng là người tốt . Hôm đó , chúng đã giúp mẹ làm rất nhiều món để chờ ba về ăn , nhưng chờ mãi vẫn không thấy ba về . Hai đứa bé đói meo , cứ ráng nhìn chờ ba . Ba quay về nhà rất trễ . Trông ba có vẻ hoang mang . Ba đuổi hai đứa ra ngoài chơi , khi nào nghe gọi mới được về . Hai đứa trẻ , người anh dắt tay em lùi thủi trốn ở trước nhà . Chúng đã ngủ thiếp đi . Cho tới lúc tỉnh lại chần chung cư đã bốc cháy . Có một nhóm người đang cười thỏa mãn. Người anh dẫn em trai mình bỏ trốn , lang thang khắp nơi trong những ngày giá rét . Tối một ngày kia , người anh bảo em đứng đợi dưới mái hiên một ngôi nhà để đi tìm thức ăn . Người em đứng chờ , không dám bỏ đi đâu cả . Người anh đã không trở lại

. Người em sợ hãi khóc thét lên . Đúng lúc đó , một người đàn ông xuất hiện và mang người em bị bỏ rơi đi

52. Chương 52

Không phải !! Người anh không hề bỏ rơi em trai mình !! - Gia Thành đột ngột hét lên - Đúng vậy ... Người anh đi loay quanh khắp nơi , cầu xin sự bố thí của tất cả mọi người . Có một đám trẻ bụi đời khác đã đánh người anh chỉ vì ông chủ bán bánh cho người anh một chiếc bánh còn thừa tối qua . Thức ăn bị cướp mất , người anh cũng không gượng dậy nổi sau trận đòn nhừ tử . Đến đêm người anh mới lết về chỗ hẹn nhưng người em đã không còn ở đó nữa . Vậy là người anh liền chạy đi tìm người em , gào thét tên người em như điên trong đêm tối vắng lặng . Rồi người anh ngã trên tuyết , mê man , nghe thất tiếng rì rào nói chuyện của một người đàn ông và người đàn bà bên cạnh mình . Mọi thứ lúc đó tự nhiên chìm vào khoảng không tối tăm .

- Sau đó thì sao ?? Người anh có quay trở lại tìm em mình không ?

- Có chứ ! Nhưng tất cả đều hoài công . Gia đình nhận nuôi dưỡng người anh quyết định di dân sang Đài Bắc . Người anh không thể trở lại chỗ đó nữa . Anh xin lỗi ... anh xin lỗi .. em trai của anh ...

Anh và Gia Thành ôm chầm lấy nhau trong đôi mắt ngỡ ngàng của cậu và Tiểu Thành . Anh và Gia Thành là anh em ruột sao ?? Khó có thể tin chuyện này là sự thật . Họ từng là kẻ thù của nhau . Họ là người có cùng huyết thống . Cảnh sum họp làm lòng cậu bồi hồi . Vậy là anh hai đã tìm ra người thân duy nhất của mình .

” Đoàn ! ”

Gia Thành ngã xuống . Con thoi sệt qua và một người bị giết . Hoàng Long ngỡ ngàng còn níu tay Gia Thành .

- Anh..... Anh...

- Người của Thanh Long Đảng đã tìm ra chúng ta .

Cậu cũng hoang mang không kém . Gia Thành cầm chặt tay Hoàng Long :

- Anh xin lỗi ... đáng lý ...đáng lý hôm đó anh không nên rời xa em . Anh đã để em phải chịu khổ trong suốt thời gian qua.

- Không !! Chính môi trường này đã giúp em có đủ khả năng trả thù cho cha mẹ chúng ta . Anh không có lỗi .

Gia Thành nhắm mắt lại trong vài giây , rồi lại mở ra :

- Cám ơn em . Hãy thay anh làm những chuyện còn lại . Em phải nhớ là không được chết đấy nhé !! Vì em còn phải sống vì anh mà đi hết chặng đường còn lại của cuộc đời . Ở bên kia thế giới , anh sẽ luôn quan sát em .

- Anh không được chết !!! Chúng ta còn rất nhiều chuyện để làm . Chúng ta....

- Mấy người có thôi những lời trăng trối ấy không ??

Tất cả cùng nhìn lên , Quất Chi đang đứng bên cạnh Hạ Nguyên . Thành nhóc cố tình nhìn đi chỗ khác để tránh giáp mặt với cậu . Quất Chi cúi xuống :

- Vết thương này mà nhằm nhò gì ! Hừ ! Đệ nhất danh y chưa cho phép anh mà anh dám chết được sao ?? Được rồi !! Việc ần làm bây giờ là chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này , trước khi có thêm vài người nữa xơi đạn

Ngày hôm sau là một ngày tuyệt đẹp . Bình minh ló dạng mang theo tiếng chim hót ríu rít . Mặc dù không nhìn thấy chúng , không biết chúng đang ở đâu , nhưng chúng đã trở lại . Những tia nắng màu vàng nhạt

đang đùa giỡn trên cành cây , lúc ẩn lúc hiện hệt như những đứa trẻ tinh nghịch đang đu mình trên những cành cây yếu ớt . Điều chắc chắn là chúng sẽ không làm tổn hại mấy cái cây trợ trụ đó . Tuyết đã tan từ tối qua , không khí trở nên ấm áp hơn nhiều . Cảnh vật thay đổi chỉ sau một đêm , nhanh đến mức người ta không ngờ tới . Cậu hít thật sâu một hơi thở , cậu muốn nín giữ lấy khoảnh khắc yên bình này . Cũng lâu lắm rồi , cậu mới thấy khoan khoái như vậy .

- Cậu có nhiều thì giờ rảnh đến nỗi ngắm cảnh sớm à ?

53. Chương 53

Cậu xoay người nhìn ra sau .

- Anh thôi thế nào rồi ??

- Khoẻ ! Cậu nghi ngờ tài năng của tôi sao ?

- Không ... Cám ơn đã cứu anh tôi . Cô là Quất Chi , giáo đầu thứ 10 của Thanh Long Đảng phải không ?? Hoàng Long đã kể cho tôi nghe về cô . Chính cô đã cho anh ấy biết ai đã giết gia đình anh ấy , và còn chuyện của anh hai nữa .

Quất Chi cười nhẹ :

- Tôi chẳng có tài cán gì ngoài cứu người và săn tin tức .

- Hoàng Long có lẽ đã chết cách đây hai năm nếu không có cô . À , tôi nghĩ mình phải vào xem anh tôi thế nào .

Cậu quay đi , ngay lúc đó thì Quất Chi đã lên tiếng ngăn cậu :

- Chúng ta có thể nói chuyện thêm một hồi nữa không ? Tiểu Thành và Hoàng Long đang ở bên anh cậu . Tô Gia Thành sẽ không sao đâu .

Cậu đứng yên tại chỗ :

- Có chuyện gì ?

Im lặng kéo dài trong vài giây .

- Về chuyện của cậu , Gia Thành và Hoàng Long .

Cậu đảo mắt nhìn xuống đất . Không còn tuyết , đất có màu vàng nhạt , y như màu của nắng .

Cậu định sẽ như thế nào đây ?? Gia Thành yêu cậu , cậu yêu Hoàng Long . Gia Thành đã từng vì chuyện này mà muốn giết Hoàng Long , bây giờ thì họ là hai anh em ruột . Nói xem cậu sẽ xử lý như thế nào chuyện này ?

Cậu chỉ biết câm nín . Không phải là không muốn trả lời , mà là không biết trả lời như thế nào mới thoả đáng .

- Tôi không biết .

Cuối cùng cậu cũng đưa ra câu trả lời , nhưng cậu biết như vậy là không đúng .

- Thế à ? Không biết Gia Thành và Hoàng Long nghĩ sao khi nghe cậu nói như vậy ? Cậu không thấy mình quá vô tâm à ?

- Tôi ... Tôi thật sự không biết !! Nếu là tôi thì cô sẽ làm sao ?

- Nếu là cậu ... Ừm ...nếu là cậu , tôi sẽ nói rõ với Gia Thành . Cậu nên có sự lựa chọn nhất định đi . Vì nếu cứ tiếp tục như thế này ... thì đối với cả Gia Thành và Hoàng Long đều không công bằng . Xin cậu ... hãy giải thoát ột trong hai người nếu cậu thật sự yêu mến họ .

- Cậu nhìn lên , Quất Chi đang đứng quay lưng về phía cậu . Đúng vậy . Cậu cần phải nói rõ tình cảm của mình . Cậu nắm chặt bàn tay lại :
- Tôi sẽ làm như thế !! Cám ơn lời khuyên của chị .
- Cậu quay đi . Còn lại một mình, Quất Chi nói :
- Ủ , lựa chọn đi Tô Ngọc Lâm . Cứ lựa chọn...
- Quất Chi bật khóc , đây là lần đầu tiên cô khóc . Khóc trong âm thầm , cảm lạnh húng lấy nỗi đau .
- Hưm ... thấy cũng đủ , nghe cũng nhiều rồi , sao cậu còn chưa bước ra ?
- Quất Chi đưa tay ra gạt vội mấy dòng nước mắt . Cô không muốn người khác nhìn thấy mình khóc .
- Tôi ... Tôi không cố ý nghe lén . Tôi chỉ muốn báo cho Ngọc Lâm biết là Đại ca đã tỉnh lại .
- Tôi không trách cậu , cậu không cần khổ sở giải thích như vậy .
- Tiểu Thành bớt khấn trương một chút , nó ngập ngừng suy nghĩ một hồi rồi hỏi :
- Tại sao chị lại làm như vậy ?? Chị thấy vui à ?

54. Chương 54

- Không ... nhưng tâm hồn sẽ nhẹ nhõm một chút . Đợi thêm vài năm nữa , lúc yêu thật sự một người nào đó , cậu sẽ hành động như tôi bây giờ vậy .
- Nó cúi mặt . Yêu một người là khổ đau như vậy sao ?
- Cũng là một cơ hội tốt cho cậu đó ! Cậu chẳng phải yêu Tô Gia Thành sao ??
- Nó nhìn lên . Nó cảm thấy hơn bất ngờ .
- Vậy thì cậu phải nhân dịp này mà giữ lấy thật chặt Gia Thành . Cậu không hành động ngay lúc này thì muộn đấy .
- Quất Chi đột ngột quay mặt lại :
- Cố gắng cả phần của tôi nữa nhé !
- Quất Chi đang mỉm cười , mấy giọt nước còn đọng lại trên mắt và trở nên long lanh trong ánh sáng ban ngày . Nó sững sờ nhìn cô . Quả thật là rất đẹp . Những giọt nước mắt Ngọc Trai và nụ cười hiền lành , tất cả đều toả sáng ...
- Cậu đứng trước cửa phòng của Gia Thành . Cậu vẫn còn do dự không biết bắt đầu như thế nào và kết thúc ra sao . Làm như vậy có quá đáng với Tô Gi Thnh hay không ?? Tình yêu của Gia Thành dành cho cậu không thua kém gì tình yêu mà cậu nhận được từ Hoàng Long . Vậy
- Anh nghĩ đã đến lúc nói đến chuyện này . Về việc của Ngọc Lâm .
- Có thể để lúc khác hãy bàn không ?? Anh còn chưa khoẻ hẳn .
- Giọng của Gia Thành và Hoàng Long . Họ đang nói đến chuyện đó .
- Bây giờ nói là vừa rồi . Hoàng Long à , anh iết em rất yêu Ngọc Lâm . Anh cũng không phủ nhận tình cảm của mình . Nhưng anh đã sai ngay từ lúc bắt đầu . Anh chỉ lo nghĩ đến việc loại bỏ đối thủ , chưa bao giờ anh dành thời gian để chứng tỏ tình yêu của mình . Có lẽ anh đã thua em về điểm đó . Giữa em và Ngọc Lâm không có khe hở nào dành cho anh hết . Anh thua rồi .
- Không có tiếng trả lời .

- Nhân danh người anh , anh muốn em từ nay hãy lo cho Ngọc Lâm thay anh . Chỉ cần nhìn thấy Ngọc Lâm vui vẻ hạnh phúc , vậy là quá đủ đối với anh . Nghe lời anh , đừng quan tâm đến sự có mặt của anh , đã tới lúc em sống cho bản thân mình rồi . Sau khi trả được thù , hãy đưa Ngọc Lâm tới một nơi thật xa. Hãy sống thật tốt với nhau nhé , có được không ???

Chìm vào im lặng .

- Vâng !

Có tiếng đáp lại rồi . Cậu dựa lưng vào tường . Gia Thành đã hy sinh quá lớn cho cậu . Liệu cậu và anh có thể xem như không có gì mà sống với nhau được không ? Cậu nhắm mắt lại . Tương lai sẽ như thế nào , cứ để Thượng Đế định đoạt lấy vậy

55. Chương 55

Ma Cao.....

Nó nhìn ra bên ngoài cửa sổ ngay sau khi gió thô bạo đập mạnh tấm kính cửa sổ vào tường. Mưa nhanh chóng ghé qua chỉ chưa đầy một phút sau đó. Từng giọt mưa lạnh buốt theo gió tạt vào mặt nó. Nó cứ đứng yên. Không hiểu sao nước mưa lại làm nó cảm thấy dễ chịu đến như thế. Hình ảnh của Gia Thành lướt qua trong đầu nó.

Tôi xin lỗi. Tôi biết làm như thế với cậu là không công bằng. Nhưng nếu Thượng Đế để cho tôi được chọn lựa một lần nữa, có lẽ tôi sẽ chọn cậu.

Có lẽ sẽ chọn nó. Thật như vậy sao? Vậy thì tại sao? Tại sao anh lại chết vì Ngọc Lâm mà không phải là nó? Thế có nên trách Thượng Đế đã thiên vị cậu hơn nó không?

Bàn tay đầm máu của anh vẫn cứ như còn đặt trên mặt nó. Nó mang máng cảm nhận như thế. Cho tới lúc chết, anh mới chịu quay lại nhìn nó. Như vậy đã đủ chưa? Nó giật mình vì sự tham lam của mình. Coi kìa....trước nay nó đã có bao giờ như thế. Nó ao ước anh hiểu rằng nó cũng yêu anh, vậy là đủ. Rồi sao nữa? À...anh bảo là anh biết và anh sẽ chọn lựa nó nếu có thêm một cơ hội nữa. Quá đúng với mong đợi rồi? Nó còn cần thêm gì nào?

Cần tình yêu của anh.

Nó cần tình yêu của anh.

Con người ta thật là tham lam. Thì ra khi được cái này rồi, họ lại tức thì mong muốn có thêm một thứ khác tốt hơn. Có lẽ vì thế mà Thượng Đế đã trừng phạt nó. Thượng Đế đã để Gia Thành ra đi, vì người mà Gia Thành yêu mến, không phải nó.

Cậu nhóc à, sao em lại ngồi đây? Không có nhà để về sao? Thế có muốn theo tôi không? Tên của tôi là Tô Gia Thành. Nhớ nhé! Tô Gia Thành.

Nó nhớ mà. Nó có nhớ chứ. Chính Gia Thành đã nhặt nó về. Chính anh đã dạy nó cách bảo vệ chính bản thân mình. Cũng chính anh....anh là người làm cho tim nó đau nhói.

Gọi cậu là Tiểu Thành nhé! Vì cậu rất giống tôi lúc nhỏ. Sao? Cậu thích cái tên đó không?

Bất cứ cái tên nào, dù có xấu xí và khôi hài đến đâu, chỉ cần là Gia Thành gọi, dành cho nó, vậy là đủ.

Đừng trả thù cho tôi....cậu cần phải sống. Hãy thay tôi làm hết những chuyện mà tôi không thể hoàn thành. Phải sống thật tốt, nhớ chưa?

Sống thật tốt? Nghe thật là nực cười. Sống tốt.....ai cơ? Nó à?

Một con người không có nước mắt. Không biết khóc là gì kể cả khi Gia Thành chết.

Nó rất muốn khóc như Ngọc Lâm, nhưng sao không có nước mắt nhỉ? Hình như khóc được tốt lắm. Vậy thì sẽ không quá đau như bây giờ.

- Tiểu Thành...ăn tối thôi!

Hạ Nguyên! Sao thằng nhóc này lại đi theo nó nhỉ? Nó có gì tốt cơ chứ?

- Anh không ăn cơm sao? Tô Gia Thành bảo anh phải sống để quản lý hệ thống sông bạc ở đây. Bây giờ anh không ăn uống gì hết, vậy chết thì sao?

Mặc kệ thằng nhóc. Thằng nhóc nhìn tới nhìn lui cũng chỉ 15 hay 16 tuổi gì đó. Thằng nhóc so với nó còn quá trẻ con. Lúc bằng tuổi thằng nhóc này, nó đã phải lăn lộn với súng đạn bên cạnh Gia Thành. À, suýt tí nữa thì quên mất. Hạ Nguyên đâu phải là một người bình thường. Thằng nhóc này là Thập Tam giáo đầu của Thanh Long Đẳng mà.

- Không ăn thật à?

56. Chương 56

Nó đứng dậy bỏ vào phóng. Lúc này, bất cứ ai chịu để cho nó yên là nó đã rất biết ơn rồi...

Nó thấy người nóng bừng bừng. Nó quên bật máy điều hòa à?

- Anh bị sốt rồi. Hậu quả của việc dầm mưa đấy!

Tiếng của Hạ Nguyên. Nó mở mắt ra. Nó vẫn đang nằm trong phòng của nó, không ở đây khác hết. Nhưng sao nó có cảm giác trần nhà hôm nay cao thế nhỉ?

- Tôi đã cho anh uống thuốc rồi, lấy ở chỗ của bà chị Quất Chi.

Nó không cử động được. Toàn thân không còn một chút sức lực nào hết.

- Ah, thứ thuốc này tạm thời làm người ta tê liệt trong vòng 5 tiếng đồng hồ. Anh chịu khó nằm yên nhé.

Nó bắt đầu thấy choáng. Chưa bao giờ nó bị như vậy cả. Ngoại trừ lần đó, lúc Gia Thành và nó.....

- Sao rồi? Anh thấy không ổn chỗ nào?

Đã nói là không còn sức thì làm sao có thể trả lời được. Thằng nhóc này đang cố ý trêu nó à?

- Vậy bây giờ....tới phiên tôi nhé!

Nó kịp nhận ra ý muốn của Hạ Nguyên khi thằng nhóc ngóc ngời lên người nó. Thằng nhóc này.....

- Tôi không hiểu.....sao phải là Tô Gia Thành nhỉ? Với người khác không được sao? Như tôi chẳng hạn.

Nó cố gắng cử động tay nhưng không được. Nó thậm chí rửa thứ thuốc chết tiệt này cũng như người bào chế ra nó.

- Cũng phải thay đổi khẩu vị một chút chứ. Tô Gia Thành bảo anh phải sống. Nhưng nếu cứ như vậy thì sớm muộn gì anh cũng chết. Vậy...tôi sẽ làm cho anh tiếp tục sống. Thấy sao?

Nó nhú mồm. Nó muốn nói rằng “Cậu đi ra chỗ khác là tôi sống rồi!”

- Thử đi. Tôi cũng muốn lắm.

57. Chương 57

Đôi mắt nó mở to hết cỡ khi thằng nhóc Hạ Nguyên hôn lên môi nó. Cảm giác nhột nhạt làm nó rùng mình. Cổ họng nó nghẹn đắng. Nó cũng từng cảm thấy như thế. Nhưng thằng nhóc này đâu có uống rượu. Hay tại nó ảo tưởng đến Gia Thành? Dù sao thì nó cũng làm người Tiểu Thành tê cứng.

Lại trườn, lại sờ soạng khắp người nó. Không....không được.....

- Sao vậy? - Hạ Nguyên dừng lại khi nó nhích người một chút. - Chưa đủ nồng độ à? Vậy tăng thêm nhé!

Hạ Nguyên kéo mạnh chiếc quần ra khỏi chân nó, hành động thô bạo y như Gia Thành. Thằng nhóc tỉnh táo mà. Nó muốn gì đây?

- Giờ thì thoải mái hơn chưa?

Tay của Hạ Nguyên đang ở sau lưng nó, từ từ trượt nhẹ xuống phần dưới. Nóng quá. Hơi nóng này là do nó sốt, hay do.....

Đau buốt. Nó phải chịu đau một lần rồi. Nó cứ ngỡ sẽ không đau như thế ờ lần tiếp theo. Nhưng không đúng như vậy.

- Ahhhh.....

Hạ NGuyên bật cười :

- Chịu lên tiếng rồi à? Tốt! Cứ la đi. Cứ rên xiết đi. Điều đó chứng tỏ là anh hoàn toàn có thể quên Tô Gia Thành. La đi!

Vừa nói, thằng nhóc vừa cố tình làm thật mạnh. Bản thân thằng nhóc đó cũng thấy đau. Nó chấp nhận như thế. Một khi đã bắt đầu dấn thân vào cảnh hoang lạc như thế này rồi thì không một ai là muốn dừng lại hết. Cả Hạ Nguyên lẫn Tiểu Thành đều như thế.

- La đi chứ! Sao anh không la nữa? Không đủ mạnh à?

Thêm một chút.

Một chút.

Lại một chút nữa.....

Đam mê.

Tê tái.

Cuồng dại.

Một kẻ muốn làm cho người khác quên và một kẻ muốn giết chết người đang làm mình đau ngay tức khắc.

Tiểu Thành động đậy mấy ngón tay. Vậy là nó đã có thể lấy lại tự chủ rồi. Đêm qua là một đêm đáng nhớ với nó. Nó nhìn sang bên cạnh. Thằng nhóc đáng chết này hãy còn đang ngủ. Nó nghĩ là nó có thể yên thân sau vụ tối qua sao? Nó rút con dao bấm ra. Lưỡi kim loại sáng loáng đã đánh thức mi mắt của Hạ Nguyên.

58. Chương 58

- Gì vậy? Muốn giết tôi sao?

Hạ nguyên cho tay lên trán nó :

- Hết sốt rồi! Thuốc cũng hết công dụng.

Nó kề sát lưỡi dao vào cổ thằng nhóc.

- Làm thiệt ah?

Thằng nhóc cười, rồi tỉnh như không :

- Giết đi!

Nó nhúu mày. Nó rất muốn, rất muốn kéo lưỡi dao qua cổ họng của thằng nhóc láu cá này. Nhưng không hiểu sao tay nó vẫn ở nguyên chỗ cũ.

- Sơ hử!

Thằng nhóc đã giật lại con dao và uy hiếp ngược lại nó.

- Nếu làm không được, thì trước khi anh giết tôi, tôi phải giết anh trước.

Thằng nhóc dí lưỡi dao vào sâu hơn nữa cổ nó. Nó nhắm mắt lại. Hơi lạnh từ thanh kim lại đang đe dọa nó.

Có cái gì đó mềm mại và êm ái hơn nhiều so với cái chết đang nín giữ môi nó.

- Anh là đồ ngốc!

Hạ Nguyên đã quăng con dao tự lúc nào.

Cứ như vậy thì làm sao sống tốt chứ? Yếu mạng thì đúng hơn.

Một cách vô thức, nó kéo cổ thằng nhóc xuống. Nó lại thêm thường cái cảm giác trơn nhẹ mềm ấm này rồi. Nó muốn thử. Nó muốn cọ sát thân thể một chút. Nó muốn chinh phục cái cảm giác đau buốt kia. Nó bị nghiện rồi.

Nắng hắt qua cửa sổ rơi xuống đất. Một ngày mới lạ bắt đầu, một tình yêu khác sắp nảy nở. Cứ yêu đi. Cứ chà đạp hành hạ nhau đi. Chẳng phải đó là tình yêu sao?

59. Chương 59

Hong Kong.....

- Ngọc Lâm....bữa tối xong rồi. Cậu có muốn ăn chút gì không?

Im lặng kéo dài. Không có tiếng trả lời, căn phòng cũng lạnh lẽo vì bóng tối.

- Tôi mang vào phòng cho cậu nhé!

Vẫn vậy. Bầu không khí ảm đạm cứ bao trùm lấy tất cả.

Cánh cửa đóng lại. Bóng tối tiếp tục làm chủ.

Ngọc Lâm!

Cứ như mọi chuyện chỉ mới diễn ra tức thì. Gia Thành ngã vào người cậu, bê vết máu sau một phát súng.

Hãy sống cho thật hạnh phúc, có được không? Nếu anh không bảo vệ em được nữa, thì hãy tự lo ithub nhé. Có chuyện này anh rất muốn nói với em. Anh yêu em.

Khi tình yêu biến thành một thứ đáng nguyên rủa.

Khi hạnh phúc tan vỡ như mảnh thủy tinh rơi xuống sàn nhà.

Không còn gì cả.

Anh yêu em.

Có bao nhiêu người phải chết vì cái thứ quái quỷ đó rồi? Tại sao người ta lại phải yêu nhau? Yêu là ngốc nghếch. Thế sao phải yêu? Cứ yêu? Cứ ngốc nghếch.....

Cậu đang tự oán trách bản thân mình. Đáng lý người chết phải là cậu. À, nếu giả như cậu có chết đi thì âu cũng là một cách giải quyết tốt. Như vậy thì cả Gia Thành lẫn Hoàng Long đều không cần phải bận khoăn xem cậu thuộc vào ai. Kết thúc tốt chứ!

Kì lạ thật! Cậu cứ chờ mãi. Sao Hoàng Long không vào đây và giết quách cậu đi? Chẳng phải anh trai của Hoàng Long chết vì cậu sao?

Một chuỗi dài những bất hạnh. Không còn gì nữa.

Bên ngoài căn phòng, Anh cũng đang tự dằn vò mình không kém gì cậu. Anh không hề trách cậu. Anh trách chính anh. Nếu anh không giành lấy cậu từ tay Gia Thành thì đã không có chuyện Gia Thành không có được hạnh phúc, không có chuyện cậu bị lôi vào những rắc rối, càng không có chuyện mọi người cùng nhau tiến vào trụ sở chính của Thanh Long Đảng, vậy thì làm sao có chuyện Gia Thành bị Đại giáo đầu bắn chết chứ?

Thật đáng nực cười. Cậu đã không nhận ra mọi lỗi lầm không phải từ cậu, mà là từ anh mà ra. Cậu đang rất đau khổ. Anh có thể làm gì cho cậu đây?

- Có hai tên ngốc, một không chịu ăn uống gì hết, một cứ canh chừng người kia cả ngày lẫn đêm.

Anh ngược mắt lên, Quất Chi đứng tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực.

- Không cảm thấy mình giống một tên không có đầu óc à? Hia người làm như vậy thì liệu Tô Gia Thành có thể sống dậy được không?

- Im Đi. - Anh rít qua kẽ răng.

- Hoặc là sẽ biến thành hai cái xác khô sau vài ngày nữa? Tốt! Có thể về Địa Phủ đoàn tụ với Tô Gia Thành rồi. Một sáng kiến hay nhỉ!

- TÔI BẢO CÔ TIM ĐI! - Anh đứng bật dậy, chỉ chưa đầy hai giây, bàn tay anh đã bóp chặt cổ của Quốc Chi.

60. Chương 60

- Sao? Tôi chỉ nói lên sự thật thôi mà. Muốn giết tôi à? Anh không muốn nhìn nhận sự thật sao? Anh và Tô Ngọc Lâm, hai người thật ra chỉ biết nghĩ tới bản thân mình mà chưa bao giờ biết quan tâm tới người khác. Cứ gặp chuyện gì không hay là hai người lại chui rúc vào thế giới của mình, không muốn ai chạm vào, không muốn ai tìm hiểu. Hai người đang tự hỏi thế gian này liệu có ai hiểu được hai người không, câu trả lời là không. Vì thực chất hai người có cho người khác cơ hội để hiểu đâu. Vậy thì còn trách ai nữa?

- Cô mà còn nói nữa thì đừng trách tôi.

- Bỏ cô ấy ra!

Anh nhìn ra sau lưng, cửa phòng cậu đã mở ra không biết từ lúc nào.

- Cô nói rất đúng. Chuyện chúng ta cần làm bây giờ không phải là ngồi chui rúc trong bóng tối. Tôi vừa lên mạng Ngũ Long tìm thông tin, tên khốn khiếp đó đã rời khỏi Hồng Kông để sang Nhật tìm viện binh. Hẳn chính là kẻ đã giết chết anh tôi, mối thù này nếu không trả thì tôi không phải là Tô Ngọc Lâm.

- Ngọc Lâm.... - Anh đã buông bàn tay ra khỏi cổ Quốc Chi.

- Cuộc cùng thì bác sĩ Tô cũng chịu thức tỉnh. Vậy bây giờ sang Nhật ngay à?

- Không hẳn như thế.

- Còn phải chờ gì nữa? - Anh tỏ ra nóng vội.

Cậu thờ dài :

- Trước lúc chết, anh tôi có đưa lại cho tôi một thứ, hình như là có liên quan tới thân phận thật sự của tôi. Cà tôi lẫn anh ấy đều không phải là con ruột của nhà họ Tô. Chúng tôi được nhặt về nuôi.

Quốc Chi háng hái hơn hết :

- Thứ gì vậy? Chuyện thông tin cứ giao cho tôi.

- Uh...trông cậy vào cô.

Cậu lấy ra một chiếc chuông nhỏ màu vàng kim, trên đó khắc những dòng kí tự kì lạ bằng 5 màu khác nhau, và còn có một con Rồng bằng Ngọc Thạch nữa.

- Cái gì vậy?

- Tôi mà biết thì đâu cần hỏi cô. Xem thử đi.

Anh và Quốc Chi cùng dán mắt vào mấy dòng kí tự kì lạ. Anh lâm râm đọc :

- “Khi ánh mặt trời của buổi bình minh thức giấc, vị chúa tể sẽ hé mở đôi mắt”.

- Huh?!? - Cậu ngạc nhiên - Trên đó có viết như vậy à? Sao tôi không đọc được nhỉ?

- Vì cậu không phải là thành viên của Thanh Long Đảng. - Quốc Chi trả lời thay - Dòng kí tự màu xanh là ám hiệu của Thanh Long Đảng, chỉ có những người có chức sắc cao như tụi này mới đọc được thôi.

- Vậy có nghĩa là....

- Có nghĩa là 4 dòng kí tự còn lại phải tìm đến Bạch Long Đảng, Hắc Long Đảng, Hoàng Long Đảng và Hồng Long Đảng trợ giúp. Ai ya, nếu tôi đoán không lầm thì sắp tới sẽ có nhiều chuyện vui lắm đây. Hai người có nghĩ như vậy không?

Cả anh và cậu đều nheo mắt nhìn Quốc Chi. Không phải chuyện vui, mà là tai hoạ. Tại sao chiếc chuông liên quan đến thân phận của cậu lại được viết bằng kí tự của 5 Đảng lớn nhất Trung Quốc nhỉ? Liệu cha mẹ cậu có liên hệ gì với giới xã hội đen? Cái đó thì không ai biết được....

61. Chương 61

Căn biệt thự màu đen nằm khuất sau hàng cây tùng cao vút. Khu này kể ra thì cũng gọi là khá hoang vắng. Cả một vùng rộng lớn mà chỉ có một ngôi biệt thự, còn lại là cỏ và cây cối mọc um tùm, cứ như là chủ nhân của nơi này không thích hoa và chim chóc. Rất tĩnh lặng.

- Tiểu thư! Tôi mang Trà cho cô đây.

Không có tiếng trả lời. Căn phòng tối om, tất cả những gì có thể nhìn thấy là ánh sáng mờ mờ từ chiếc máy vi tính xách tay.

- Tiểu thư....

- Ra ngoài!

Một giọng nói trong veo nhưng mang âm hưởng của bóng đêm vang lên.

- Vâng!

Cô người hầu lui xuống, cửa phòng đóng lại.

- Tiểu thư sao rồi? Vẫn còn nhốt mình trong phòng à?

- Ừ.

Hai cô người hầu vừa rảo bước qua hành lang dài dẫn tới khu nhà ở dành cho người hầu.

-Tiểu thư bị làm sao thế nhỉ? Trước nay tôi chưa bao giờ thấy cô ấy như vậy cả.

- Tôi cũng không biết nữa. Nhưng cách đây hai hôm, lúc mang điểm tâm vào phòng cho cô ấy, tôi nghe cô ấy đếm ngược “..5..4..3..2..1...Bùm!”

- Là sao?

- Ai mà biết. Sau đó thì có người vào báo là trụ sở của Thanh Long Đảng phát nổ. Tôi đoán đây là tác phẩm của tiểu thư.

- Thật sao? Ủ...mà cũng có thể lắm. Tiểu thư là một người rất thông minh, hành động của cô ấy thì có trời mới đoán được.

Trở lại căn phòng tối. Tiếng lách cách vang lên từ bàn phím máy vi tính bất chợt dừng hẳn. Và lại giọng nói lạnh lùng đó, nhưng lần này khác, không phải ra lệnh, mà là thì thầm tên của một người :

- Tô Ngọc Lâm.....

Học viện Thiên Vũ....

- Đây là ngôi trường nổi tiếng nhất Trung Quốc với truyền thống và lịch sử chuyên đào tạo ra những người tài năng cho đất nước. Như thầy thấy đó, chúng tôi có rất đông học sinh, và còn.....

Bỏ ngoài tai những lời ca tụng của cô giáo Kim, cậu bắt đầu đảo mắt xung quanh. Đúng là nơi này rất khác những trường trung học bình thường, nó dành cho cả cấp II và cấp II.

-Những Thiên tài đều tập trung ở trường này. Chúng tôi chỉ nhận những em có thể vượt qua kì kiểm tra cực kì gắt gao thôi. Đó là lý do mà trường Thiên Vũ 5 năm liền được trao danh hiệu “Ngôi trường xuất sắc”. Thầy có muốn đi xem qua các dãy phòng học một chút không?

- À....vâng!

Cậu lê bước theo chân cô giáo Kim, người được thầy hiệu trưởng giao nhiệm vụ hướng dẫn cậu tham quan trường học. Lý do cậu có mặt ở đây? Rất đơn giản. Theo nguồn tin của Quất Chi nhận được thì người của Hắc Long Đảng đang ở chỗ này. Hắc Long Đảng được tổ chức khác hẳn toàn Thanh Long Đảng, nó không có phân cấp giáo đầu, mà toàn bộ quyền lực đều tập trung vào tay một người, đó là cô con gái duy nhất của Đảng chủ, nghe đâu cô nhóc này khá nguy hiểm, mới 16 tuổi nhưng đã có thể khiến cho tất cả mọi người phải nể sợ và khuất phục.

62. Chương 62

- Đây là khu vực khối 12, chúng tôi đặc biệt....

Một cô gái đang hồi hã ôm mấy cuốn vở chạy qua, có lẽ cô nhóc bị trễ giờ học.

“CỐP!”

Cô gái dừng bước và nhìn lên trên đầu, không có gì hết, nhưng hình như vừa có một âm thanh rất lạ trên đầu cô. Nhìn xung quanh, không có gì, cô gái quyết định đi tiếp.

Cậu thờ phài nhẹ nhõm. Cậu chỉ tiện tay ném viên phấn để cứu cô gái thôi. Cái giẻ lau bảng sao lại rơi xuống? Nó xuất phát từ khu vực khối 10 à? Cô lẽ một học sinh nào đó vụng tay đánh rơi.

- Thầy Tô! Thầy Tô!

- O...sao ạ?

- Thầy có nghe tôi nói gì không vậy?

- Tôi.....Ah, tôi đang bận suy nghĩ, mình thật là vinh dự khi làm việc ở một ngôi trường danh tiếng như thế này.

Cô Giáo Kim cười tươi, cô cảm thấy tự hào lắm :

- Vâng, phải thế chứ! Tối giờ lên lớp rồi, thầy cũng nên nhận lớp mới thôi.

Cậu nhìn quanh quất, khối 10, vậy là cậu sẽ là thầy giáo, chủ nhiệm một lớp mà thầy hiệu trưởng bảo rằng cô giáo cũ phải chuyển công tác.

- Tối rồi! Để tôi giới thiệu thầy với các em nhé.

Cô mở cửa bước vào, nguyên một cái giẻ lau bảng rơi trúng đầu cô. Có tiếng cười của đám học sinh. Khỏi nói cũng biết đây là trò đùa của mấy cô cậu tinh nghịch đó.

- Ai? Ai bày ra trò này? - Cô Kim nhú mày.

Tiếng cười chấm dứt, thay vào đó là một sự im lặng đáng ngờ.

- Có phải là em không, Mỹ Hoa?

Cô nữ sinh có mái tóc dài nhuộm nâu đỏ giật mình :

- Ôi....sao cô nở vu khống cho em như thế? Cô nhìn thấy tận mắt là em làm à?

- Em.....

- Một học sinh ngoan hiền như em làm sao có thể làm những chuyện như vậy chứ? Cô đang xúc phạm danh dự và làm tổn thương tinh thần của em đó.

Cậu nhìn cô nhóc tên Mỹ Hoa này, cậu biết đây không phải là một đứa học sinh ngoan hiền gì và cô giáo đang bị cô nhóc xỏ mũi dắt đi dễ dàng.

- Em có thể kiện thầy hiệu trưởng về chuyện này đó, bảo là cô có thành kiến với em, cố ý đổ tất cả mọi lỗi lầm cho em nhằm đẩy em ra khỏi trường. Trời ơi.....sao em lại khổ tâm thế này?

- Đủ rồi! - Cô Kim hét lớn - Em muốn giở trò gì thì cứ nói đại ra đi! Không cần phải đóng kịch như thế.

Mỹ Hoa mỉm cười :

- Vậy hỏi cô vài câu nhé! Dòng sông ngắn và dòng sông dài có gì khác nhau?

- Tại sao tôi phải trả lời em?

- Vì nếu không thì chứng tỏ cô không đủ tư cách để dạy dỗ em.

Cô Kim trả lời thật nhanh :

- Khác nhau ở chiều dài!

- Sai rồi....khác nhau ở chỗ chữ “ngắn” và chữ “dài”. Câu đơn giản như vậy mà cô cũng không biết, cô không phải ngu hơn em chứ?

- Em dám....

63. Chương 63

Cả lớp lại phá lên cười.

- Sai rồi....là khác nhau ở chỗ người ta phải lấy nước từ phía nào. - Cậu cố giải vây cho người bạn đồng nghiệp.

Tiếng cười lần nữa ngưng bật. Mỹ Hoa mỉm cười :

- Thầy là thầy giáo mới à? Rất thú vị! Hỏi thầy một câu nhé! Bên phải là cánh cửa dẫn tới Thiên Đường, bên phải là cánh cửa dẫn tới Địa Ngục, vậy ở giữa là cánh cửa dẫn đi đâu?

- Mỹ Hoa!

Từ bàn dưới cùng, một đứa con trai tỏ ra không mấy hài lòng. Đứa con gái nhún vai :

- Thôi được! Game Over!

Rồi ngồi xuống ghế. Cô Kim lấy lại phong độ ban đầu :

- Đây là lớp 10A1. Tất cả có 32 học sinh và hôm này đủ...à...thiếu mất một em. Phương Linh không tới lớp hôm nay à?

- Cô không biết là khi có nó sẽ không có tôi sao? - Mỹ Hoa đột ngột lên tiếng trở lại. - Trên thế gian này chỉ nên có một trong hai đứa là đủ, lớp học cũng vậy. Nếu cô còn nhắc tới tên nó trong lúc có mặt tôi ở đây thì đừng trách tôi.

Không khí bất ngờ trở nên nặng nề. Phải khó khăn lắm, cậu mới kéo tất cả vào bài học.

Tiếng chuông báo hiệu giờ chơi đúng là thứ mà cậu mong muốn nhất bây giờ, cậu đi nhanh tới phòng y tế, không phải vì đau bệnh, mà là....

- Sao rồi? Ngày đầu làm thầy giáo tốt chứ?

Quốc Chi khoác chiếc áo Blouse trắng sau chiếc váy ngắn cũng màu trắng tinh, trông mới giống một người lương thiện làm sao.

- Ủ...có chút rắc rối. Cô thì sao?

- Tốt! - Quốc Chi vừa nói vừa đẩy cho cậu ly trà mới pha - Giáo viên phòng y tế cũng nhẹ nhàng hơn cậu đứng lớp.

- Tại sao tôi lại phải ngồi ở đây một cách lén lút như vậy nhỉ?

Cậu và Quốc Chi cùng nhìn sang chỗ anh.

- Một người là giáo viên chủ nhiệm môn Sinh, một người là giáo viên phòng y tế, còn tôi thì sao?

Quốc Chi nhún mày :

- Vậy còn phải coi anh ghi gì trong đơn xin việc làm đã. Phần kĩ năng, anh ghi là bắn súng và độc chiến. Phần nghề nghiệp trước kia, anh đề "sát thủ thứ 7". May mà tay hiệu trưởng đó chỉ nghĩ thần trí anh không được bình thường, chứ hấn mà báo cảnh sát bắt anh về tôi có khuynh hướng bạo lực thì anh đâu còn ngồi ở đây.

- Nhưng những thứ tôi viết đều là sự thật.

- Đôi lúc không cần phải nói thật đâu, Hoàng Long ạ. - Cậu chen vào - Nhất là lúc chúng ta vào đây không với mục đích gì chân chính cho lắm.

Cậu nhấp vội ngụm trà, rồi chộp nhớ ra vấn đề ban sáng.

- À, hai người thử trả lời câu này nhé! "Bên phải là cánh cửa dẫn tới Thiên Đường, bên phải là cánh cửa dẫn tới Địa Ngục, vậy ở giữa là cánh cửa dẫn đi đâu?"

- Nơi ở của Rồng! - Anh nói ngay mà không cần suy nghĩ. - Có vẻ như người chúng ta cần tìm đã xuất hiện rồi đó. Câu này chính là ám hiệu chung của 5 Đảng Thần Long.

Cậu mờ to mắt. Lý nào lại nhanh như vậy nhỉ? Có nghĩa là cô nhóc Mỹ Hoa cá biệt đó chính là người của Hắc Long Đảng? À, không chừng chính cô ta lại là cô con gái duy nhất của Đảng Chủ Hắc Long Đảng....

64. Chương 64

Theo kế hoạch, cậu sẽ phải nói-chuyện-riêng với cô học sinh cá biệt Mỹ Hoa một cách bí mật sau giờ học. Sân thượng của trường là nơi lý tưởng nhất cho cuộc gặp gỡ không chính thức này.

- Thầy có chuyện gì muốn nói với tôi nào?

Cậu cố gắng làm im nghiêm túc hơn một chút bằng cách nhìn thẳng vào mắt Mỹ Hoa, lại thêm một thói quen nữa được hình thành, thói quen sẵn sàng chiến đấu tự bảo vệ mình lúc cần thiết.

- Cậu trả lời cho phần đánh đố hôm nọ. Bên phải là cánh cửa dẫn tới Thiên Đường, bên trái là cánh cửa dẫn tới Địa Ngục, vậy chính giữa chỉ có thể là cánh cửa dẫn tới nơi ở của Rồng thôi, tôi nói đúng không thưa Hắc Long tiểu thư?

Nằm ngoài dự định của cậu, Mỹ Hoa tỏ ra ngây thơ :

- Thầy nói gì cơ? Em không hiểu, cái gì là nơi ở của Rồng?

Cậu khẽ nhún mày, cô nhóc này coi ra ngang bướng hơn cậu nghĩ.

- Nơi ở của Rồng thì em không biết, nhưng nơi ở của Bạch Long ương thì em có biết đó.

Mỉm cười, như vậy là có ý gì?

- Không vui gì hết....người ta tính chơi thêm một chút, vậy mà....

- Như vậy nên đủ rồi chứ, Bạch Long tiểu thư.

Một giọng khác xen vào, Anh và Quát Chi đã ở sau lưng cậu tự lúc nào không biết. Mỹ Hoa nghiêng đầu bày tỏ sự ngạc nhiên :

- Lại thêm hai kẻ phản đồ, tàn dư của Thanh Long Đảng. Tôi cứ nghĩ hai người chết luôn trong đồng đồ nát rồi chứ.

- Nói vậy cô chính là người đặt bom trụ sở Thanh Long Đảng? - Anh bắt đầu mất bình tĩnh.

- Không...tôi cũng muốn làm như vậy lắm chứ, nhưng chỉ tiếc là chậm tay, lại đ63 nó ra tay trước.

Nhắc đến “nó”, tự nhiên Mỹ Hoa thay đổi thái độ, giống như là rất căm hận.

- Tuy nhiên, lần này tôi sẽ là người chiến thắng, bởi vì tôi sẽ giết cả 3 người trước nó.

Ngay sau câu nói này, anh, cậu và Quát Chi đã nằm trong vòng vây của hơn 20 sát thủ đang ngắm súng về phía họ.

- Những ai muốn chống lại tôi đều phải chết. Thật là ngốc nghếch, mấy người thật sự không biết mình đang là mục tiêu truy sát của cả 5 đảng sao?

Cậu và anh không hẹn cùng nhìn Quốc Chi, vì trước nay, phần tin tức đều do Quốc Chi đảm trách. Quốc Chi thở dài :

- Cứ phải nói ra mới được à? Ah....xin lỗi...chỉ là...Ồ...tôi không muốn làm mọi người thêm căng thẳng sau vụ của...Hey...sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt ấy?

Anh cầm chặt tay cậu :

- Xin lỗi...tôi lại liên lụy đến cậu nữa rồi.

Cậu đáp lại anh bằng một cái siết tay thật chặt, cậu muốn cho anh biết rằng cậu tình nguyện gánh chịu tất cả, cậu làm chuyện này vì anh. Cậu cũng yêu anh.

- Có thể cho chúng tôi biết một chuyện trước lúc chúng tôi chết không?

Mỹ Hoa nhún vai :

- Okie....coi như phần thưởng dành cho thầy đã giải đáp đúng câu hỏi.

Cậu ném chiếc chuông về phía Mỹ Hoa, cô nhóc cũng kịp bắt lấy.

- Giải mã dòng chữ màu Trắng trên ấy dùm tôi.

65. Chương 65

- Ha, gần chết tới nơi mà vẫn muốn biết chuyện này sao? Trò trẻ con. Thôi được! “Nhìn thấy sự suy tàn của nhân loại, người biết tuổi thọ của con người là bao lâu, người biết con người sẽ phải đi về đâu sau một chuyến hành trình dài của cuộc đời. ”

- “Hãy nhắm đôi mắt lại để có thể nhìn thấy những điều tồi tệ mà mình đã làm, để có thể nhận ra những tội lỗi trong suốt cả cuộc đời như nuốt đã phạm phải.”

Người con trai học chung lớp với Mỹ Hoa, cũng chính là người yêu cầu Mỹ Hoa giữ im lặng, sự xuất hiện bất ngờ của cậu người ấy không khỏi gây ngạc nhiên cho tất cả, nhất là cậu ấy lại đang đọc những dòng chữ trên chiếc chuông.

- “Cứ than khóc, cứ kêu gào, một thế giới hỗn loạn, thế giới cần có sự ổn định tuyệt đối, và người biết sẽ phải làm gì để cứu rỗi những linh hồn tội lỗi, chỉ có một cách, đó là người phải tỉnh dậy.”

Thêm một cô gái khác nữa mà cậu chưa hề gặp mặt.

- “Rời khỏi cánh cửa thứ 3, tạo ra Thần Long Đẳng.” Chúc mừng sự trở lại của người, Long Đế!

Kết thúc lời nguyện là cô gái bị bắt nạt trong lớp học, cô ấy đang quỳ dưới chân cậu. Trong lúc cậu còn chưa hiểu gì thì Mỹ Hoa đã lên tiếng :

- Tại sao anh lại ở đây, Hồng Long? Còn cả con nhỏ đáng ghét này nữa.

Người con trai gọi là Hồng Long trả lời tỉnh bơ :

- Để nghênh đón chủ nhân của Thần Long Hội.

Và người con gái mặt lạnh như tiền :

- Cũng để ngăn cô làm điều gì ngu xuẩn, đã bảo IQ không cao thì đừng tự ý hành động mà.

- Cô.....

- Tôi là Phương Linh người tiếp quản Hắc Long Đẳng - Cô gái lơ đi trước phản ứng của Mỹ Hoa.

- Còn tôi là Hồng Long, người tiếp quản của Hồng Long Đẳng.

Cô gái thường hay bị ức hiếp đứng lên, cũng còn cúi đầu tôn kính :

- Tôi là Ngũ Long sứ thuộc Thần Long Đẳng. Chúc mừng ngài đã hoàn tất phần sát hạch, Công Chúa đang chờ ngài tại nơi ở của Rồng.

Công Chúa? Người đó là ai? Và tất cả những chuyện này là sao đây?

66. Chương 66

Một khoảng không gian trống trải tối om, không nhà cửa, không đường phố, không một bóng người. Thế giới dường như đã mất hết, chẳng còn bất cứ thứ gì ngoài cậu.

Ngọc Lâm!

Có tiếng ai đó đang gọi. Ai đang gọi? Giọng nghe thật xa xăm.

Ngọc Lâm!

Cậu lần lần nhận ra đó là giọng của Gia Thành. Thật may mắn! Không phải chỉ có mình cậu ở đây.

Anh...anh ở đâu vậy?

Ngọc Lâm!

Cậu bắt đầu đi một cách vô thức về phía trước, nơi phát ra tiếng gọi.

Anh...anh ở đâu?

Cậu nhìn thấy một bóng người đang đứng quay lưng về phía cậu ở đằng trước. Cậu tiến tới gần hơn nữa.

Anh....

Người đó quay mặt lại và mỉm cười. Cậu bàng hoàng nhận ra đó là chính bản thân mình. Cậu đang nhìn thấy một chiếc gương. Không! Không phải là gương, vì nó đang mỉm cười, và...mái tóc dài này, có phải đây là cậu trước khi gặp anh không? Coi nào, tất cả đều đảo lộn hết. Con gái...đây là một cô gái. Cô ấy rất giống cậu. Tại sao?

Ngọc Lâm....

Là giọng nói đó, tha thiết dịu dàng nhưng cứ như vọng từ một nơi rất xa, rất xa. Cô gái chạm tay vào mặt cậu, bàn tay nhỏ nhắn thật đẹp. Lạnh quá! Cậu giật mình lùi ra sau, không có hơi ấm.

Cô là ai?

Mỉm cười. Tất cả xoay vòng, cậu thấy mình đang bị rơi xuống vực thẳm không đáy.

Giật mình tỉnh giấc. Tất cả chỉ là một giấc mơ. Cậu đưa tay chạm lên chỗ mà lúc này cô gái đó đã chạm vào, lạnh ngắt. Cứ như đây không phải là mơ vậy. Tại sao? Tại sao cậu lại mơ thấy chính bản thân mình? Mồ hôi rịn xuống chiếc chăn. Cậu đang cảm thấy lo sợ. Nhưng cái gì?

- Cậu mơ thấy ác mộng sao?

Anh kéo cậu nắm xuống.

- Tệ lắm phải à? Có liên quan tới hấn không?

Cậu nhìn anh. Anh rất lo lắng cho cậu. Anh cũng đã thức giấc cùng lúc với khi cậu bật dậy.

- Ủ...

Cậu không muốn bảo với anh là cậu bị chính bản thân mình hù dọa.

- Ngủ đi...rồi chúng ta sẽ tìm ra hấn và giết hấn trả thù cho Gia Thành.

Anh ôm cậu vào lòng. Anh muốn dùng hơi ấm của mình để trấn an cậu. Nhưng có cái gì đó không ổn, cậu biết là như thế, chỉ là không biết chính xác nó là cái gì thôi. Mà cái đó bây giờ cũng không đủ sức làm cậu phải bận tâm bằng việc anh bắt đầu hôn lên môi cậu...

- Tôi đã bảo là hãy để cậu ấy yên. Chưa có ai nói là đồng ý đi theo mấy người hết, đúng không?

Cậu khẽ động đậy mi mắt. Tiếng quát tháo của anh làm cậu thức giấc. Cậu mệt mỏi ngồi dậy và vớ tay lấy mớ quần áo rơi trên đất mặc vào.

67. Chương 67

- Một lần nữa, chúng tôi không liên quan gì đến các người hết, và càng không biết người được gọi là “Công Chúa” là ai.

Cậu bước xuống cầu thang khi anh kịp kết thúc bằng một câu ngắn gọn như thế. Một tuần trôi qua kể từ hôm đó rồi, vậy mà những người này vẫn chưa chịu bỏ ý định thuyết phục cậu sang Nhật gặp “Công Chúa”.

- Chào buổi sáng, chúc ngài một buổi sáng tốt lành.

Cái thái độ tôn kính của cô gái tự xưng là Ngũ Long Sứ làm cậu thấy ngỡ ngàng. Cậu thật ra rất muốn sang Nhật một chuyến để tìm hiểu về thân phận thật sự của mình, nhưng linh cảm cái gì đó không tốt đã ngăn cậu lại. Cậu không muốn mọi người vì cậu mà mạo hiểm. Nếu cậu đi, chắc hẳn anh và Quất Chi cũng theo, có một người chết rồi, cậu rất sợ phải thấy thêm người nằm xuống, mà người đó lại rất có thể là anh.

- Ngày nào cũng bị đuổi như đuổi tà, nếu tôi là mấy người, tôi sẽ dẹp cái ý định điên khùng này. - Quốc Chi với tay lấy tờ báo trên bàn.

Cậu ngồi xuống ghế :

- Về đi! Tôi sẽ không đi đâu.

- Chẳng lẽ ngài không muốn biết thân phận thật sự của mình sao?

Cậu nói của Ngũ long sứ vô tình làm tim cậu thất lại. Cậu chậm rãi lắc đầu :

- Không....

Nhưng quả thật rất khó nhọc để nói chữ “Không”.

- Vậy....còn thân duy nhất của ngài thì sao?

Anh nhíu mày :

- Người thân duy nhất? Cậu ấy còn à?

- Vâng. Công Chúa...chính là người em duy nhất của ngài.

Anh tỏ ra khẩn trương :

- Thế thì phải bay sang đó thôi. Chúng ta....

- Không! Không đi đâu hết! Tôi không muốn đi đâu hết!

Cậu đứng dậy bỏ về phòng. Sau khi nghe tiếng đóng cửa vang lên một cách thô bạo, anh nhún vai :

- Cậu ấy làm sao thế nhỉ?

Quốc Chi tiếp tục vui mặt vào tờ báo. Ngũ Long Sứ khẽ buông một tiếng thở dài....

68. Chương 68

Nhật Bản, Mùa Thu, năm...

Gió Thu bắt đầu chiếm trọn cả không gian khi bầu trời về chiều, hơi se lạnh một chút nhưng không làm cho người ta cảm thấy khó chịu. Chỉ vài tuần nữa thôi, Thu sẽ qua và Đông lại tới, đánh dấu sự kết thúc của một năm ngắn ngủi.

Lá vàng theo gió nhảy điệu vũ duyên dáng giữa không trung, rồi lại bất ngờ rơi vèo xuống đất thay cho lời chào hạ màn. Tiếng lá xào xạc sau mỗi đợt chiếc chổi gió quét qua. Bầu trời màu lá phong, xa xa phía

cuối chân trời, lặn sau những cụm mây dày đặc là một màu đỏ của mặt trời, một thứ mà người ta gọi là dư âm của ánh sáng ban ngày.

- Bác sĩ bảo là sau kì này, em sẽ không còn khả năng mang thai nữa. Em xin lỗi...nếu như em cẩn thận hơn một chút thì đứa bé đã không mất. Nếu như...

Người chồng dịu dàng vỗ về vợ :

- Không sao! Anh không trách em. Có con hay không, chuyện đó không quan trọng với anh. Nếu em ở bên anh như thế này trọn đời, như vậy đã đủ.

Người vợ trẻ nép sát vào ngực chồng, vì lạnh hay vì xúc động, chỉ có cơn gió Thu vừa mới thoáng qua mới biết.

- Anh à, anh có nghe thấy gì không?

- Huh?!? Gì cơ?

Cả hai cùng nhau im lặng, và dần dần, họ tìm ra một đứa bé đang nằm sau bụi cây, đôi bàn tay nhỏ nhắn vung vẩy một cách vô thức, ngơ ngác nhìn hai người xa lạ bằng đôi mắt tròn xoe, và bật khóc.

- Một đứa trẻ sơ sinh! Ah, Ba Mẹ nó đâu rồi nhỉ?

Người chồng đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm hai đấng sinh thành của đứa trẻ. Chung quanh bốn bề im lặng, chẳng có một ai.

- Tội nghiệp...chắc nó bị bỏ rơi. - Người vợ thờ dãi - Phải rồi! Anh à, chúng ta nuôi nó nhé!

- Hơ...nuôi...nuôi nó?

- Ủ, cứ xem như em chưa hề để mất đứa con trong bụng của chúng ta. Nó chính là con chúng ta. Nuôi nó nhé!

Sau một hồi đắn đo, người chồng gật đầu :

- Thôi được...

- Hay quá! Anh đặt tên cho nó đi! Con gái đó! Ôi...con bé xinh quá! Nếu sau này mà lớn lên, thế nào nó cũng làm cho nhiều chàng chết vì nó.

Người chồng đặt tay lên mặt đứa bé và mỉm cười :

- Ủ...dễ thương lắm...nhưng anh hy vọng nó sẽ ngoan ngoãn hiền lành như em. Gọi nó là Naomi nhé!

- Naomi? Vâng...cái tên rất hay!

69. Chương 69

16 năm sau, mùa Thu năm....

- Chúc mừng sinh nhật Naomi!

Naomi mỉm cười, vui vẻ nhận gói quà nhỏ xinh xắn từ bạn.

- Cảm ơn nhiều!

- Naomi! Em lên phòng giáo viên gặp thầy một chút.

Phòng giáo viên...

- Sao ạ? Em phải nghỉ học?

- Uh. - Thầy Tachi thờ dài thông cảm - Mặc dù em là một học sinh ngoan ngoãn hiền lành, nhưng tiền học phí...thầy xin lỗi!

16 tuổi, rời trường vì gia đình không đủ tiền đóng học phí, Naomi lui thủi quay về nhà. Mẹ đang mắc bệnh nặng, Bố bắt đầu quen với việc uống rượu, Tất cả đều chấm hết.

- Con về rồi...Ba ơi...Mẹ....

Im lặng. Hai người đang ngồi đó im lặng. Bầu không khí trở nên căng thẳng một cách lạ thường. Từ hai năm gần đây, kể từ lúc mẹ bệnh, gia đình đã trở nên tan tác. Ba vì chạy thiên thuốc nên không còn tiền nữa, vậy mà bệnh của mẹ ngày càng nặng thêm.

- Mẹ....

- Tôi đi ra ngoài!

- Cô muốn đi đâu?

- Đâu cũng được! Miễn tôi không nhìn thấy ông, vậy là đủ!

Cánh cửa đóng sập lại.

Im lặng....

Không còn gì trong gia đình nữa.

Không ai nhớ hôm nay là sinh nhật Naomi, cả Ba lẫn Mẹ.

Naomi cảm thấy cô đơn.

Làm sao để gia đình trở lại như trước kia đây?

Đêm...

Bình yên trôi qua trong ngôi gia lạnh ngắt.

Tối tăm không một ánh đèn.

Đêm...

Đúng nghĩa của bóng tối...

- Naomi!

- Vâng!

- Con còn đó chứ?

- Vâng!

Ba cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

- Đến đây! Ba thấy lạnh quá con à.

- Vâng!

Naomi tiến tới gần bóng đen đang thu mình trong một góc tường.

- Mẹ con...bà ấy giận Ba rồi.

Ba đang khóc. Bóng đêm đã che đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt già nua tiêu tụy.

- Ba không muốn chúng ta phải sống như thế này, con hiểu không?

- Vâng!

- Và không muốn con phải vì Ba Mẹ mà không được đến trường nữa.

Không...Naomi không giận Ba chuyện này. Naomi hiểu hoàn cảnh gia đình.

- Con là một đứa con gái rất ngoan, và xinh đẹp nữa.

Ba cũng là một người cha rất tốt.

- Con có yêu Ba không Naomi?

- Có ạ.

70. Chương 70

- Tốt...chỉ có con là còn ở bên Ba vào lúc này. Chỉ có con...

Naomi cảm thấy đau khi bất ngờ bị đè xuống sàn nhà. Lạnh...Mùa Thu trời rất lạnh về đêm. Ba đặt tay lên mặt Naomi :

- Con xinh đẹp như thế này...con đã lớn như thế này rồi...Ba cô đơn lắm, con có chịu an ủi Ba đêm nay không?

- Ba???

Và mùi rượu xộc vào mũi.

Nồng nặc đến nghẹt thở...

Đôi môi thô bạo đang cọ sát vào cổ Naomi. Mấy sợi râu cứng cứng cọ sát vào da.

Khó chịu quá...

- Ba....Ba đang làm gì vậy? Đừng....

- Coi nào con yêu, Ba nuôi con tới chừng này rồi, cũng nên để Ba hưởng thụ một chút chứ!

Không phải...

Người này không phải là Ba.

Ba là người tốt nhất trên đời.

Không phải....

- Đừng....con xin Ba....Đừng làm như vậy....

Chống cự bằng đôi tay yếu đuối.

Vô vọng với một đứa con gái 16 tuổi.

- Đừng...con van Ba...tĩnh lại đi Ba...con là con gái của Ba. Con là Naomi đây mà. Chúng ta không thể nào làm chuyện này được...

- Con không phải là con ruột của Ba. Con chỉ là một đứa trẻ mà Ba nhặt được cách đây nhiều năm thôi.

“RET!”- Mảnh áo bị xé toạt.

- Không...không đúng! Con là con của Ba mà...không đúng...

- Đúng như thế! Con xinh quá! Làm cách nào mà ta cò thể cưỡng lại một đứa con gái xinh như thế này nhỉ?

- Không...đừng....

Tiếp tục vùi mặt vào ngực Naomi.

Cơ thể đang nóng lên.

Tiếng khóc.

Chống cự.

Cuồng nhiệt như một con thú hoang chẳng muốn buông tha miếng mồi ngon béo bở.

Không.....

Không phải như vậy....

71. Chương 71

“XOẢNG” - Tiếng thủy tinh vỡ.

- Mẹ....Mẹ...cứu con...Mẹ...

May quá! Mẹ đã về kịp lúc. Mẹ sẽ ngăn Ba làm chuyện điên rồ này, Mẹ sẽ nói cho Naomi biết là Ba đang say quá mức, Ba không biết mình đang làm gì và nói những gì.

- Mẹ...

Ba đã buông tha Naomi ngay khi trông thấy Mẹ. Mẹ đứng lặng người ngay cửa ra vào, mái tóc rồi bù như thể từ chui từ nhà kho sau đợt dọn dẹp. Mẹ im lặng.

- Mẹ...Ba...

“BỐP!”

Bông và đau rát, mẹ vừa đánh Naomi. Mẹ chưa bao giờ đánh Naomi cả.

- Mày...mày...tại sao mày dám làm như thế?

Không có! Naomi không có làm như thế. Phải nói cho Mẹ hiểu.

- Con không....

- Nếu sớm biết mày như thế này thì Mùa Thu năm đó, tao đã bỏ mặc mày chết lạnh ngoài đường rồi. Hừ, vậy mà tao còn nghĩ tới hôm nay là sinh nhật mày. Tao cố gắng đi tìm chậu hoa Bách Hợp mà mày thích. Tao lầm mày rồi...

Những mảnh vỡ nằm rải rác trên mặt đất, bên cạnh mấy bông hoa Bách Hợp bị cát vùi lấp. Mùa Thu năm đó...bỏ mặc...Naomi không phải là con ruột của hai người...Ba không nói dối.

- Ahhhh.....

Máu nhỏ xuống mặt đất, thấm vào mấy cánh hoa trắng tinh như ánh sáng mặt trăng.

- Mẹ....

Mẹ là một người rất đáng sợ vào lúc này. Naomi chỉ còn thấy sợ hờn ghen và căm tức trong mắt Mẹ. Rất đáng sợ...không còn là Mẹ nữa...

- Tao phải giết mày!

Mảnh vỡ đang cứa rách tay Mẹ, và nó cũng vừa làm rách một chỗ trên cánh tay Naomi.

Không có tình yêu trong ngôi nhà này.

Không có Ba và Mẹ trong ngôi nhà này.

Mà chỉ là hai con mảnh thú.

Hoang dại...

Tàn ác....

- Mẹ cảm hận con đến như vậy à?

Không có câu trả lời, nhưng nhìn người đàn bà đang đứng trước mặt mình, Naomi thừa biết câu trả lời.

- Con không tin...tại sao lại có thể như thế này? Không phải...tất cả chỉ là mơ thôi phải không? Chỉ là một cơn ác mộng! Sáng mai khi thức dậy, chúng ta sẽ nhận ra nó chỉ là mơ thôi...Tối tệ...giấc mơ tồi tệ...

- Mày chết đi!

Nó đang nhắm vào lồng ngực trống trải của Naomi. Ngay lúc đó, Naomi chợt nhận ra rằng trên thế gian này không tồn tại thứ gọi là yêu thương nhau giữa những người được gọi là gia đình. Chưa bao giờ có thứ gì hoàn hảo hết.

Vì Mẹ đang muốn giết Naomi....

Không nên tin tưởng vào thứ mà mình cho là hạnh phúc.

Không nên hy vọng vào thứ tương lai xa vời được vẽ một cách ngoặc ngoặc trong trí tưởng tượng.

Và chấm hết...

- Aahhhh....

Mọi cái đều chấm hết.

- Cái...cái gì vậy? Asuka! Em không sao chứ?

Không có cái gì là thật.

Chỉ toàn điều giả dối.

72. Chương 72

- Cứu em với...em không thể thở được...

Một sức mạnh vô hình đánh bóp nghẹt cái cổ đau bệnh kia giữa không trung.

Một ánh mắt vô hồn.

- Con nhỏ này! Mày làm gì bà ấy? Buông bà ấy ra mau!

Một cái liếc mắt.

- Ối....

Người đàn ông đang la lối như một tên điên văng mạnh vào tường, cứ như ai đó vừa đập vào bụng ông ta một cách bất thần, làm cho ông ta không kịp đề phòng.

- Cứu em...mình ơi....

Hai người này....tất cả đều phải chết!

- Naomi...thả Mẹ con ra đi mà. Naomi...con là một đứa con gái rất ngoan ngoãn đáng yêu. Thả Mẹ con ra đi....

Họ không phải những người đã sinh ra Naomi! Naomi không tin họ nữa.

Kiệt sức, máu chảy ra từ cánh tay khiến Naomi không còn nhìn thấy mọi thứ một cách rõ ràng nữa, và rồi ngã xuống...

- Em không sao chứ?

- Không...nó là Quỷ! Anh thấy rồi đó! Nó là Quỷ!

- Ủ, anh thấy! Chúng ta làm gì với nó đây?

- Giết nó đi! Rồi mang nó chôn ở khu đất trống trên đồi. Nếu chúng ta không giết nó thì sớm muộn gì nó cũng giết chúng ta.

Họ không phải là Ba Mẹ Naomi...

Không phải....

Chính họ mới là Quỷ Dữ...

Những con Quỷ thèm khát được giết người.

Chính họ....

Cứu Naomi....

Có ai đó cứu Naomi lúc này không?

Xin làm ơn...

Tối quá...

Lạnh quá...

Đau quá...

Đau ở lồng ngực.

Ước gì có thể chết đi bây giờ nhỉ?

Chỉ còn lại một khoảng tối vô vọng.

Vực thẳm đang nhấn chìm tâm hồn bé nhỏ.

Cuốn trôi...cuốn trôi...

Chìm vào vô thức....

73. Chương 73

Chỉ những ai từng sống trong Địa Ngục mới biết nó tăm tối và đáng kinh tởm tới mức nào. Có ai đó từng bảo rằng rất thông cảm và thương xót cho những người đã và đang rơi vào vùng đất không có sự sống và mầm mống hy vọng ấy. Ai nhỉ? Không biết. Nhưng họ là những người giả tạo. Họ vờ làm ra vẻ thân thiện, mỉm cười như một Thiên Thần và chìa bàn tay mình ra cứu vớt những linh hồn tội nghiệp, nhưng thật chất, họ đang cố ý đẩy những con người đáng thương kia xuống sâu hơn, nôi tận cùng của hố sâu tuyệt vọng. Nơi đó là đâu? Cũng không ai biết. Vì những người bị đẩy vào đó không bao giờ quay lại nữa. Họ chết rồi? Không biết....

Mưa rơi vội vã thấm ướt mặt đường. Đêm dài lặng lẽ trôi qua một cái nặng nhọc. Lúc muốn thời gian trôi đi thật nhanh thì lại cảm thấy nó lê từng bước chân chậm rãi, một cách cố ý, nó khơi dậy sự cô đơn và trống trải trong lòng người ta. Và khi muốn níu giữ lại, thời gian ngay tức thì chạy vụt đi. Đáng ghét...không có thứ gì là theo ý muốn của con người hết. Hoặc là vì con người quá tham lam, nên chưa bao giờ coi mọi thứ mình đang có là quá đủ.

Hãy về với đất lạnh, về với nơi mình đã từng được sinh ra. Con người ta có ai mà không chết? Khác biệt ở chỗ, họ nghĩ mình chưa thể chết được, còn rất nhiều, rất nhiều thứ mà họ chưa làm xong. Tới khi nào thì họ mới nhận ra như vậy là quá đủ và vui vẻ nằm xuống, chấp nhận chìm vào một giấc ngủ dài đây? Chắc là phải lâu, lâu lắm....

Ngủ đi...hãy ngủ một giấc ngủ thật bình yên, Naomi. Tất cả chỉ là một cơn ác mộng. Khi thức dậy rồi, Naomi sẽ không còn nhớ gì hết, cũng không mang tên Naomi nữa. Naomi sẽ nằm trong vòng tay người khác, lại là một đứa trẻ bé bỏng. Hy vọng sẽ có được tình yêu thương thật sự từ gia đình ở kiếp sau. Mong ước giấc mơ kinh hoàng này sẽ không xảy đến thêm một lần nào nữa. Cầu chúa che chở cho con chim non bé nhỏ đang lạc lõng giữa bầu trời đêm. Hãy nghĩ rằng nó vô tội.

Ánh mặt trời sẽ mở ra một lần nữa.

Thêm một lần.

Bình yên và ấm áp hơn.

Sẽ như thế.

Nếu là kiếp sau.

- Công chúa....

Không...đúng là ánh sáng dịu dàng kia đang rơi vào mắt mình, nhưng không phải là ở kiếp sau. Chưa chết! Naomi vẫn chưa chết. Đang mừng hay đáng buồn nhỉ?

- Người cảm thấy thế nào?

Cổ họng khô khốc không thốt nên lời. Toàn thân dường như không còn chút sức lực nào.

- Công chúa....

Cô gái này là ai? Cô ấy xuất hiện trước mắt Naomi như một Thiên Thần, dịu dàng và xinh đẹp. Không...không nên nắm lấy tay của Thiên Thần nếu như không muốn bản thân trở nên tội tệ hơn. Quá đủ cho những gì vừa xảy ra với Naomi.

- Cô...là ai?

Cuối cùng cũng nói nên lời. Bắt đầu thấy đau ở cánh tay. Ai đó đã quấn vào đó một dải băng trắng tinh. Ai đó đã cứu Naomi.

- Chào mừng công chúa quay lại với ngôi nhà của mình. Tôi là Ngũ Long Sứ!

Cái gì nữa sẽ đến với Naomi đây? Ngũ Long Sứ? Ngôi nhà....Naomi có nhà sao? Đừng đùa! Naomi làm gì còn có nơi nào gọi là nhà chứ? Có phải cô gái này đang cố tình trêu chọc Naomi không?

- Công chúa vẫn còn yếu lắm, ngủ thêm một chút nữa nha.

Không...cô đang âm mưu phải không? Chờ khi Naomi ngủ, cô sẽ giết Naomi. Naomi không bị mắc lừa nữa đâu. Naomi sẽ....

Một lần nữa nhìn thấy ánh sáng mặt trời, nhưng lần này tốt hơn lần trước nhiều, vì có thể tỉnh táo mà quan sát xem mình đang ở đâu. Căn phòng này rất rộng, cách bài trí cũng đẹp mắt nữa. Nếu so ra thì nhà Naomi cũng còn nhỏ hơn phòng này. Cửa sổ lớn với tấm màn rộng mở để cho nắng có thể đi vào phòng. Hoa được đặt ở nhiều nơi. Rất đẹp...nhưng giả tạo. Đó là những bông hoa Bách Hợp màu trắng tinh. Tự nhiên Naomi cảm thấy ghét sắc trắng của nó, phải có một chút đỏ của máu thì mới đẹp. Máu...hình ảnh mấy bông Bách Hợp nhuốm máu tối hèn đó chợt hiện lên. Đó là máu của Naomi. Tệ hại...

74. Chương 74

- Chào buổi sáng! Hôm nay công chúa cảm thấy khỏe hơn rồi chứ?

Lại là cô gái hôn nọ. Có cảm giác rất lạ. Hình như hôm đó Naomi đã ngủ. Không hiểu tại sao nữa.

- Cô là ai?

Hỏi một lần nữa. Bất chợt nhậ ra câu hỏi của mình thật ngớ ngẩn. Tuy nhiên, cô gái vẫn mỉm cười :

- Tôi là Ngũ Long Sứ.

- Vậy còn tôi? Tôi là ai? - Thêm một câu hỏi ngớ ngẩn nữa. Naomi còn nuôi hy vọng đây là kiếp sau của mình, rằng mình là một người khác chứ không phải là Naomi. Naomi tội nghiệp chắc là đã chết từ lâu rồi.

- Công chúa tên Naomi! - Trả lời rất hồn nhiên. Đáng ghét...tại sao? Tại sao vẫn còn là Naomi?

- Công chúa vẫn còn hoài nghi chuyện gì à? Nhưng công chúa hãy tin tôi. Người đang hết sức an toàn ở ngôi nhà của chính mình.

- Nhà...nhà của tôi?

Cười....cô gái này đang nói đùa thôi. Không...Naomi là Naomi. Naomi còn mang cái tên Naomi mà...làm gì Naomi có nhà chứ?

- Có lẽ hôm nay thần trí công chúa rất tốt. Tôi sẽ cho công chúa biết sự thật vậy.

Màng cửa sổ bị kéo lại, che khuất toàn bộ ánh sáng rực rỡ của ban ngày. Không còn nắng trong phòng nữa, và cô gái cũng trở nên kì lạ hơn, không còn mỉm cười nữa, mà trở nên nghiêm túc một cách lạ thường....

75. Chương 75

Một người từng bị chà đạp đến tận cùng của sự sống và cái chết thì sau khi có được quyền lực trong tay, người đó sẽ làm gì? Câu trả lời rất đơn giản. Đó là trả thù!

Thù hận được sinh ra từ đâu? Tại sao con người ta lại oán hận nhau? Tại sao cùng là một giống loài nhưng cứ luôn mưu toan giết hại lẫn nhau? Hãy hỏi Thượng Đế. À không, Thượng Đế cũng không biết phải trả lời như thế nào đâu. Sao không hỏi con người nhỉ? Họ chính là những người muốn làm điều đó? Vậy sao không đi hỏi họ? Hỏi họ...hỏi những sinh vật lúc nào cũng tự biện bạch ỉn, lúc nào cũng khoác lên người một vẻ ngoài thánh thiện giả tạo.

- Công chúa?

Naomi đang ngồi trên xe quay về “Ngôi nhà cũ”, gọi như thế có đúng không, hay nên gọi là “Địa Ngục”?

- Đến nơi rồi.

Ngũ Long Sứ mỉm cười và mở cửa xe cho Naomi. Naomi lúc này đang đứng trên đỉnh cao của danh vọng và quyền lực. Như tất cả những người khác, nơi đầu tiên Naomi muốn đặt chân đến chính là Địa Ngục.

- Công chúa có thật sự muốn vào không?

Ngôi nhà vẫn tồi tàn và tối tăm như ngày nào, không có gì thay đổi hết. Kì lạ! Mới chỉ rời nơi này có vài tuần mà Naomi tưởng chừng như đã lâu, lâu lắm. Và tất cả trở thành một bóng kí ức đáng sợ ám ảnh trong mỗi giấc mơ mỗi khi đêm về.

- Công chúa?

Naomi bước vào. Ngũ Long Sứ đã cho Naomi biết thân phận thật sự của Naomi. Naomi là Công chúa của Thần Long Đảng. Những người thừa kế Thần Long Đảng đều phải đi qua cửa ải của Địa Ngục trước khi quay về nhà, để chứng tỏ là họ có đủ khả năng dẫn dắt Thần Long Đảng và có được sự kính nể của tất cả mọi người. Đó là lý do Naomi bị bỏ rơi cách đây 16 năm về trước.

- Em có chắc chắn là nó chết rồi không?

- Uh! Em nghe nói người ta tìm thấy xác một nữ sinh trung học ở bờ sông. Chúng ta đã ném nó xuống đó mà.

- Chuyện này tuyệt đối không nên cho ai biết hết! Nếu không thì cả hai chúng ta...

- ...Sẽ phải chết! - Ngũ Long Sứ tiếp lời người chồng.

Chỉ có mỗi mình Naomi và Ngũ Long Sứ vào thôi. Ngũ Long Sứ bảo là không cần nhiều người để giải quyết hai con người già nua tội lỗi này.

- Ai đó? Người....người chưa chết à? Người là ma hay là người?

Những câu hỏi đầu tiên mà Naomi nhận được từ người đàn ông mà Naomi đã gọi là Cha trong suốt 16 năm trời. Nghe thật mỉa mai.

76. Chương 76

- Cô ấy chưa chết! Chính tôi đã dùng xác một người khác thay vào đó.

Về mặt này...lo sợ? Hoang mang? Hay thất vọng?

- Thì ra là vậy. Mày đã không bỏ trốn sau khi thoát chết một lần, đừng có trách tao.

Súng...bây giờ họ còn dùng cả súng cơ đấy. Họ tiến bộ hơn kì trước nhiều, nhưng như vậy cũng chứng tỏ họ không muốn cùng đứng chung bầu trời này với Naomi nữa.

- Công chúa? - Ngũ Long Sứ thì thầm vào tai Naomi. Naomi quay mặt đi. Đôi mắt khẽ nhắm lại và bảo :

- Giết họ đi!

Có hai phát súng vang lên, sau đó thì tất cả lại chìm vào im lặng. Ngũ Long Sứ quay sang Naomi :

- Gây ra tiếng động rồi, xin lỗi công chúa. Tôi đã ra tay quá chậm, để cho ông ấy kịp bắn hai phát súng.

Naomi nhìn hai cái xác nằm bất động trên đất với viên đạn ghim ngay giữa trán, mắt họ vẫn còn mở to kinh hoàng. Tốc độ bắn của Ngũ Long Sứ đúng là không chê vào đâu được. Naomi có thể thấy được ở Ngũ Long Sứ sự thần nhiên sau khi giết người. Naomi bây giờ cũng vậy. Không chút cảm giác gì sau khi lấy đi mạng sống của người khác, trông giống Ác Quỷ vậy.

Phải rồi...Những Ác Quỷ....

Lạnh lùng và vô cảm.

Đáng thương hay đáng khinh ghét?

- Công chúa?

Những thứ vừa rơi xuống là gì? Nước mắt à? Cảm giác nóng lúc mới bắt đầu, và sau khi lăn xuống má, chúng trở nên lạnh tanh.

Ngũ Long sứ nhẹ nhàng rút chiếc khăn ra lau chúng. Naomi đang khóc. Tại sao?

- Công chúa...chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây thôi, cảnh sát sẽ đến nhanh thôi.

Tiếp tục rơi, những giọt nước vô thức.

Ngũ Long Sứ để mặt Naomi vùi vào vai mình. Tại sao? Không...không phải như thế! Naomi không thể là đang khóc được. Sao Naomi có thể khóc vì họ chứ?

- Có những chuyện dù bản thân không muốn, nhưng chúng ta buộc phải làm. Sau này sẽ còn có nhiều chuyện còn hơn thế này nữa xảy đến, lúc đó công chúa không còn nước mắt để khóc đâu. Cho nên bây giờ, hãy cứ khóc nhiều như công chúa muốn.

Tại sao? Không ngớt hỏi tại sao. Khóc...

Những bông hoa Bách Hợp tiếp tục nhuộm máu. Nhưng lần này không phải là máu của Naomi, mà là của hai người đang nằm dưới đất.

Rồi chuyện ấy cũng trôi đi theo thời gian. Chỉ một tuần sau đó, khi nghĩ lại, Naomi cảm thấy mình thật ngốc nghếch khi rơi nước mắt vì những người đó.

- Công chúa! Hôm nay người cảm thấy như thế nào?

Chỉ có Ngũ Long Sứ là luôn luôn ở bên cạnh Naomi. Liệu sau này Ngũ Long Sứ có như họ? Có trở mặt và muốn giết Naomi không?

- Người có muốn rời xa ta không? Ta là một con người rất tàn ác. Ta giết cả những người nuôi dưỡng mình trong một thời gian dài. Ta có xứng đáng với danh xưng công chúa hay không?

Naomi cảm thấy bản thân mình cũng nhợt nhạt như hai người đó vậy. Thắt ghém ghieéc.

- Công chúa đang lo lắng chuyện đó à? Công chúa à, tôi xin thề, thế gian này dù có biến đổi trác trở như thế nào đi chăng nữa thì tôi vẫn sẽ luôn bên cạnh công chúa. Hãy tin tôi.

Thật không? Cô ấy không nói dối đấy chứ? Có thật là sẽ không thay đổi?

Ngũ Long Sứ cúi đầu tôn kính trước Naomi :

77. Chương 77

- Sẽ chỉ có mình công chúa là chủ nhân duy nhất của tôi mà thôi.

Hãy mở rộng cõi lòng và một lần nữa tin tưởng. Naomi mỉm cười :

- Cám ơn đã dành cho ta lòng trung thành của người. Ta tin người! Hãy để ta gọi người là Yuri nhé! Ta sẽ tin vào người như đóa hoa Bách Hợp đã nhuộm đỏ.

Ngũ Long Sứ cười rạng rỡ :

- Bất cứ tên gì công chúa gọi.

Thời gian sau đó, năng lực Naomu mạnh dần lên và có thể nhìn thấy tương lai, Naomi đã nhờ Ngũ Long Sứ Yuri đi tìm người anh song sinh của mình đang lưu lạc ở Trung Quốc.

- Ta chỉ tin vào mỗi Yuri và anh ấy thôi. Ta đã nhìn thấy anh ấy. Anh ấy đang ở HongKong. Hãy đến và bảo vệ anh ấy. Ta không muốn anh ấy giống như ta, rơi vào hố sâu thăm thẳm. Hãy mang anh ấy về đây bên ta, có được không?

Yuri nhận lệnh sang Trung Quốc, đúng thời điểm Tô Ngọc Lâm, Hoàng Long các các bạn tiến vào sào huyệt của Thanh Long Đảng. Vì lý do đây là sắp xếp từ trước của tổ chức nên Yuri không tiện xen vào, chỉ có thể âm thầm đứng ngoài quan sát và sẵn sàng ra tay khi Tô Ngọc Lâm gặp nguy hiểm...

78. Chương 78

Những người được định sẽ thừa kế tổ chức Thần Long Đảng, ngay khi sinh ra phải ném trả những thăng trầm của cuộc sống. Họ phải rơi xuống nơi tận cùng của địa ngục, và sau khi bản thân không còn niềm tin vào cuộc sống, vào con người nữa, họ được đón trở về tổ chức. Một dạng thử thách dành cho những người thừa kế. Nếu họ chết thì sao? Chuyện bình thường trong cuộc chơi tàn khốc này. Một người xấu số khác sẽ lập

tức thay chỗ họ. Người thừa kế phải chứng tỏ mình có đủ phẩm chất lãnh đạo tất cả mọi người, nếu không sẽ khiến cho người khác không tuân phục, từ đó sẽ trở thành bất đồng và gây chia rẽ trong nội bộ.

Hai đứa trẻ ngay từ khi được sinh ra đã bị vứt bỏ, và phải vượt qua những gian truân trong cuộc sống. Mỗi người một cảnh, điều chắc chắn là, không ai trong họ có một cuộc sống yên-bình-đúng-ngheĩ.

“Ngọc Lâm...”

Cậu khẽ rùng mình khi nhìn thấy chính bản thân mình trước kia gọi tên cậu một cách dịu dàng, và mỉm cười. Không...người đó không phải cậu. Đó là một cô gái. Ánh mắt đượm buồn gợn lên một tia hy vọng mỏng manh. Cô ấy đang mong chờ cậu. Nhưng để làm gì?

- Cậu không khỏe à?

Anh đang ngồi cạnh bên cậu.

- Không phải lần đầu cậu đi máy bay chứ? Cậu thấy choáng không? Ngủ một chút nhé!

- Không sao...

Cậu đưa tay vuốt ngược mái tóc rũ xuống trán. Cậu lại quên cắt tóc nữa rồi. Chúng đang dài ra. Khỉ thật! Chưa bao giờ tóc lại làm cậu cảm thấy khó chịu như vậy. Cậu ước mình có bất cứ con dao nào ở đây để cắt phứt nó đi. Tóc dài làm cậu nhớ tới hình ảnh của mình lúc xưa, và mỗi khi cố gắng chớp mắt một chút, cậu lại bị ám ảnh bởi người con gái đó.

Cậu nhìn sang anh. Quất Chi ngồi ghé bên kia. Cô ấy đang vùi mặt vào cuốn sách hướng dẫn du lịch trên nước Nhật. Anh đang còn bận loay hoay nghiên cứu mở thủ tục để cả bọn có thể qua phi trường Tokyo dễ dàng. Cậu vốn đã không muốn hai người ọ dính vào chuyện này, nhưng kết quả không như mong muốn của cậu. Hai người họ, một là bạn, một là người cậu yêu. Họ chưa bao giờ để cậu làm gì một mình hết. Cậu tự hỏi, nếu thế giới này mà không có họ thì cậu sẽ cô đơn biết chừng nào. Cậu mỉm cười vì cảm thấy mình là một người may mắn. Cậu đã có tất cả những gì mà người ta vẫn hằng ao ước : một người bạn và một người yêu.

- Xin quý hành khách lưu ý! Máy bay sẽ đáp xuống sau 3 phút nữa. Xin hãy thắt chặt dây an toàn.

Anh xếp nhanh toàn bộ mở giấy hỗn độn vào túi nhỏ. Quất Chi ngáp dài một hơi, rồi quay sang hỏi Hoàng Long :

- Ngũ Long Sứ có nói là sẽ đón chúng ta đúng không?

Anh gật đầu :

- Uh!

Khi cậu quyết định sẽ sang Nhật một chuyến, Ngũ Long Sứ rất vui mừng. Cô ấy bay về Nhật báo tin trước, và hẹn sẽ đón cả bọn ở phi trường.

“Cám ơn ngài đã đồng ý lời thỉnh cầu của tôi. Cuối cùng tôi cũng đã có thể quay về báo tin mừng với công chúa.”

“Nói cho tôi biết...công chúa là người như thế nào?”

“Ngài phải biết việc đó hơn tôi chứ! Ngài và công chúa đều đã đạt tiêu chuẩn để trở thành người thừa kế, những gì ngài ném trải, công chúa cũng đều đi qua. Những gì người đang suy nghĩ, công chúa cũng đã từng nghĩ qua.”

“Công chúa...ý tôi là người con gái đó...đã phải chịu đựng những gì?”

“Cũng giống như ngài vậy. Công chúa là một người rất đáng thương. Cô ấy không hạnh phúc như ngài. Không ai ở bên cạnh cô ấy cả.”

Cậu bất chợt nhớ đến nụ cười gượng gạo của Ngũ Long Sứ. Cô ấy nói đúng, cậu thật hạnh phúc.

79. Chương 79

“Don’t give your hand to any people when they’re in the dark of the Hell and you’re in the Heaven, because the light from you can push them far and far away...never they can see the Sun and smell the Moon...never....now and forever....never...”

Cậu nhắm mắt lại. Cậu không còn thời gian để ngủ thêm chút nào nữa. Tuy nhiên, những lời cuối cùng Ngũ Long Sứ nói làm cậu phải suy nghĩ. Có cái gì đó lôi cuốn cậu vào vụ này. Cậu không tin ánh sáng sẽ làm cho những người trong bóng tối thêm căm ghét cậu. Cậu muốn thử. Cậu muốn đưa đôi tay của mình ra. Cậu không sợ. Cậu đã có thể kéo anh và Quốc Chi từ chỗ tối ra ngoài ánh sáng thì cũng có thể giúp cho em gái cậu, người được gọi là công chúa lấy lại niềm tin. Cậu tin là mình có thể làm được.

- Còn 7 giây nữa chúng ta hạ cánh! Bắt đầu đếm ngược....7-6-5-4-3-2-1...

Đó là một buổi chiều Thứ Sáu ngày 13 tháng 7 năm 2003. Sau đó nữa, những chuyện của tương lai đang chào đón họ ở phía trước, không một ai có thể biết gì sẽ xảy ra sắp tới, trừ một người. Trong căn phòng rộng còn đọng đầy nắng, một người con gái khẽ cúi mặt và mỉm cười :

- Anh ấy đã ở đây. Chào mừng anh trở lại trụ sở chính của Thần Long Đảng, Tô Ngọc Lâm!

Và nhìn lên bầu trời xanh trong veo không một gợn mây. Hôm nay trời đẹp một cách lạ thường, không khí trở nên dịu dàng, không se lạnh như mọi khi...

80. Chương 80

- Nhìn thấy cô ấy chưa? - Quát Chi ngáp dài sau khi hỏi câu ấy. Trông cô ấy có vẻ mệt.

- Chưa! Đông người như vậy làm sao dễ dàng tìm thấy một người được. Ah, sao cô không tìm phụ tôi nhỉ?

Quát Chi mỉm cười :

- Ai lại bắt một cô gái làm việc nặng nhọc này kia chứ?

Hoàng Long nhíu mày với 3 chữ việc-nặng-nhọc. Tuy nhiên cũng qua vụ này. Nói sao thì Quốc Chi cũng đã bỏ công đi tới đây, với lý do du lịch cho vui, nhưng dám chắc không hẳn là như thế. Hay là cô ấy còn có mưu đồ gì nhỉ?

- Cậu đi đâu vậy?

Ngọc Lâm quay lại :

- Sang kia mua ít nước uống.

- Quay lại nhanh nhé!

- Uh! - Cậu nhoẻn miệng cười. Cậu quay đi, để lại đằng sau là lời trêu chọc của Quốc Chi.

- “Quay lại nhanh nhé! Không tôi sẽ nhớ cậu lắm đấy, Tô Ngọc Lâm!” Anh đang dặn dò một đứa con nít à?

- Kệ tôi!

Những thứ cậu đang có trong tay bây giờ là hạnh phúc. Cậu ngược mắt lên bầu trời trong xanh đầy nắng. Đã lâu lắm rồi, cậu mới cảm thấy dễ chịu như vậy. Cuộc sống bây giờ thật ngọt ngào, và cậu mong mỗi nó sẽ cứ như thế cho tới lúc cậu gặp lại cô em gái duy nhất của mình, người được gọi là công chúa. Cậu đã suy nghĩ rất kĩ. Nếu công chúa muốn cậu thừa kế Thần Long Đảng, cậu sẽ ngay lập tức từ chối. Cậu chỉ muốn có thể cùng anh sống hết quãng đời còn lại trong yên bình. Hai người không thể có con với nhau theo cách

thông thường, nhưng có thể tới cô nhi viện xin vài đứa trẻ về nuôi. Cậu định sẽ là một trai một gái. Rồi chúng sẽ lớn lên, sẽ kết hôn và sinh con, cậu và anh bỗng chốc trở nên già nua với lũ cháu. Một cuộc sống bình thường đầy mơ ước.

- Đứng yên!

Cảm giác lạnh lạnh bất chợt điểm lên sau gáy cậu. Chính xác là có ai đó đang đe dọa cậu bằng một khẩu súng.

- Cậu là Tô Ngọc Lâm?

Dù muốn hay không thì chuyện này cũng không đơn giản là hỏi tên nhau tí nào.

- Ông là ai?

- Trả lời nhanh lên! Cậu là Tô Ngọc Lâm?

Cậu cho tay vào túi áo khoác, vẫn còn hai con dao mổ ở đó. Nhưng chống cự giữa chốn đông người như thế này sẽ càng làm hại những người vô tội.

- Chính là tôi.

- Hay lắm! Đi theo tôi! Liệu mà im cái mồm lại nếu cậu không muốn ăn đạn vào đầu. Đi về phía trước! Nhanh lên!

Cái thứ vũ khí lạnh lẽo ấy đã di chuyển xuống hông cậu. Giá như Hoàng Long và Quốc Chi có mặt ở đây lúc này. Nhưng hắn là ai? Sao lại muốn bắt cậu?

Cơ hội đã đến, hai người đang ở bãi đậu xe không người. Đây chính là lúc cậu hành động. Cậu đột ngột xoay người vật ngã gã đàn ông sau lưng mình. Cậu cho tay vào túi áo khoác, một lần nữa chạm vào mấy con dao mổ. Nhưng rồi cậu lại lặng người.

- Anh...Anh....

- Đứng yên!

Hắn đã chộp được khẩu súng.

- Cậu định giở trò gì hả? Đừng yên đó!

“Pang!”- Có tiếng súng, đi theo sau đó là một lần đạn ở giữa cả hai. Ngũ Long sứt đầu một đám người tiến tới gần :

81. Chương 81

- Người chán sống đến độ dám uy hiếp Long Đế à?

- Ngũ Long Sứ...dừng lại! Nếu cô còn bước tới gần, tôi sẽ bắn thẳng nhóc này.

Cậu cảm thấy mình bị xúc phạm. Thằng nhóc? Cậu đâu có nhỏ như vậy. Nhưng mà...

- Đừng thách tôi! Tôi sẽ bắn nó thật đó!

Lần này là kệp cổ. Cậu cố nhịn để không bật cười. Có ngu mới không nhìn ra là tên này mới hành nghề xã hội đen, cứ xem cái cách hắn giữ con tin và run run tay với khẩu súng ngắn thì rõ. Cậu dư sức thoát ra một lần nữa. Nhưng có một chuyện mà cậu cần tìm hiểu.

- Người dám sao? - Nnu45 cưới hết sức tự tin, không hổ danh là Ngũ Long Sứ. Cứ cái đà này, gã đang uy hiếp cậu không sớm thì muộn, cũng bị khí thế của cô ta đè bẹp.

- Dừng lại! - Cậu buộc lòng phải lên tiếng. - Lùi ra sau đi! Hắn bắn thật đó.

Ngũ Long Sứ giờ khẩu súng màu vàng óng lên :

- Nếu ngài đã lo sợ như thế...
- Lùi ra sau! Tôi sẽ đi với hân. Yên tâm, tôi không sao đâu.
- Long Đế?
- Nhấn với công chúa, tôi sẽ đến sau vài ngày nữa.
- Nhưng...
- Tôi ổn mà! Ah, anh có xe chứ?
- Er...cái này...
- Ngũ Long Sứ! Chìa khóa!

Ngũ Long Sứ im lặng ném chùm chìa khóa về phía cậu. Cậu bắt lấy.

- Xe bên cạnh à?

Ngũ Long Sứ gật đầu. Cậu nói nhỏ với hân :

- Mau đưa tôi đi nhanh! Nếu không anh sẽ khó sống đó.
- Ah...uh!

Chiếc xe lao nhanh ra khỏi bãi. Ngũ Long Sứ nhìn theo.

- Ngài đang tính làm gì đây, Long Đế?

Khi đã ở một khoảng cách khá xa và nhắm chừng như không ai đuổi theo, hân mới buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Lúc này thì không nhận được nữa, cậu mới cười to.

- Cậu cười cái gì?
- Không...chỉ là...anh chưa đủ trình độ để bắt tôi, anh biết chuyện này chứ?
- Nhưng đừng quên là bây giờ cậu đang nằm trong tay tôi.
- À há! Một cách tự nguyện à?
- Cậu....
- Bỏ qua chuyện đó! Cho tôi biết lý do được không?
- Tôi cần dùng cậu làm con tin trao đổi một thứ với Thần Long Đẳng.
- Thứ gì?
-
- Ừmm, không nói ra cũng được.
- Vậy còn cậu? Tại sao lại cố gắng giúp tôi?
- Tôi à? Vì anh rất giống một người đã chết mà tôi quen biết. Anh tên gì?
- Matsuki Kendo!
- Anh là người Nhật à? Tiếng Hoa của anh rất khá.
- Mẹ tôi là người Hoa. Nhưng...người đó là ai? Người mà cậu quen biết đã chết ấy?
- Anh thật sự muốn biết sao?
-
- Tô Gia Thành! - Cậu thở mạnh sau khi thốt ra cái tên ấy. - Một người chết vì tôi.

Matsuki mở to mắt nhìn cậu. Phải rồi...hắn đâu có biết tí gì về Tô Gia Thành đâu. Những quả thật là rất giống, đến một cách kì lạ...

82. Chương 82

Nếu chết là cách giải quyết tốt nhất thì người ta có nên chết không? Chết cũng được. Nhưng phải chết làm sao cho có ý nghĩa. Khi tình yêu không được đáp trả, cách chết ý nghĩa duy nhất là hy sinh vì người mà mình yêu thương, chỉ có như vậy, vì trí của mình ở trong lòng người ấy mới vĩnh viễn được trường tồn, và cũng làm cho người ấy mãi mãi nghĩ đến mình.

“Anh yêu em...”

- Tô Ngọc Lâm! Tô Ngọc Lâm!

Cậu giật mình tỉnh giấc. Cậu vừa mơ lại những chuyện của quá khứ, không làm cậu cảm thấy vui sướng, nhưng lại khắc sâu trong tâm trí cậu.

- Cậu không sao chứ? Người cậu đầy mồ hôi. Cậu mơ thấy ác mộng à?

- Không...Mấy giờ rồi?

Hai người đang ở trong một căn hộ chung cư nhỏ xíu tồi tàn. Kể ra thì con tin cũng đâu được đòi hỏi giá quá mức nhỉ?

- 9h tối! Cậu đói không? Tôi nấu Mì nhé!

Matsuki là một người tốt. Cậu cảm nhận được điều đó. Hay tại cậu đã lấm lem máu và tội lỗi rồi? Cậu trước đây cũng như Matsuki, có điều cậu chưa bao giờ thử bắt cóc ai hết.

- Ngày mai chúng ta sẽ đến địa điểm trao đổi con tin, 10h sáng!

- Họ chấp nhận yêu cầu của anh à?

- Uh! Dù sao thì tôi cũng đang có trong tay Long Đế.

Hay nên nói ngược là là Long Đế đang làm chủ hắn nhỉ? Cái này thì có trời mới biết.

- Đừng lo! Mai tôi sẽ trả cậu về với họ. Tôi tuyệt đối không làm cậu bị thương đâu.

Cậu chống tay lên bàn. Đây không phải là cách nói của Tô Gia Thành, mà là của Matsuki Kendo. Tô Gia Thành thật sự đã chết.

- Cẩn thận đấy!

- Huhu?!?

- Ngày mai anh nên cẩn thận một chút. Tôi chỉ muốn nói vậy thôi.

Cậu đi về phòng và đóng sập cửa lại. Đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ với cậu.

Trụ Sở Thần Long Đảng...

- Cái gì? Cô để cho tên đó bắt cậu ấy đi dễ dàng như vậy à? Cô có thật là Ngũ Long Sứ không vậy? Nếu như mà tôi có ở đó...

- Đừng ồn ào nữa Hoàng Long! - Quốc Chi cần nhằn bỏ tờ báo qua một bên - Nếu như tôi đoán không lầm thì chính Tô Ngọc Lâm của cậu tự nguyện đi theo người ta đấy chứ, phải không Ngũ Long Sứ?

Ngũ Long Sứ im lặng không trả lời. Quát Chi quay đi :

- Tôi đi tắm trước! Mai cậu ấy sẽ về lại thôi, anh cũng nên đi ngủ sớm đi.

- Cái gì? Sao cô có thể tỉnh bơ như vậy được chứ? Nè, Quật Chi! Đứng lại nghe tôi nói đã...

Ngũ Long Sứ nhìn theo bóng cả hai khuất sau sức tường bên hông dãy hành lang.

- Ngày mai...công chúa...

Thứ 7, ngày....tháng...năm....

- Trao đổi theo nguyên tắc công bằng! Chúng tôi sẽ rút khỏi đây và để lại cô gái này, cậu phải thả cho Long Đế đi! Không có vũ khí, được chứ?

Matsuki thoáng do dự. Cuối cùng cũng gạt đầu và quăng khẩu súng ra xa. Họ cũng theo hện mà rút hết, không quên đẩy cô gái ra phía trước :

- Để cho Long Đế sang bên này trước, chúng tôi sẽ thả cô ấy ra.

Cậu nhìn chung quanh. Ngũ Long Sứ không có mặt. Đúng như cậu dự đoán, Matsuki sắp nguy hiểm tới nơi rồi.

Không còn ai ngoài cậu, cô gái và Matsuki, hấn mới tỏ ra khá an tâm.

- Thôi được! Cậu qua đó đi.

Cậu chậm rãi đi sang bên kia, ngang qua một cô gái có mái tóc dài xõa ngang vai. Bất ngờ, cậu dừng lại và chập tới vật Mtsuki xuống đất.

- Coi chừng!

83. Chương 83

“Pang!” - Cô gái nhieu mây. Matsuki ngỡ ngàng nhìn cô gái.

- Mi...Minako? Tại sao?

- Anh ngây thơ quá, Mtsuki! Tôi không phải là bị họ bắt cóc, mà tôi chính là người của Thần Long Đảng. Giờ thì nói cho tôi biết anh đã giấu chúng ở đâu?

Minako chìa súng vào mặt Matsuki.

- Minako...vậy ra em chỉ lợi dụng tôi thôi sao?

- Giờ anh mới biết à? Tôi chưa hề yêu anh bao giờ, chỉ có anh mộng tưởng thôi. Không sao...giờ tôi sẽ giết anh trước, với lực lượng hùng hậu của Thần Long Đảng, không cần tới anh, chúng tôi cũng tìm ra thứ đó.

Ngón tay thanh mảnh từ từ đẩy còi súng.

“Phập!” - Khẩu súng rơi khỏi tay cô gái khi một con dao đâm xuyên qua lòng bàn tay. Minako khẽ rên lên với vết thương. Cậu kéo tay Matsuki :

- Chạy mau!

Hai người vào trong xe và phóng đi, phía sau còn có tiếng súng với theo. Cậu cầm tay lái và cố gắng ghi chặt nó. Chết tiệt...sao họ có thể làm như vậy chứ? Lạnh lùng hơn cậu tưởng.

- Anh không sao chứ?

- Minako...

- Anh có phải là con trai không vậy? Có nhiều đó cũng khóc. Nè...

- Minako...

Cậu không nói thêm gì nữa, lẳng lặng cho xe rẽ vào một cánh đồng vắng. Cậu dừng xe và lôi Matsuki ra :

- Tỉnh táo một chút! Anh không thấy tức giận vì bị phản bội sao?

Cậu im lặng, hẳn không khởi sắc chút nào. Cậu đưa tay bóp trán. Sao trên đời này lại có một người yêu đuối như vậy nhỉ? Rồi giật mình. Cậu nhìn lại đôi tay của mình. Cậu đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ hơn ngày xưa. Cậu nhớ lại lúc rời bỏ anh, cậu cũng như thế, àm có khi còn tệ hơn nữa chứ. Cậu không phải là con người mạnh mẽ. Đúng...cậu đã khóc. Còn tệ hơn Matsuki lúc này.

- Anh không sao chứ?

Lạ im lặng...ngày trước như vậy, cậu cứ muốn chết đi cho xong. Nhưng có một người đã níu giữ cậu lại, một người đã cho cậu một cuộc sống khác.

- Nghe tôi, quên cô gái ấy đi. Sao anh không thử tìm ình một niềm tin khác nhỉ?

Matsuki gục mặt vào vai cậu và khóc. Cậu hiểu...ước gì ngày đó cũng có ai khuyên cậu như vậy, có ai đó cho cậu khóc thì hay biết mấy. Cậu vỗ nhẹ vào lưng hắn :

- Cứ như vậy đi...ông anh bị thất tình...

Mặt trời đang lên cao dần, nắng mỗi lúc một gắt gao hơn. Tự nhiên cậu nghĩ tới anh. Lúc này anh đang làm gì nhỉ? Có quá lo lắng cho cậu không?

Thần Long Đăng, phòng dành cho thượng khách...

- Đừng cản tôi! Tôi phải đi tìm Ngọc Lâm và giết cái tên chết tiệt dám chạm vào cậu ấy.

Quất Chi thờ dái, rồi nói với những người đang giữ chặt anh :

- Đè tên khùng này xuống! Cần thiết thì trói lại và lấy giẻ nhét vào mồm luôn! Tốt! Như vậy đây!

Anh cố gắng vùng vẫy và nói cái gì đó với Quất Chi. Nhưng thứ âm thanh duy nhất có thể được phát ra từ anh chỉ là mấy tiếng “Ừmm...Ừmm...” mà thôi. Quất Chi thở dài thêm một lần nữa :

- Cậu đang làm gì vậy, Tô Ngọc Lâm? Tới khi nào mới chịu quay về đây? Tôi sắp không chịu nổi Hoàng Long rồi đó. Ah, đánh cho hắn xỉu luôn đi! Mấy cái âm thanh này nghe chói tai quá.

Trong khi đó thì ở một nơi khác, dưới tàn cây rậm rạp, cậu cũng đang suy nghĩ về mọi người.

- Long Đế!

Cậu ra hiệu để cuộc nói chuyện nhỏ hơn một chút. Matsuki đang dựa vào người cậu mà ngủ.

Cậu nhẹ nhàng đặt hắn xuống đất rồi đi ra cùng với Ngũ Long Sứ.

- Ngài làm như vậy là có ý gì? Ngài để ình ở thế bị động là sao?

Cậu nhìn về phía lớp bụi nhỏ đang bị gió cuốn lên :

84. Chương 84

- Tôi chưa sẵn sàng để gặp công chúa lúc này, thế thôi.

- Nhưng ngài đang làm cho các bạn của ngài lo lắng đấy.

- Vậy phải phiền cô nhắn với họ là tôi vẫn bình yên. Ngũ Long Sứ, tôi có thể yêu cầu chuyện này được không?

- Vâng, ngài cần gì, thưa Long Đế?

- Về chuyện của Matsuki...đừng cho người truy sát cậu ấy nữa. Cậu ấy là bạn của tôi.

- Huh?!?

- Cứ gán cho cậu ấy thân phận ấy. Được không?

Ngũ Long Sứ cúi đầu :

- Vâng, thưa Long Đế.

Cậu ngắm mặt trời đang dần xuống sau rặng mây. Trời đã về chiều rồi, lại một ngày nữa đi qua...

85. Chương 85

“Minako! Là em phải không Minako?”

“Anh đã biết quá nhiều thứ...anh phải chết thôi, Matsuki yêu dấu.”

“ĐOÀNG!”

Matsuki giật mình tỉnh giấc. Hắn bất chợt nhận ra tất cả những gì vừa xảy ra vừa rồi chỉ là một giấc mơ. Minako không bắn hắn. Minako sẽ không giết Matsuki đâu, phải không? Vì sao? Vì cả hai người đều yêu thương nhau. Có ai lại muốn xuống tay giết người mình yêu chứ? Không...tất cả chỉ là một cơn ác mộng. Minako không thể là người như thế được.

- Anh không sao chứ?

Nhìn sang bên cạnh, Tô Ngọc Lâm đang đứng đó nhìn hắn. Hắn khẽ nhíu mày. Từ khi hắn quyết định bắt cóc Tô Ngọc Lâm để trao đổi với tổ chức Thần Long Đảng đến giờ, hắn cứ luôn mơ thấy những chuyện kì quái như thế này, những giấc mơ chống lại hắn.

- Sao cậu không nhân cơ hội tôi lơ đãng để bỏ trốn?

Cậu tiến tới gần :

- Anh không bị bệnh chứ?

- Tránh xa tôi ra! Tôi ghét tay cậu chạm vào tôi.

Cậu đứng yên, thoáng bất ngờ vì thái độ của hắn, nhưng sau đó, miệng cậu lại giãn ra thành một nụ cười :

- Vậy tôi ra ngoài trước.

Cửa phòng đóng lại. Cậu dựa lưng vào cánh cửa gỗ cũ kĩ ẩm mùi mốc meo. Cậu tự nhiên cảm thấy có cái gì đó nhói nhói ở ngực. Không phải vì nhìn thấy gương mặt thân quen đó khó chịu với cậu, mà là cậu vừa cướp đi hạnh phúc duy nhất của một người. Tô Gia Thành vì cậu không có hạnh phúc, và bây giờ là Mtsuki. Có nên không khi thế gian này tồn tại một người chỉ toàn mang đến bất hạnh cho người khác?

Hắn không biết mình làm gì nữa. Tại sao hắn lại nổi giận với Tô Ngọc Lâm. Tô Ngọc Lâm có làm gì hắn đâu. Tại sao? Mặc kệ chuyện ấy. Điều làm hắn quan tâm nhất bây giờ là cuộc trao đổi ngày mai với Thần Long Đảng. Hắn muốn Minako quay về đây một cách yên bình...

Một ngày nữa bắt đầu cùng với những tia nắng mặt trời rọi rỡ. Trời sáng rồi...hắn bất giác nhận ra mình không hề ngủ chút nào từ đêm qua. Sao vậy? Có cái gì đó không ổn ở đây. Hắn mất ngủ vì ai? Hắn đang suy nghĩ cái gì? Một mớ hỗn độn.

Hắn mở cửa phòng bước ra. Cậu còn đang say ngủ trên ghế Salong. Hắn tự dưng cảm thấy vui vui vì chuyện này. Cậu ngủ trên ghế Salong. Chỗ này đáng lý phải là của hắn chứ. Cậu là con tin cao cấp mà hắn phải hết sức cẩn thận canh chừng, nhưng cảnh này hình như là cậu canh chừng hắn. Thay đổi hoàn cảnh à? Và hắn mỉm cười.

- Tôi ngủ trông buồn cười lắm à?

Hắn giật mình. Cậu đã thức giấc từ lúc nào nhỉ?

- Đem qua anh chiếm mất cái phòng, báo hại tôi phải ngủ ngoài đây.
- O...xin lỗi...
- Không sao! Nhưng sao anh còn đứng đó nhì? Tôi nghĩ anh phải đi chuẩn bị bữa sáng rồi chứ.
- Hả?!?
- Đi làm bữa sáng đi, tôi đói rồi! Anh không phải muốn con tin đói chết chứ?
- Ah...tôi đi ngay!
- Hắn vội vã chạy vào nhà bếp. Cậu nói :
- Về chuyện đó...tôi sẽ giúp anh xem xét lại.
- Chuyện gì?
- Cô gái tên Minako ấy...
- Hắn quay mặt lại, mỉm cười một cách miễn cưỡng :
- Không cần đâu! Những gì đã xảy ra vừa qua, tôi không muốn nhớ lại nữa. Đây là bữa sáng cuối cùng tôi làm cho cậu. Sau khi ăn xong, cậu có thể đi. Cậu được tự do.
- Cậu nhìn xuống tấm ván lót sàn nhà đã ố màu :
- Nếu anh đã quyết định như thế!

86. Chương 86

Hắn cười, đỡ hơn lúc đầu một chút. Cậu nói đúng. Trình độ của hắn làm sao có thể bắt cậu làm con tin được chứ, chỉ có cậu tự nguyện đi theo hắn thôi. Mặc dù hắn không biết cậu làm thế là để làm gì, nhưng hắn tự thấy bản thân mang ơn cậu rất nhiều, hắn cũng nên trả cậu về chỗ cũ chứ. Hắn không cần cậu làm con

tin nữa. Mọi thứ trở nên vô nghĩa kể từ ngày hôm qua. Từ nay trở đi, hắn sẽ sống với cuộc sống một mình.

Trụ sở Thần Long Đảng...

- Đứng lại! Cậu là ai?

Cậu nhìn hai người đứng gác cửa với trang phục đen và cặp kính đen bí ẩn. Cậu giơ cái bài hiệu mà Ngũ Long Sứ đã trao cho cậu lúc còn ở HongKong ra trước mặt, cả hai người không hẹn cùng cúi đầu và tránh đường cho cậu qua.

- Ngài trở về rồi, Long Đế!

Cậu nhìn bức tranh chim hạc treo trên tường :

- Về chứ! Nói sao thì đây cũng là “nhà”.
- Ngọc Lâm!

Cậu quay người lại. Anh chạy đến ôm cậu vào lòng :

- Cậu đã ở đây...cậu không sao chứ?
- Tôi đã nói là Tô Ngọc Lâm của cậu không sút mẻ miếng nào đâu, giờ tin tôi chứ?

Quất Chi từ từ đi vào trong. Cậu cười :

- Lỡ như tôi chết luôn thì sao?

- Thì chúng tôi cũng không cần phải tốn công đi trả thù cho cậu! Thế lực của Thần Long Đảng đủ mạnh để nghiền tên đó ra thành thịt xay rồi thả xuống biển cho cá ăn mà.

- Quất Chi à, cô tàn nhẫn thật đó!

- Nhưng sao cậu lại nán lại đó? Có chuyện gì thú vị à?

- Tôi sẽ kể sau.

Cậu quay sang Ngũ Long Sứ :

- Hãy đưa tôi đi gặp công chúa.

Ngũ Long Sứ im lặng nhìn cậu, rồi cúi đầu :

- Vâng!

Quất Chi và Hoàng Long nhìn nhau, sau đó cùng chuyển cái nhìn sang cậu. Cậu tiếp tục dán mắt vào bức tranh Hạc trên tường, có cái gì đó từ bức tranh này đã lôi cuốn ánh mắt của cậu...

87. Chương 87

“Được...vậy tôi sẽ về.”

Khuôn mặt đượm buồn của cậu bất chợt hiện lên khi Matsuki vừa chạm tay vào tách cafe cậu uống ban sáng. Từ khi cậu rời khỏi đây tới giờ, hắn đã không làm gì tách cafe ấy hết. Hắn không hiểu tại sao nữa. Hắn muốn giữ lại chút gì đó còn lưu dấu tay của cậu à? Và sau đó, hắn phì cười :

- Đồ ngốc! Mà đang nghĩ gì vậy Matsuki? Cậu ấy vốn không thuộc về nơi này.

“XOẢNG!” - Chiếc tách bằng sứ rơi xuống đất vỡ tan với sự vô ý của hắn. Thêm một hình ảnh nữa về cậu xẹt qua trong kí ức như một ánh chớp vô tình đi qua thật nhanh.

“Tại sao cậu không về ngay từ đầu? Ngay cả cậu cũng công nhận lúc đầu là tôi không đủ trình độ giữ chân cậu mà? Vậy lý do nào khiến cậu muốn ở lại đây?”

Cậu nhìn hắn, rồi lại nhìn xuống đôi bàn tay đang đan chặt vào nhau của mình :

“Tự do!”

Tự do? Ý cậu ấy là cậu ấy không có tự do ở đó? Ý cậu ấy là như thế phải không? Vậy tại sao? Tại sao cậu ấy không từ chối? Nếu cậu ấy bảo không muốn về...nếu cậu ấy bảo như thế...

Matsuki đứng lên, đi về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài trời. Nắng đã tắt hẳn. Trời về chiều rồi.

- Nếu cậu nói với tôi là cậu muốn ở lại đây, tôi sẽ không từ chối. Nhưng tại sao cậu lại im lặng? Cậu đang nghĩ gì vậy, Tô Ngọc Lâm?

Trụ sở Thần Long Đảng.

- Cậu thật sự muốn gặp Công Chúa lúc này à? Nhưng cậu vừa mới trả qua nguy hiểm, cậu không muốn nghỉ ngơi một chút sao?

Quất chi đột ngột xen vào :

- Nói đúng hơn là đi du lịch một vòng Nhật Bản chứ! Nguy hiểm gì bị nhiều đó, phải không?

Hoàng Long lườm Quất Chi. Cô nàng chấp tay ngay ngực, vờ nhìn ra ngoài vườn. Hoàng Long đang dần trở thành một người bảo thủ quá mức trong việc quan tâm cho cậu.

- Trước sau gì cũng phải đối mặt với chuyện này. Đây không phải là mục đích chính chúng ta bay sang đây sao? Tôi không sao đâu. Chúng ta đã hứa với nhau trước khi đi rồi mà. Đi bao nhiêu người thì quay về phải bấy nhiêu. Chúng ta, tôi sẽ không để bất cứ một ai phải chết hết.

- Uh.

Quất Chi giấu nụ cười khi vờ nhìn ra bên ngoài. Cô đang tự hỏi, tại sao cô lại muốn đi cùng họ, mặc dù biết sẽ có chuyện gì đó không ổn trong chuyến đi này.

Mấy tia sáng mỏng manh yếu ớt rọi qua khung cửa đi vào phòng. Trời sáng rồi. Thêm một ngày nữa đi qua. Hôm nay có giống hôm qua không? Đương nhiên là không rồi. Ngày này phải khác ngày kia một chút, thế mới là cuộc sống đúng nghĩa chứ. Nếu tất cả mà giống nhau, thế chẳng hóa ra là rất nhàm chán sao?

- Long Đế!

Cậu đứng quay lưng về phía Ngũ Long Sứ.

- Công Chúa ời ngài. Xin hãy theo tôi.

Quất Chi và Hoàng Long cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Từ lúc đặt chân tới đây đến giờ, họ cũng chưa được biết qua vị chủ nhân của tòa dinh thự này, người được gọi là Công Chúa.

- Xin hãy chờ ột chút!

Ngũ Long Sứ bắt giác dừng lại trước một căn phòng lớn.

- Thưa Công Chúa, họ đã ở đây.

Có tiếng nói vọng ra từ bên trong.

- Hãy để họ vào.

Cánh cửa bật mở, họ nhìn thấy một dáng người yêu kiều mặc kimono thêu hình hoa Bách Hợp màu đỏ tươi. Mái tóc dài đen mượt xoa ngang vai. Cô gái từ từ quay người lại, mặt đối mặt với những vị khách, và nở một nụ cười :

- Chào mừng đến trụ sở của Thần Long Đẳng.

Tất cả đều lặng người. Cậu khôn nói nên lời. Quất Chi lại chau mày, một hành động thường thấy khi có chuyện gì làm cô nàng cảm thấy bất ngờ, trong khi anh gần từng chữ một cách khó khăn :

- Tô...Tô...Ngọc...Lâm?

Sau đó là cái nhìn của hai người dành cho cậu. Cô gái mỉm cười :

- Chúng tôi là anh em sinh đôi, giống nhau có gì lạ đâu.

Rồi từ từ đi đến gần chỗ cậu đang đứng :

88. Chương 88

- Anh đã ở đây rồi. Em chờ anh từ rất lâu, anh biết không?

Công Chúa kẻ môi sát tại cậu và thì thầm vào đó :

- Vì định mệnh đã định sẵn, hai chúng ta phải ở cạnh bên nhau. Anh cũng nghe thấy tiếng em gọi mà, đúng không? Trong giấc mơ ấy.

Cậu giật mình. Làm sao cô ta có thể biết nhỉ?

- Thất giáo đầu Hoàng Long và Thập Giáo Đầu Quất Chi, cảm ơn cả hai đã ở bên cạnh che chở cho Long Đế. Nay nhiệm vụ của cả hai đã chấm dứt, hai người có thể bay về Trung Quốc rồi. Ta đã cho khôi phục

Thanh Long Đăng và bắt giam Đại Giáo Đầu, kẻ thù mà mọi người đang săn lùng. Lấy danh nghĩa là Công Chúa, ta tuyên bố hai người trở thành thủ lĩnh mới của Thanh Long Đăng.

Anh cầm tay cậu :

- Vậy chúng ta về Hongkong.

Ngũ Long sứ chặn ngay cửa ra vào.

- Xin lỗi...nhưng theo lệnh của Công Chúa, chỉ có ngài và Quất Chi được đi thôi.

- Đùa à? Còn cậu ấy?

- Long Đế phải ở lại đây.

- Chúng tôi biết lý do được không? - Quất Chi lên tiếng.

- Là bởi vì... - Công Chúa thu hút ánh mắt của tất cả bằng câu trả lời do chính mình đưa ra - Anh ấy sẽ cùng tôi quản lý Thần Long Đăng.

- Nhưng cậu ấy không muốn. Thần Long Đăng có cô cũng tốt lắm rồi.

Công Chua cười một cách bí ẩn :

- Hoàng Long...anh yêu Tô Ngọc Lâm phải không? Nhưng anh có thể chấm dứt cuộc tình ngu xuẩn này được rồi đó. Tô Ngọc Lâm chỉ có thể thuộc về ta thôi. Tương lai mà ta nhìn thấy, con của ta và anh ấy sẽ trở thành người mạnh nhất. Đứa con sẽ thừa hưởng những năng lực của hai chúng tôi. Có anh ấy, Thần Long Đăng sẽ trở thành vô địch.

- Con của hai người? Ý cô là sao?

- Không phải ta đã nói quá rõ rồi sao? Anh ấy là của ta.

Tất cả chết lặng vì bất ngờ. Cuối cùng, cậu cũng tìm thấy giọng nói của mình :

- Điên...Điên khủng! Làm sao chúng ta có thể kết hôn và sinh con chứ? Hai chúng ta là anh em cùng dòng máu mà.

- Chuyện đó không quan trọng.

- Tôi không chấp nhận chuyện ấy.

- Anh có quyền chọn sao? Em có khả năng nhìn thấy trước tương lai đó! Em đã nhìn thấy điều đó xảy ra. Anh không thể chống lại số mệnh được đâu.

Hoàng Long rút súng ra :

- Chúng ta rời khỏi đây!

Ngũ Long Sứ cũng lấy vũ khí ra. Đây hứa hẹn sẽ là một cuộc tranh đấu một mất một còn, nếu như không có một người bất thành linh xen vào.

Một làn khói mù mịt bao trùm lấy cả căn phòng. Trong lúc mọi người còn hoang mang chưa hiểu gì, lợi dụng thời cơ lộn xộn đó, một người đã nhanh nhẹn nắm lấy tay cậu :

- Chạy mau!

Khi cậu kịp nhận ra người đó là Matsuki thì tay anh cũng vừa lúc chạm vào ta cậu :

- Ngọc Lâm...

Và nhìn thấy Matsuki qua làn khói dày :

- A...anh...

Nhưng Matsuki đã kéo mạnh tay cậu rời khỏi anh. Khi khói tan hết, Công Chúa tỏ ra không hài lòng :

- Hừ, đáng lý ta không nên để cho tên đó sống mới đúng! Không cần đuổi theo đâu, Yuri!

Ngũ Long sứ đang định chạy theo, nghe lệnh liền đứng yên.

- Để xem anh chạy được bao xa, khi mà ta có trong tay hai con tin đắt giá như thế này...

Có mấy hòng súng lạnh ngắt chạm vào người cả hai. Giờ thì họ mới nhận ra là mình đang bị bao vây..

89. Chương 89

Một ngày, một ngày, rồi một ngày nữa trôi qua. Cứ như thế, thời gian lặng lẽ đi qua nơi này, cho người ta một cảm giác cô đơn đáng sợ.

Ánh nắng mới hiền hòa làm sao. Có phải nắng đang cố gắng làm dịu bớt cái tối tăm âm u của một khung cảnh tuyệt đẹp như thế này không? Tất cả những gì người ta có thể nghe thấy chính là tiếng róc rách của dòng suối nhân tạo chảy qua một cái mỏm đá thấp. Đàn cá đang tung tăng bơi lội. Chúng không biết là chúng đang ở một nơi như thế nào sao? An lành...ừ, đối với chúng có thể là thế. Khu vườn ở Nhật Bản khác ra ở những nơi khác, toàn bộ được bao phủ bởi một màu xanh ngọc bích của cây lá, cả mặt hồ phẳng lặng trong veo kia cũng vậy. Bầu trời xanh kia không ảnh hưởng gì được đến khu vườn. Màu xanh biển đã bị lấn áp một cách rõ rệt bởi một màu xanh khác. Nơi này cho người ta cảm giác thư thái, nếu như họ không biết nó thuộc tòa dinh thự của Thần Long Đẳng.

- Công Chúa...

- Suyt!

Công Chúa Naomi đã ngăn Ngũ Long Sứ Yuri nói gì đó. Naomi chờ cho đến khi hai con bướm bay lên cao, vẫn còn tiếp tục quần lầy nhau.

- Có chuyện gì? - Naomi quay lại vấn đề ban đầu.

- Về việc của Long Đế...

- Hãy cứ để cho anh ấy ở ngoài một thời gian.

Naomi cắt ngang lời Yuri, rồi quay lại và mỉm cười :

- Ta biết giờ này anh ấy đang ở đâu, làm gì, nhưng ta sẽ không làm anh ấy khó chịu đâu. Ta muốn anh ấy tự nguyện quay trở về bên cạnh ta. Bất cứ thứ gì ta muốn, ta cũng có thể dùng sức mạnh để chiếm lấy, riêng với anh ấy thì không.

- Vâng, thưa Công Chúa. - Yuri cúi đầu tôn kính.

- Hôm nay trời thật đẹp, người có hứng thú đứng đây ngắm cảnh với ta một chút không?

Yuri tiến lại gần, một hành động thay cho câu trả lời. Yuri khẽ nhìn sang chỗ Naomi, rồi lại nhìn xuống mặt hồ đầy những con cá màu cam đang vẫy đuôi bơi lội, vẻ mặt hơi dăm chiêu một chút.

Trong thời điểm đó thì ở một nơi khác...

- Ngọc Lâm! Ăn trưa thôi.

Cậu chớp mắt, rồi trả lời một cách lạnh lùng :

- Tôi không muốn ăn.

Matsuki chau mày :

- Cậu đừng làm ra vẻ như một đứa trẻ con cần được dỗ dành có được không?

Cậu đứng lên :

- Trẻ con cần dỗ dành? Anh cho rằng tôi giống như thế à?

- Nếu không thì cậu nghĩ bây giờ mình giống gì nào?
- Anh...nhưng anh tự nhiên xông vào trụ sở Thần Long Đảng làm gì?
- Cứu cậu!
- Ai nhờ anh làm chuyện ấy?

Im lặng. Cuộc tranh cãi đã lên đến đỉnh điểm khi cả hai đều cảm thấy bức xúc.

- Hừ..sao tôi lại làm cái chuyện ngu xuẩn đó nhỉ?

Ngay từ đầu, cậu vì không muốn Matsuki dính vào chuyện này nên mới bỏ đi. Cậu mong sẽ không còn ai vì chuyện của cậu mà phải mạo hiểm, nhất là Matsuki - người mang khuôn mặt của Tô Gia Thành. Cậu cố ý gây hấn với hắn. Cậu không muốn Matsuki vì cậu mà bận tâm. Chuyện này không phải bình thường nữa. Cậu quay đi :

- Anh đúng là đồ khủng!

Ngay khi tay cậu vừa chạm vào nắm cửa, tiếng nói của hắn đã bất ngờ vang lên sau lưng khiến cậu khựng lại :

- Vì...tôi không muốn cậu chết.

90. Chương 90

Cậu đứng đó. Câu nói này đã được nói bởi một người. Nó làm tim cậu nhói đau.

- Làm ơn...cậu có thể vì tôi mà đừng chết, có được không?

“Anh Yêu em”

Bàn tay đầy máu chạm vào mặt cậu.

- Tại sao? Sao tôi phải vì anh mà cố gắng sống nào?

“Hãy cố gắng sống thật tốt nhé! Nếu em hạnh phúc, anh sẽ rất vui vẻ mà chết.”

Cậu nắm chặt bàn tay lại.

- Trả lời đi! Sao tôi phải vì anh mà...

Một đôi àn tay kéo cậu ngã về sau. Cậu nghe thấy hơi thở thồn thức của Matsuki khi hắn vùi mặt vào vai cậu :

- Vì cậu rất quan trọng đối với tôi.

“Anh yêu em, Tô Ngọc Lâm”

Nụ cười hiền lành trước khi nó biến mất mãi mãi.

- Cậu rất quan trọng đối với tôi. Thật đó!

Tại sao? Tại sao lúc nào Thượng Đế cũng muốn trêu ngươi con người. Sao không để cho họ được yên?

“RẦM!” - Cánh cửa đột ngột bật mở, một người con gái bước vào.

- Cuối cùng cùn tìm ra. Ah, lâu quá không gặp anh, Matsuki-kun!

Mái tóc đen đung đưa ngang vai ôm chặt gương mặt tròn xinh xắn. Cô gái tỏ ra vui vẻ :

- Em tìm anh cực lắm, anh biết không?

Matsuki kéo cậu ra sau lưng :

- Chạy nhanh đi, Tô Ngọc Lâm!

Rất nhiều người muốn bảo vệ cậu. Nhiều lúc, cậu tự hỏi, họ làm như thế để làm gì? Sao phải chết vì cậu? Cậu làm được gì cho họ? Nếu có, chắc cũng không nhiều đâu. Những gì mà họ dành cho cậu nhiều hơn là cậu làm cho họ.

- Matsuki-kun...anh làm sao vậy? Minako-chan của anh đây mà. Trng6 anh có vẻ không được thoải mái cho lắm. Anh sợ em à?

Minako càng đi tới, hấn càng cố gắng lùi về phía sau cố thủ. Minako nhú mày :

- Anh làm em buồn quá đó! Sao lại tránh mặt em như thế? Nếu anh đã không muốn nhìn thấy em như vậy...

Minako giờ súng lên :

- ...thì điều đó có nghĩa là giữa anh và em, chỉ nên có một người sống thôi.

Matsuki nắm chặt tay tôi. Giữa lúc phải đối mặt với sự sống và cái chết, người mà anh ấy quan tâm vẫn là tôi sao?

- Và sau khi anh về bên kia thế giới, em sẽ nhớ anh nhiều lắm đó.

“PHẬP!” - Thêm một lần nữa, bản năng đã bắt tôi phải tự ra tay để bảo vệ mình. Con dao không nằm trên lòng bàn tay như kì trước, mà ở hông. Khẩu súng rơi tới chỗ chúng tôi, Matsuki nhặt nó lên.

- Mat...Matsuki-kun...

Minako ôm vết thương đang rỉ máu.

- Matsuki...kun...

Matsuki giờ súng lên với đôi bàn tay run rẩy.

- Chạy...chạy khỏi đây nhanh lên. Trước khi họ đến, hãy chạy nhanh đi.

- Minako?

- Họ ra lệnh cho em tới giết anh. Anh hãy mau chạy đi.

Cậu nhìn Minako. Cậu từng trải không ít. Cậu biết cô gái này đang ăm mưu gì. Tuy nhiên, cậu lại im lặng không nói lời nào.

- Em sẽ ngăn họ. Chạy đi...

- Minako!

- Đừng lo cho em...chỉ cần anh biết là em vẫn luôn yêu anh, thế là đủ.

Minako ngã xuống vì vết thương. Matsuki vội chạy đến đỡ.

- Hãy đi cùng anh!

- Không! Mang em theo sẽ thêm vướng chân anh. Em yêu anh...anh phải sống nhé!

Một ánh chớp lóe lên, cậu nhìn thấy và hét lên :

- Coi chừng!

91. Chương 91

“BẮNG!” - Cậu đứng lặng người. Matsuki từ từ rời khỏi cái xác còn ấm của cô người yêu phản bội định đâm mình :

- Anh không mang em đi theo được, cho nên thay vì để họ giết, em hãy cứ chết trong vòng tay của anh, như vậy không hay hơn à?

Cậu đứng thật lâu để nhìn cảnh tượng mà cậu vừa chứng kiến. Thay đổi...người ta là vậy sao? Matsuki của ngày nào đã biến mất chỉ trong một thoáng, trở nên lạnh lùng và nhẫn tâm như thế. Mặc dù cậu biết cô gái đó đáng chết, nhưng mà...

- Chúng ta đi thôi!

Cậu nhận ra tay mình đang bị lôi đi. Cậu tự nhiên thấy sợ, à không, ghê tởm chứ! Cậu nhớ lại lần đầu tiên mình giết người. Nó làm cậu thấy lạnh người.

- Cậu làm sao vậy? Không cần quan tâm tới cái xác đó đâu! Chúng ta phải mau chóng đi khỏi đây.

Minako đang nằm đó, đôi mắt vẫn mở to nhìn cậu. Nó làm cho cậu có một cảm giác khó chịu. Cậu giật tay ra :

- Không!

- Huh?!?

Cậu không muốn Matsuki biến thành ác quỷ, giống như cậu đã từng.

- Tôi không muốn đi với anh nữa! Tôi với anh từ nay trở đi không can hệ gì tới nhau hết! Tôi sẽ đi con đường của tôi.

- Cậu lại muốn gì nữa đây?

Muốn hấn tránh xa cậu ra, trước khi tất cả mọi thứ trở nên quá tệ hại.

- Thiệt là...

Cậu ngược lên nhìn, Matsuki bất ngờ ôm lấy cậu và đặt lên môi cậu một nụ hôn dài. Đôi mắt cậu mở to trân tráo, sau đó, cậu thấy đau, rồi thì không biết gì nữa.

Matsuki vừa nhân cơ hội cậu sơ ý đánh cho cậu ngất. Hấn giữ lấy cậu khi cậu ngã vào người hấn. Hấn vuốt ve mặt cậu :

- Chỉ khi như thế này, cậu mới trở nên ngoan ngoãn dễ thương thôi.

Rồi lại tiếp tục hôn lên môi cậu.

92. Chương 92

Lúc cậu biết chính xác chuyện gì đang xảy ra cũng là lúc cậu không thể làm gì được. Matsuki, hấn đang đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía cậu. Cậu đã lầm khi tin tưởng hấn, một người mang khuôn mặt của Tô Gia Thành. Cậu nằm đó, trong đầu đang chìm nguyền rủa Thượng Đế vì đã ban cho Matsuki gương mặt đó. Hấn qua lại nhìn cậu và cười :

- Sao vậy? Cậu thấy tức giận à?

Cậu ước có thể dùng chính đôi tay mình để giết hấn, để rạch nát đôi mắt hiền hòa, nụ cười thân quen ấy. Nhưng không được. Tay cậu đang bị trói chặt vào thành giường. Cậu ngoài việc trao cho hấn cái nhìn căm phẫn ra thì không biết phải làm thế nào nữa. Hấn tiến lại gần với ly rượu trên tay :

- Bất ngờ không? Kể ra thì tôi cũng là một diễn viên thượng hạng ấy chứ, phải không? Có ai ngờ được một điệp viên CIA như tôi lại nhập vai một anh chàng yêu đuối một cách hoàn hảo như vậy. Tôi bị Thần Long Đảng truy sát vì họ phát hiện ra thân phận thực sự của tôi, và cũng vì tôi đã lấy cắp một thứ rất quan trọng với họ, chiếc đĩa mềm chứa thông tin cuộc làm ăn của họ trong năm nay. Cái này mà tới tay sở nội vụ, đảm bảo chưa đầy 1 giờ đồng hồ, Thần Long Đảng sẽ tan rã.

Hắn cúi xuống, để mặt mình sát mặt cậu :

- Cậu là một phần của kế hoạch, Tô Ngọc Lâm ạ. Cám ơn cậu đã bảo vệ tôi. Cậu thật dễ thương.

Cậu quay mặt đi chỗ khác. Hơi rượu trong hơi thở của hắn khiến cậu kinh tởm.

- Hãy nhìn tôi này!

Bàn tay hắn ghì chặt lấy cằm cậu :

- Cậu thù tôi đến độ không dám nhìn thẳng vào mặt tôi à? Khuôn mặt này làm cậu chán ghét sao?

Cậu cố gắng chống cự, nhưng dường như vô vọng. Ở tư thế này thì cậu không làm gì được hết. Cậu ghét bản thân mình vì đã tin hắn. Giá mà cậu chấp nhận sự thật, rằng Tô Gia Thành đã chết...

- Uống một chút với tôi nhé! Ăn mừng sự thắng lợi.

Cậu mím môi lại. Hắn nốc một ít, rồi ép chặt môi hắn vào môi cậu. Một thứ chất lỏng đắng đắng, cay nồng chảy vào cổ họng, cậu vùng vẫy. Đôi tay mạnh bạo đè cậu xuống giường.

"Nếu như có một lúc nào đó, một lúc thôi...em nghĩ đến sự tồn tại của anh trong cuộc đời của em, như vậy với anh là quá đủ. Hạnh phúc...nó giống như một tia nắng, vụt thoáng qua và tan biến rất nhanh. Nếu có thể, anh muốn mình là gió, như thế thì anh mới có thể xua tan mây trời và giữ nắng cho em. Anh sẽ luôn luôn bên cạnh em. Anh yêu em, Tô Ngọc Lâm."

- Ahhhh....

Hắn rời khỏi cậu với một đôi môi chảy máu. Cậu trao cho hắn ánh mắt như sẵn sàng giết hắn nếu cậu thoát khỏi cái giây trời chết tiệt trên đầu.

- Một hành động mới dễ thương làm sao. Tôi không giận cậu đâu. Vì cậu là một con tin rất có giá trị trong cuộc trao đổi ngày mai. Giờ thì ngủ đi, Tô Ngọc Lâm.

Hắn bước ra khỏi phòng, để lại đằng sau là cánh cửa vừa đóng lại trong cơn giận của con người. Cậu thở mạnh. Cậu bất giác thấy Tô Gia Thành vừa mới ở bên cậu và che chở cho cậu, y như ngày nào...

Cậu nhắm mắt lại.

- Khu rừng phía Tây! Cứ chờ tôi ở đó, và nhớ rõ giao ước của chúng ta đó! Nếu không, tôi không dám chắc là Long Đế của mấy người bình yên trở về đâu.

Matsuki đặt điện thoại xuống.

- Tối giờ chúng ta phải đi rồi, Ngọc Lâm yêu quý.

Hắn xốc mạnh tay cậu kéo đi. Cậu đang tự hỏi, hắn muốn làm gì đây.

Cũng không mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ xem hắn sẽ làm gì, vì cậu đã nhìn thấy một cô gái bước tới sau hàng cây cổ thụ. Cô gái mặc Kimono màu vàng tươi có thêu hình hoa Bách Hợp màu đỏ. Mái tóc dài đen óng buông xõa sau lưng. Cô gái cứ thế tiến lên, trên mặt không biểu hiện gì, kể cả sự sợ sệt.

- Hoan nghênh, công chúa...

93. Chương 93

Cô gái dừng lại và ngược nhìn lên.

- Cô có hai lựa chọn, một lại tự động quy ẩn và giao lại toàn bộ Thần Long Đẳng cho tôi, hai là nhặt xác người anh trai yêu quý này.

Hắn cúi mạnh hòng súng vào thấu dương của cậu. Cậu không quan tâm chuyện đó. Cậu chỉ lo cho cô gái có gương mặt giống hệt mình. Cậu biết, cho dù cậu trả lời như thế nào, hắn cũng sẽ không để cho cô gái sống.

- Cô thấy sao, công chúa đáng kính?

Cô gái nhắm mắt lại, rồi lại từ từ mở ra. Cười...cô ấy đang cười.

- Những người được chọn sẽ thừa kế Thần Long Đẳng đều phải trải qua một cuộc sát hạch, đó là bị đẩy xuống tận cùng của Địa Ngục. Trong trường hợp người thừa kế là một kẻ bất tài thì hắn sẽ phải chết. Không có một sự giúp đỡ nào hết.

- Ý cô là tôi có thể giết Tô Ngọc Lâm?

- Nếu ngươi nghĩ ngươi có khả năng làm chuyện ấy.

Matsuki lặng người một hồi rồi bật cười :

- Quả nhiên...những người như cô không bao giờ có cảm xúc. Thế cô không nghĩ là tôi sẽ giết cô trước sao?

“BĂNG!” - Tiếng súng vang lên. Ở một chỗ khác trong khu rừng, Ngũ Long Sứ nhìn lên cao :

- Bắt đầu rồi à?

Cả cậu lẫn Matsuki đều không tin vào mắt mình. Viên đạn dường như bị chặn bởi một bức tường vô hình trong không trung.

- Ta nói rồi, những người thừa kế tuyệt đối không phải là kẻ bất tài. Ngươi đã phạm một sai lầm rất lớn, đó là chạm vào Long Đệ.

Như có một bóng ma đứng sau vụ này, Matsuki bị đẩy ra sau và rơi xuống vực. Hắn nhìn theo bằng ánh mắt ngơ ngàng. Thành linh, một cánh tay níu giữ hắn lại. Hắn thấy cậu, đang đưa tay cho hắn.

- Tô Ngọc Lâm?

Cậu đang cứu hắn. Không biết vì cái gì, nhưng cậu đã làm như thế. Hắn mỉm cười :

- Cám ơn cậu, Tô Ngọc Lâm.

Và giật tay ra. Cậu bàng hoàng nhìn theo khi hắn rơi xuống.

- Ngốc! Cậu mãi mãi vẫn chỉ là một phần trong kế hoạch của tôi thôi. Tuy nhiên, kế hoạch này có đôi chỗ không hoàn hảo. Cậu ghét tôi không, Tô Ngọc Lâm?

Matsuki đang xa dần, xa dần chỗ cậu. Hắn đang rơi xuống.

- Tôi mong có thể sống bên cạnh cậu. Hy vọng là kiếp sau. Tôi yêu cậu, Tô Ngọc Lâm.

Và biến mất.

“Anh yêu em, Tô Ngọc Lâm.”

Tình yêu...đó là gì?

“Tôi muốn đi cùng cậu. Dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, những nơi có dấu chân cậu đi qua, tôi đều sẽ tìm đến. Chúng ta hãy cùng nhau đến Nhật.”

Khi con người cứ chết vì nhau...tình yêu là gì?

94. Chương 94

Mặt trời đã ở trên tầng cao nhất, nửa ngày đã trôi qua, và một chút nữa thôi, khi mở đôi mắt nặng nề này ra, con người ta sẽ không còn nhìn thấy ánh sáng ban ngày nữa. Thay vào đó sẽ là màn đêm...

Đêm sẽ dài và ngày sẽ ngắn có phải không?

Chỉ có thời gian mới biết được câu trả lời. Hình như cũng chỉ có thời gian mới có quyền quyết định xem là ngày hay đêm, để có thể thống trị lâu hơn trên trái đất. Một nghịch lý của thời gian.

- Ngủ Long Sứ?

Cô gái im lặng nhìn mây bay trên trời cao. Mây sẽ đi về đâu nhỉ?

- Chúng ta có nên...

- Kết thúc rồi!

Cùng lúc với việc đám mây nhỏ kia tan ra thành bụi nắng, cô gái cất tiếng nói :

- Công Chúa sẽ trở ra nhanh thôi.

Và không khí im lặng bao trùm tất cả. Tiếng thì thầm của những người xung quanh.

- Công Chúa ồ thật chứ? Ngủ Long Sứ trông có vẻ rất tự tin về chuyện này. Ah, mọi người có cảm thấy Công Chúa và Ngủ Long Sứ rất giống nhau không? Cứ như là số phận đã an bài cho họ ở cạnh nhau vậy.

Số phận...số phận là gì? Có phải giống như đám mây đen đang vội vã kéo đến, và xua đuổi hết tất cả những thứ màu trắng còn lại trên bầu trời không?

Trong khi đó thì ở một chỗ khác...

- Tại sao? Tại sao lúc nào cũng có kết cuộc như vậy?

- Anh đang nói tới cái chết của Matsuki à? Đó là điều hiển nhiên. Những kẻ chống lại chúng ta không nên có mặt trên thế gian này. Những người anh thương yêu càng không nên.

Cậu trao cho người con gái trước mặt cậu, như thể trao cho chính bản thân mình một cái nhìn căm phẫn :

- Cô đã lớn lên như thế phải không? Cô đã sống như thế ngay từ những ngà đầu, y như một con thú hoang cuồng sát?

Khuôn mặt không biểu cảm gợn lên một chút buồn bã trước khi đôi môi nhỏ mấp máy :

- Cuộc sống của hai chúng ta giống như nhau. Ngay từ lúc sinh ra cho tới lúc trưởng thành. Hai chúng ta vốn là một, không thể tách rời được.

Cậu bắt đầu thấy hối hận. Tại sao cậu lại muốn tìm thấy người thân duy nhất của mình chứ? Cuộc sống hạnh phúc bên cạnh anh đối với cậu như vậy là chưa đủ hay sao? Đây là do ông trời đã trừng phạt tính tham lam của cậu. Vì cậu đã không hài lòng với những thứ mà mình đang có. Nếu không sang Nhật thì...

- Anh hối tiếc vì đã tìm lại em à?

Cậu giật mình. Như có một luồng điện chạy qua người, cậu tự động lùi về sau.

- Em đã nói rồi, hai chúng ta là một. Những gì anh đang nghĩ, em đều có thể nhìn thấy. Tô Ngọc Lâm, anh rất muốn giết em đúng không?

95. Chương 95

Cậu không dám nghĩ. Đơn giản vì cậu sợ cô gái này, người em song sinh của cậu sẽ biết được ý định thực sự của cậu.

- Anh có hai lựa chọn. Một là theo sắp đặt của định mệnh. Hai chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi và quyền lực của Thần Long Đảng là tối thượng. Con đường thứ hai, không dễ dàng cho anh tí nào, trừ khi chính anh giết chết em.

Gió thổi mạnh, mái tóc dài nhảy múa theo vũ điệu của gió. Những cành cây lão xào hòa nhịp theo, và cổ động cuộc vui bằng mấy chiếc lá màu vàng sậm khô khốc.

“TÁCH!” - Giọt nước đã phá hỏng tất cả. Mưa đang rơi mỗi lúc một nhanh hơn.

- Thế nào? Anh có muốn thay đổi số phận một chút không? Giữa hai chúng ta, nếu đã không thuộc về nhau thì chỉ nên có một người tồn tại thôi. Thần Long Đảng chỉ cần một người thừa kế.

Tất cả chìm trong nước. Lạnh theo từng đợt gió ghé thăm.

- Sai lầm lớn nhất của cha mẹ chúng ta là tạo ra hai người con và Thượng Đế đã trao cho cả hai năng lực của người thừa kế. Đáng lý họ chỉ nên có một. Anh có trách họ không? Nếu như em không được sinh ra thì tất cả đã là của anh.

Sai lầm...lỗi của ai đây?

- Em nhấn mạnh lại một lần nữa, nếu hôm nay anh không giết em, thì sau này anh sẽ không còn cơ hội nào để làm chuyện đó đâu. Ra ta đi!

Là lỗi của Chúa Trời. Xin đừng trách hai đứa trẻ tội nghiệp này.

Cây dao quen thuộc trong túi áo khoác...hãy kết thúc tất cả mọi thứ.

“PHẬP!” - Bông hoa Tường Vi trắng đã cố gắng chống lại cơn mưa để không tàn dập, nhưng với lưỡi dao, sự nỗ lực của nó là con số 0.

Rơi xuống...

- Được...em sẽ xem như đây là lựa chọn của anh.

Quay lưng đi. Cậu đã không làm gì cả. Cậu thiết là ngốc. Cậu đưa tay bịt kín đôi mắt của mình. Tự nhiên ước ao bản thân bị mù, để không thể nhìn thấy gì nữa.

Mưa cứ thế không ngừng rơi.

- Không biết bây giờ người ấy thế nào nhỉ?

- Anh đang nói tới ai vậy? Tô Ngọc Lâm à?

- Không! - Anh thôi không ngắm mưa qua ô cửa nhỏ đầy những song sắt. - Tôi đang nói tới kẻ thứ 6 xuất hiện trong chuyện này.

Quất chi đứng lên :

- Là ai?

- Một người giống hệt như Tô Gia Thành!

Quốc Chi nhe mắt. Đây là một chi tiết khá mới mẻ không có trong tài liệu điều tra của cô.

- Trong lúc hỗn loạn, tôi đã nhìn thấy anh ấy.

- Vậy...

“ẦM!”

Cả hai ngưng cuộc trò chuyện nhìn ra bên ngoài.

- Hai người không sao chứ?

Anh bàng hoàng :

- Tiểu Thành và Hạ Nguyên? Sao hai người lại ở đây?

Quốc Chi chen ngang :

- Đợi sau hãy mở tiệc mừng hợp mặt được không? Chúng ta không có nhiều thời gian đâu!

Bên ngoài, trời vẫn không ngừng trút xuống những hạt mưa ngày một càng nặng nề và lạnh buốt hơn. Mưa sẽ làm thay đổi tất cả khi người ta thức dậy vào sớm mai. Mưa sẽ tàn phá những thứ cản trở chúng hiện giờ. Tuy nhiên, mầm sống mới sẽ lại trỗi dậy vào sáng hôm sau...

96. Chương 96

Chiếc chuông gió khẽ đu mình trên cao bên khung cửa sổ, tạo nên một âm thanh dễ chịu, hoàn toàn trái ngược với bầu Quạ Đen đang lờn vờn trước cửa chờ đón linh hồn của một kẻ xấu số. Nháo nhác ngoài khu vườn nhạt nắng là những đôi cánh màu đen. Người ta tự hỏi, Quạ Đen từ đâu mà ra và vì sao chúng lại tượng trưng cho cái chết? Không ai có một câu trả lời nào cho chuyện này hết. Nhớ lại, có một vị quốc sư nhà phật đã bảo rằng Quạ là anh em của loài Phượng Hoàng. Xưa thật là xưa, Quạ mang trên mình một đôi cánh trắng, đó vốn là những Thiên Thần. Rồi sau đó? Chẳng biết tại sao, Quạ lại muốn giết người anh em Phượng Hoàng của mình, nhưng việc không thành, và cuối cùng, Quạ bị tước bỏ tất cả, đôi cánh trắng nhuộm một màu đen tối. Quạ và Phượng Hoàng từ đó về sau không đội trời chung.

Tại sao lại muốn giết người thân duy nhất của mình?

- y*ri, người có biết tại sao Quạ lại muốn giết người thân duy nhất của mình hay không?

Im lặng...cười một mình, tự nhiên thấy mình thiệt là ngốc.

- Xin lỗi...ta quên mất là người sẽ không bao giờ có thể trả lời ta được nữa. Người đã mãi mãi chìm lặng dưới đáy mồ sâu.

Nhưng đó là thói quen. Lúc nào cũng vậy, hễ có vấn đề gì khúc mắc thì người được hỏi đầu tiên sẽ là y*ri. Bây giờ phải hỏi ai đây?

Vì sao loài Quạ lại tự biến mình thành tay sai của Thần Chết? Làm một Thiên Thần khó lắm sao?

Vì sao Quạ lại muốn giết người anh em duy nhất của mình?

Cánh cửa hé mở.

Từ lúc nào đó, sự sống và cái chết đã không còn cách nhau một khoảng xa nữa.

- Chào mừng quay lại Thần Long Đảng, Tô Ngọc Lâm!

Giờ thì chỉ còn lại hai người. Tất cả đều đã chết. Cuộc chiến thật tàn ác. Nó kết thúc với cảnh hai đối thủ tận mắt chứng kiến những người bên cạnh mình lần lượt ngã xuống.

- Tới để giết tôi?

Bộ Kimono vẫn mang một màu đỏ thắm của máu như ngày nào. Mấy bông hoa bách hợp trắng thêu trên áo vẫn còn tươi nguyên sắc. Có khi nào đó, tới một lúc, chúng sẽ héo tàn hay không? Chỉ có Chúa mới biết chuyện đó.

- Không...

Cười...là mỉa mai? Hay là vui mừng? Hoặc cay đắng?

- Vì sao?

- Vì chúng ta là anh em.

Nặng nề...có cái gì đó rất nặng nề trong ngực. Cái gì vậy? Là trái tim à?

- Anh có biết tại sao Quạ Đen lại muốn giết người anh em Phượng Hoàng duy nhất của mình không, Tô Ngọc Lâm?

Im lặng...kể cả Tô Ngọc Lâm cũng không có câu trả lời.

- Ngọc Lâm! - Lần thứ hai, cánh cửa bật mở.

Họ còn sống...

- Quất Chi? Hoàng Long? Hai người...chưa chết à?

- Hừ, may mà tôi thông minh, trang bị sẵn dù lúc rơi xuống núi.

- Cậu không sao chứ? Tôi rất lo lắng cho cậu.

Đủ mặt hết rồi...dù có như thế nào đi nữa, tất cả đều phải chết.

Phải chết!

97. Chương 97

- Coi chừng! - Hoàng Long hét lên, cùng lúc đó xô Quốc Chi ra xa.

Năng lực của Quỷ Dữ...

Tất cả đều phải chết!

Hoàng Long giơ súng lên.

Bắn đi!

- Đứng!

- Ngốc! Nếu chúng ta không giết cô ta, người chết sẽ là chúng ta đó.

Nổ súng...viên đạn dừng lại giữa không trung. Dường như nó không thể xuyên qua được bức tường vô hình kia.

Giống như trước đây. Tất cả đều phải chết!

“Naomi...Mẹ van con...đó là cha của con mà...”

Những người thân...

“Em cũng thấy rồi đó, nó không phải là người. Giết nó đi!”

Không phải...mà đó là những con Quỷ đang thèm khát được uống máu người.

- Ahh...

- Hoàng Long!

Cho nên, không ai được phép sống sót ra khỏi đây hết.

Quất Chi bắn thêm mấy phát đạn nữa, nhưng kết quả không mấy khả quan. Và cuối cùng, một cây dao mổ được phóng ra.

“PHẬP!”

Máu bắt đầu hòa cùng sắc đỏ của Kimono, hoa Bách Hợp đang chuyển sang màu đỏ.

Tại sao Quạ lại muốn giết người thân duy nhất của mình? Tại sao?

- Cuối cùng...cuối cùng rồi anh cũng chịu ra tay.

- Tại sao?

Chỉ những người có cùng năng lực thừa kế mới có thể giết đối phương. Đó là lý do.

- Từ rất lâu...lâu lắm rồi...em đã chờ ngày này...

- Đồ ngốc! Tại sao em lại làm như vậy? Nếu anh biết con dao của mình có thể xuyên qua bức tường vô hình đó...

- Thì anh vẫn sẽ giết em, đúng không?

Cuộc sống là vậy. Chưa bao giờ người ta tìm ra thứ gì hoàn hảo hết.

- Cảm ơn anh...em đã hiểu rồi.

- Chuyện gì?

- Loài Quạ Đen.

Vì Quạ không muốn nhìn thấy Phượng Hoàng hạnh phúc.

Vì Quạ muốn hạnh phúc chỉ thuộc về riêng mình mà thôi.

Vì thế giới này không nên có hai người cai trị.

- y*ri...

Gọi tên một người bạn, rồi nhắm mắt.

Một lý do nữa, vì không còn muốn tiếp tục cuộc sống vô nghĩa này.

Tô Ngọc Lâm hôn nhẹ lên trán Naomi, rồi bế xác của em gái lên, lặng lẽ bước đi.

Chiều dần trôi, bây Quạ tan tác.

1 tuần sau...

- Hai người phải đi thật sao?

- Uh! Ngọc Lâm bảo không muốn ở lại Nhật nữa. Vì nó khiến cậu ấy nhớ lại những chuyện không vui.

Quất Chi gật gù :

- Hiểu! Vậy...chúc hai người luôn bình yên. Có rắc rối gì cứ gọi cho tôi! Tôi cũng quay về Trung Quốc, và bắt đầu...ừa, tờ giấy gì ở đây vậy?

- Thư của Ngọc Lâm! - Hoàng Long sốt sắn.

"Xin lỗi...có lẽ lúc hai người đọc xong lá thư này thì tôi đã đi đến một nơi rất xa rồi. Xin đừng tìm tôi. Vì tôi cố tình ra đi mà. Trải qua bao nhiêu sóng gió, cuối cùng tôi nhận ra rằng cuộc sống này vốn không có gì hoàn hảo hết. Những người bên cạnh tôi đã lần lượt ra đi. Tôi chỉ biết đứng đó, nhìn, và không làm gì cả. Tôi nghĩ ngôi sao của tôi là một ngôi sao xấu. Bất hạnh không bao giờ buông tha cho những ai ở cạnh tôi. Quốc Chi, phiền cô thay tôi coi sóc Thần Long Đẳng. Còn Hoàng Long, hãy tìm một cô gái thật xinh đẹp, mà tốt hơn hết là cứ chọn Quốc Chi. Đó là một cô gái tốt. Hãy kết hôn với nhau và sinh thật nhiều con cái nhé! Chúc hai người hạnh phúc.

Người viết

Tô Ngọc Lâm"

Quốc Chi nhìn đi chỗ khác :

- Tô Ngọc Lâm của anh đang nghĩ gì vậy?

Nhìn Hoàng Long.

- Giờ anh tính sao?
- Tôi sẽ đi tìm cậu ấy!

98. Chương 98

- Anh biết cậu ấy ở đâu à?
- Không! Nhưng tôi sẽ đi từng nơi, tìm từng góc.
- Vậy mất khoảng bao lâu?
- Không biết...có lẽ là 10 năm, hoặc 20 năm không chừng.

Quốc Chi thở dài :

- Tôi luôn tự hỏi, không biết kiếp trước tôi có mắc nợ mấy người không ha? Thôi được! Tôi biết cậu ấy ở đâu.

Từng đợt sóng luôn phiên nhau xô vào bờ. Cát trắng trắng xóa dưới ánh nắng mai vàng. Tất cả dường như đang đưa tiễn bước chân của người ra đi. Cậu đưa mắt nhìn con tàu lớn trước mặt. Vậy là từ nay trở đi, cậu sẽ phải quen dần với cuộc sống không có anh. Cậu chợt phát hiện mình đã dựa dẫm quá nhiều vào anh. Cậu quá ích kỉ. Đã tới lúc...

Thở hắt, rồi đi về phía con tàu.

Đôi bàn tay từ phía sau bắt chợt giữ cậu lại. Có ai đó đang ôm cậu từ từ mền :

- Cậu tính bỏ lại tôi một mình à?
- Anh...làm sao...
- Tôi có cách riêng của tôi, giống như cái hồi tôi vào nhà cậu vậy, nhớ không?

Cậu phì cười. Lúc đó cậu đã phản ứng dữ dội như thế nào trước hành động của anh.

- Cầm cậu! Không được bỏ rơi tôi nữa nhé! Hứa đi! Hứa là không bỏ rơi tôi. Nếu không tôi sẽ không thả cậu ra đâu.

Cậu mỉm cười. Nếu thế gian này còn có gì khiến cho cậu lưu luyến, thì đó nhất định là anh, là tình yêu tha thiết dành cho cậu.

- Uh, hứa...

Còi tàu hét vang báo hiệu sắp rời bến, không còn ai muốn lên đó nữa, vậy là nó nặng nề trôi xa bờ.

Trong khi đó ở Thần Long Đẳng :

- Làm rất tốt! Có thể theo dõi mà không để Tô Ngọc Lâm phát hiện ra. Tôi quyết định “lên lon” cho anh.
- Thật ah! Cảm ơn công chúa!
- Tôi thay đổi ý định rồi, không cho anh lên chức nữa.
- Hả!??
- Vì tôi ghét nhất người ta gọi tôi công chúa.
- Ó...Vậy...
- Gọi tôi là Nữ-Hoàng! Biết chưa?
- Ó...dạ.....nữ hoàng...

Hình như Quốc Chi rất có tài trong chuyện cai quản một băng nhóm, cho nên về sau, Thần Long Đảng ở Nhật ngày càng lớn mạnh, nghe đâu còn lan sang cả Châu Âu nữa.

Về phần Tiểu Thành và Hạ Nguyên, hai người họ đã quyết định rút khỏi cuộc sống giang hồ để bắt tay vào ngành kinh doanh. Hạ Nguyên lúc còn ở Thanh Long Đảng từng được huấn luyện một khóa đặc biệt về...xâm nhập mạng Quốc Gia. Hai người đã mở một công ty kinh doanh về phần mềm công nghệ thông tin. Thành công được đề cập khá nhiều trên các tờ báo. Họ còn dùng tiền đó để ủng hộ cho người nghèo và trẻ mồ côi nữa. Nói sao thì họ cũng xuất thân là những đứa trẻ mồ côi.

Cuối cùng là Tô Ngọc Lâm và Hoàng Long. Hai người họ...ah, My Love kết thúc rồi, tôi hứa không nói gì thêm đâu... Xin lỗi mọi người, vì lý do tôi không thể nào vào trong ngôi nhà màu trắng đó được, cho nên...Err...hình như họ đang rất hạnh phúc thì phải

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-love>